

Bất Ngờ Lên Làm Thế Tử Phi

Contents

Bất Ngờ Lên Làm Thế Tử Phi	1
1. Giới Thiệu	1
2. Chương 1	3
3. Chương 2	10
4. Chương 3	18
5. Chương 4	26
6. Chương 5	33
7. Chương 6	41
8. Chương 7	49
9. Chương 8	57
10. Chương 9	67
11. Chương 10	74

Bất Ngờ Lên Làm Thế Tử Phi

Giới thiệu

Trời ạ, vì sao nàng lại xảy ra quan hệ với khối băng vạn năm này? Đợi nàng suy nghĩ kỹ một chút

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bat-ngo-len-lam-the-tu-phi>

1. Giới Thiệu

Trong Dưỡng Tâm điện, mơ hồ mang theo ba ánh vàng khiếp người, bởi vì, giờ phút này có ba vị nam tử đang ngồi trọng điện, ba người đều mang phong thái phi phàm, thật không biết phải dùng ngôn từ nào để hình dung về ba cực phẩm nam nhân này, bọn họ tụ tập trong một phòng, làm cho cả căn phòng ngập tràn sự tôn quý.

“Hoàng thượng, năm mới đến rồi, ba người chúng ta trốn ở đây nói chuyện phiếm, không để ý tới đám người

chậm chạp ngoài Ngự Hoa Viên kia, người xem có được không?” Trạ Thanh nhàn nhả tự nhiên ngồi nghiêng trên ghế, Khuôn mặt tuần mĩ mang dáng vẻ cà lơ phất phơ.

Mùng hai Tết, Ngự Hoa Viên trong Hoàng cung đúng là vô cùng náo nhiệt, các công chúa vốn đã được gả đi hôm nay đều vào cung yết kiến để vấn án Thái hậu, ba người bọn họ bởi vì không chịu nổi một đám nữ nhân riu ra riu rít đó nên lúc này mới trốn vào Đường Tâm điện để lánh nạn.

Hoàng đế Cừ Dực khẽ phe phẩy tay, gương mặt uy nghi mang ý cười “Cũng chỉ có cái tên tiểu tử nhà người dám gọi các nữ thân quyến là chậm chạp.” tiểu tử Trạ Thanh vốn quen thói làm càn không kiềm chế được, ngay cả hắn cũng không biết phải làm sao với y. “Hừ, trầm xem người sao có thể không tránh, hôm nay trong cung đến đây nhiều như vậy các nữ thân quyến như hoa như ngọc, nếu người ở bên Thái hậu chờ thêm chút ít thời gian, chưa biết chừng Thái hậu sẽ ngay tại chỗ chỉ định hôn nhân cho người, chỉ cần nghĩ đến điểm này thì người làm sao dám không tránh đi?”

“Sai, nếu bàn về điểm này, thì Thường Khiêm còn phải khẩn trương hơn ta chứ? Trạ Thanh khịt mũi, nhìn về phía một nam tử khác mang khuôn mặt nghiêm nghị, lạnh lùng đứng trong điện.

Cừ Dực cười to.”Trạ Thanh, người đây là muốn nhắc trầm, đúng là Đường huynh mới cần phải khẩn trương, ai bảo hắn đã hai mươi bảy hai mươi tám rồi, cho đến giờ vẫn chưa từng có tin đồn nam nữ với cô nương nào, không giống như người dù chưa thành thân lại không ngừng yêu đương trai gái, Thái hậu không lo lắng về người, ngược lại nhiều lần nhắc nhở trầm về chuyện tìm đối tượng cho Đường huynh “

Cừ Thường Khiêm vẫn không nói chuyện, nhưng trên gương mặt lạnh lùng thấy rõ thêm vài nếp nhăn.

“Nhìn xem, người này đúng là máu lạnh, mặt lúc nào cũng lạnh lùng, muốn hắn nói cùng ta hơn hai câu cũng khó, cứ thế này mà thật sự thành thân thì nữ nhân nào chịu nổi hắn?” Trạ Thanh nhìn nhìn Cừ Thường Khiêm nói.

“Cho nên ta không thành hôn, cũng không cần người khác tới chịu đựng.” Thường Khiêm cuối cùng mở miệng nói, âm thanh buồn buồn mang theo trong trẻo nhưng lạnh lạnh.

Mắt Trạ Thanh trợn trắng “Sao có thể nói lời như vậy, tính tình của người đừng nói nữ nhân, ngay cả nam nhân chỉ cần nói với người mấy câu là muốn đóng băng rồi, ông lớn của ta, xin người hãy thương xót? Làm ơn nhiệt tình một chút, đừng làm cho tất cả người đến gần người lạnh thành một tảng băng!”

Thái độ Cừ Thường Khiêm lạnh lùng, cho hắn một cái nhìn lạnh lẽo không ý kiến khiến cho Trạ Thanh đang đầy nhiệt huyết ngoài thở dài ra thì cũng đành hết cách.

Bọn họ một người là Thiên tử, một là huynh đệ thân thiết, một người khác vốn là cô nhi, ba người bởi vì tuổi tương tự, từ nhỏ thân thiết cùng nhau lớn lên, không phân cao thấp, chỉ bàn sống chết giao tình, nhưng ba người ba loại tính tình, có thể tâm đầu ý hợp như vậy thật sự làm cho người ta không thể tưởng tượng nổi.

“Quên đi, nói nhiều với cái khối băng này cũng vô ích, hoàng thượng, người hãy nói mục đích thực sự kéo chúng ta trốn đến đây đi?” Trạ Thanh quay sang nghiêm nghị nói.

Cừ Thường Khiêm cũng mang vẻ mặt chờ nghe Hoàng đế mở miệng.

Cừ Dực không ngừng lắc đầu cười nhẹ, vẫn là các huynh đệ là có thể nhìn rõ tâm tư của hắn.”Ừ, Thái Thượng Hoàng có mệnh lệnh xuống.”

“Đã biết người chịu rời khỏi đám phi tử kia cùng chúng ta trốn đến đây nói chuyện phiếm, nhất định là có vấn đề, nói đi, Thái Thượng Hoàng lại dặn dò chuyện phiền toái gì nữa?” Trạ thanh hớp một ngụm trà Long Tĩnh thượng hạng, hỏi.

Hai trông mắt Cừ Dực lưu chuyển, ánh mắt có chút kỳ quái.”Thái Thượng Hoàng giao phó.”

“Chuyện này? Chớ phiền ta, ta mặc kệ!” Trạ Thanh lập tức bĩu môi.

“Người không làm, vậy.” Cừ Dực từ từ nhìn về phía kẻ mặt lạnh kia, chỉ thấy Thường Khiêm hơi ngẩng mày, đang muốn mở miệng, Trạ Thanh đã cướp lời trước : “Chuyện này là hắn có thể làm, không muốn cũng phải làm!”

Trên Long tọa (ghế rồng- ghế của vua), Cừu Dực nhích người thay đổi lại tư thế ngồi thoải mái, cười đến quý dị. “Đường huynh, vậy việc này liền giao cho huynh làm đi”

2. Chương 1

Giữa đình viện, ngày mùa hè gió mát lướt nhẹ qua gương mặt nam tử góc cạnh rõ ràng.

Nam tử nhú mày, gương mặt lạnh lẽo rõ ràng mang theo buồn bực.

Thật phiền phức, nhiều nữ nhân.

Tiện tay bẻ gãy cành liễu rủ vào mặt.

Nếu muốn thoát thân, có lẽ là nên nhanh chóng xử lý thôi!

Xanh thắm trong vắt, gương sáng y như trời, phối hợp với gương mặt nhỏ nhắn có chút gian xảo (ác sắc mặt) của người nào đó, vừa vặn tạo thành sự đối lập mãnh liệt .

“Thay đổi khó lường, gió thổi nhẹ nhẹ, đúng là rất phù hợp để gỡ chút mảnh khoe.” Mao Uy Long gương mặt trắng nõn, lạnh lợi có chút gian xảo nhìn chăm chăm vào kiệu hoa ở phía trước .

Cổ kiệu lộng lẫy sang trọng, đỉnh kiệu trang trí hình chim phượng hoàng bằng vàng, bao quanh thân kiệu là những tua vàng quý báu, trên hai bên song cửa sổ thậm chí còn được khảm bằng châu báu rực rỡ, kiệu hoa sang quý, tự cao tự đại như vậy, ngoài hoàng thân quốc thích quyền quý ra thì còn ai có khả năng chế tạo ra được?

Mao Uy Long hưng phấn xoa xoa hai bàn tay nhỏ bé, cười càng ngày càng vui vẻ, nhìn kiệu phu bốn phía kiệu hoa đang ra sức khênh kiệu .”Ngay cả kiệu phu cũng hội đủ mười hai người, chắc chắn, tân nương (cô dâu) chắc chắn là được gả vào gia đình giàu sang rồi.” Nàng cố ý đi theo phía sau kiệu, dự tính sẽ đi theo kiệu hoa trà trộn vào chỗ đám cưới, trước hết ăn uống một chút, sau đó sẽ nhân cơ hội lần mò một vài thứ đồ đặc đáng giá, nhằm đảm bảo tốt cho những ngày tháng mới bước chân vào giang hồ.

Chỉ có điều, kiệu hoa chỉ đi một dặm thì đột nhiên dừng lại ngay bên rừng cây vắng vẻ, nguyên nhân là con người có ba việc cấp bách, tân nương này liền mắc vào một việc cấp bách đó, buồn đi tiểu đến không nhịn được..., xa xa chỉ thấy tân nương khoác khăn trùm đầu một mình vội vã vào rừng, chắc là muốn tìm một chỗ kín đáo để giải quyết tốt vấn đề cấp bách (đi tiểu) thôi.

Nhưng, đã qua một lúc lâu, chẳng lẽ tân nương này vì quá lo lắng nên bị tiêu chảy?

Nếu không đi tiểu thế này thì quá lâu rồi?

Nàng lắc đầu, chờ đến mất hết cả kiên nhẫn, hơn nữa cái bụng nhỏ càng là không thể chờ đợi được, thẳng thắn kêu gào đầy khó chịu.”Không được, phải đi xem một chút, chẳng lẽ tân nương này muốn đào hôn ư?”

Nàng liền mò mẫm đi về hướng tân nương đã đi, nhưng đã tìm suốt một đoạn đường dài, từ đầu đến cuối không hề thấy tung tích của tân nương, sao lại thế này? Tân nương bốc hơi khỏi nhân gian ư?

Nàng buồn bực đứng lại dưới một tán cây tùng cao lớn.

Đã trốn đi đâu? Đột nhiên, nàng vấp phải một cái gì đó nằm trên mặt đất.

“A ” nàng hoảng sợ thét chói tai.

“Đến rồi, đến rồi, tân nương đến rồi!”. Nhà ở Kinh Thành, lúc này giăng đèn kết hoa, thẳng bé sai vặt phấn khởi chạy xuyên qua hành lang ngoằn ngoèo gấp khúc, vườn hoa sân nhà chạy tới thư phòng của chủ tử.

“Thế tử gia, tân nương.” Vừa vào cửa nhìn thấy chủ tử vốn là chú rể, toàn thân chỉ mặc chiếc áo dài màu trắng ngà, dùng mực tùng hương thượng hạng, đang múa bút trên giấy quý Trùng Tâm, nghe hẳn kêu gào như vậy, đầu cũng không ngẩng lên dù chỉ một cái nhú mày.

“Làm càn!” Tổng quản Lý Văn mang theo sáu gã sai vặt của vương phủ đứng ở một bên hầu hạ, thấy hẳn lạnh chanh lỗ măng đã quấy rầy nhã hứng múa bút của chủ tử, lập tức trầm giọng giận giữ mắng mỏ.

Thằng bé sai vặt giật mình.”Phải Phải” Vội vàng lui sang một bên. Lại thật, hôm nay không phải là ngày đại hỉ (ngày vui) của chủ tử sao? Như thế nào mà chủ một chút vui mừng vì thành thân cũng không có? Ngay cả kiệu hoa tới muộn làm lỡ giờ tốt, cũng không thêm để ý chút nào?

Rút cuộc là chủ này tử có muốn cưới hay không?

Nhưng vấn đề này không ai dám tìm chết hỏi một câu, bởi vì từ lúc bắt đầu đón dâu, mặt của chủ tử âm hàn so với ngày thường càng thêm khiếp người.

Đợi một lúc lâu sau, chủ tử chậm rãi vung xuống nét bút cuối cùng.”Người đến rồi?” Cuối cùng để bút lông nhỏ xuống mở miệng hỏi.

“Bẩm thế tử gia, người đã đến” Lý Văn khom người quy củ trả lời.

“Ừ, biết rồi.” Trên khuôn mặt lạnh lùng của hắn lộ ra sự mất kiên nhẫn.

“Thế tử gia, có phải chẳng muốn báai đường rồi?” Lý Văn cẩn thận dò xét hỏi. Lúc này chủ tử bị buộc làm chuyện này, nhất định là rất giận giữ, ai nhiều chuyện muốn thúc giục, kết quả nhất định là nhận lấy điều (hậu quả) không tốt, nhưng bản thân là tổng quản, nên không thể không hỏi một tiếng theo chức trách, bởi lúc này phía ngoài khách khứa đến mừng đã đứng chật cửa, hoàng thân quốc thích ngồi đầy, mỗi người đợi lâu sốt ruột đều đã thấp thỏm không yên, chờ đợi chủ tử hiện thân báai đường rồi.

Chỉ thấy chủ tử quả nhiên sắc mặt âm trầm, Ánh mắt vốn lạnh lùng trong nháy mắt khi quét về phía hắn liền đóng băng.”Hừ!”

Hắn sợ tới mức lập tức cúi đầu, không dám lại nhiều lời.

Cừu Thường Khiêm chấp tay đứng dậy bước đi thông thả tới bên cửa sổ, đã nghe thấy tiếng ồn ào náo nhiệt ở tiền sảnh phía trước, có thể thấy được khách mời đến không ít, hừ, tổ chức thật giống một sự việc!

Cừu Thường Khiêm vẻ mặt thật lạnh, ánh mắt dữ tợn.”Đi thôi!” Hắn rút cuộc phun ra một câu đại xá thiên hạ .

Lý Văn lập tức thở phào một hơi.”Ách. Vâng” hắn vốn còn muốn nhắc nhở chủ có phải nên thay hỉ bào không, nhưng nhìn bóng lưng cứng ngắc của chủ tử, vẫn là thôi vậy, vội vàng đuổi theo.

“Giữa tháng Giêng, một mình tân nương ngồi đợi phu quân trong căn phòng trống, miệng mặt đều chùi sạch phấn hồng, Trong tay cầm hoa hồng (hoa hỷ) chờ lang quân, chờ a chờ lang quân u.” Trong hỷ phòng (phòng cưới) tân nương giả tung tung bông hoa hỷ miệng ngân nga hát một mình làm trò cười.

Nàng đã sớm tháo xuống tấm khăn trùm đầu màu đỏ có tơ vàng, mặc dù vẫn là một thân đồ tươi, nhưng hai chân vắt chéo ngoe nguẩy, một mình tiêu diệt các loại quả mừng, sơn hào hải vị trên bàn, ăn ngọt ngấy ngán lại ực thêm vài chén rượu mừng xuống bụng, sung sướng vô cùng.

Hắc! đúng một dạng theo suy nghĩ của nàng, tiệm vàng, cửa hàng đá quý, nơi này quả nhiên không phải nhà người thường, mặc dù nàng không biết vì sao lại bị người bắt tới báai đường, nhưng nàng tính toán đợi sau khi nàng ăn uống no đủ liền trốn, hơn nữa trước khi đi. Nhìn trong hỷ phòng, màn thêu hoa đỏ, trang hoàng cao quý. Trong phòng này thứ đáng giá cũng không ít, đủ cứu giúp nàng, xem ra phải nói đúng là nàng gặp chuyện tốt, cha mà biết sẽ phải khen nàng linh hoạt rồi.

Nàng một mặt nhét thức ăn vào miệng, một mặt hả hê tính toán xem sẽ hạ thủ (xuống tay) từ chỗ nào?

Mà động tác cũng cần nhanh hơn, chỉ cần tiền sảnh (phía trước) bớt náo nhiệt, không biết chừng chú rể sẽ phải vào động phòng, nàng có thể vì đối bụng mà giả báai đường, nhưng cũng không muốn thật sự bị thất

thân, chưa kể, nàng lại là đồ giả mạo “Thứ thiệt”, Nếu bị vạch trần trong đêm tân hôn, không bị đánh chết mới là lạ, có khi còn giả họa cho nàng tội giết người.

Nhớ tới dưới tán cây tùng cao vút. Nàng rùng mình một cái.

Thôi, mặc kệ chuyện của nàng ấy, vẫn là nên xem đóng gói cái gì rồi trốn đi quan trọng hơn.

Cái này trên người mình thủ công tinh xảo, Phượng Lâm giá y (áo cô dâu) giá trị xa xỉ nhất định phải mang, bởi vì chính là tại món giá y này khiến nàng bị quỷ thần xui khiến dính vào vụ động phòng đáng tiền này. Về phần mấy món nữ trang của tân nương trên bàn trang điểm, cũng là nhất định phải xách, cái lò ngọc đàn hương khéo léo phía trước song của sổ kia có vẻ rất đáng tiền, còn cả bình hoa đồ cổ bên tường kia. Quá lớn. không mang đi được, a, hộp (đấu) ngọc hòa hợp trăm năm ở đầu giường kích thước vừa vặn nhét được vào trong ngực . . .

Đang tính toán, phịch một tiếng, cửa đột nhiên mở ra, trong miệng nàng còn nhét đầy cái đùi gà rán, đột nhiên nhìn thấy người tới, đùi gà rán trong miệng rơi xuống đất.”Người. Người người.”

Người tới lông mày cau lại, nhìn chăm chăm tư thế ngồi giống như khỉ con, tân nương mặt mồm mép lém lỉnh, lông mày anh tuấn lại lần nữa nhíu lại, khuôn mặt vốn lạnh lùng xa cách xuất hiện thần sắc kinh ngạc, hẳn vào nhầm phòng sao?

Nhất thời hai cặp mắt đối diện nhau, một đôi kinh ngạc, một đôi gian xảo, mỗi người một suy nghĩ, cuối cùng mắt ngọc của nàng mở lớn, nhìn chăm chăm vào cái áo màu trắng ngà trên người hắn, y phục không đúng, người này chắc không phải là tân lang (chú rể) của ngày hôm nay, nàng vội vàng chúi chúi mồm mép lém lỉnh, bày ra vẻ mặt cười giả tạo.”Ách. Người đừng hiểu lầm, tại ta chờ chú rể, đối muốn chết. trước khi phu quân trở về phòng, ta sẽ dọn dẹp gọn gàng, nơi này không có chuyện của người, người có thể lui xuống.” Nàng cho rằng hắn chỉ là một gã sai vặt trong phủ, lúng túng vội vàng đuổi người.

“Người bảo ta lui xuống?” Lại có người dám bảo hắn lui xuống?

“Đúng vậy a, nơi này không cần người, cho nên người mau đi đi!” Nàng vội vàng nói, tiểu tử lạnh chanh ở đầu ra cũng đứng ở nơi này làm hỏng chuyện a!

“Không cần ta?” Trong khi động phòng không cần tân lang? Có điều thú vị như thế sao. Hắn không buồn bực, ngược lại lần đầu cảm thấy chuyện có chút thú vị, rốt cuộc con mắt liếc về phía nàng. Thấy nàng mồm mép lém lỉnh sau khi lau sạch sẽ gương mặt thanh tú động lòng người, tuy không phải tuyệt sắc, nhưng da thịt trắng hồng như hoa sen mới nở, tôn lên dung mạo tinh tế xinh đẹp của nàng, chỉ là hành vi của nàng thô lỗ. Thật sự không thể gọi hai chữ xinh đẹp, người này có thật là tân nương của hắn?

“Không sai, cho nên đừng đến đây làm ầm ĩ!” Hắn đã không phải chủ nhân, lại tới đây rầy rà, chút nữa là dọa chết cái mạng nhỏ của nàng.

Hắn không nhận được chân mày cau lại, giọng điệu nghiêm khắc nói: “Ta làm ầm ĩ?” Nha đầu này đúng là can rở (láo xược) tới cực điểm! Sắc mặt hắn biến đổi, khí lạnh bức người.

Nàng có chút kinh ngạc, người này sao lại nói trở mặt liền trở mặt? Ý của ta là, tối nay là đêm động phòng hoa chúc của ta, ta chờ là chờ phu quân nhà ta, xin người đừng đến gây ồn ào Tham gia náo nhiệt, ta không thích chuyện náo động phòng (phá rối động phòng).” Nàng cười gượng, người này rốt cuộc là ai?

“Sẽ không có người dám đến náo động phòng.” Hắn thẳng tắp nhìn nàng, con ngươi phát ra ánh sáng lạnh, nàng nhìn thấy liền chột dạ.

“Người làm sao biết?”

“Thế tử gia, đồ ngài giao phó đã được đưa tới.” Lý Văn dẫn theo một đám người ở, ôm một đồng chắn, đệm, gối thêu đứng chờ ngoài cửa.

Thế tử gia. ?

Con người u ám thu lại một chút khí lạnh, sau khi nhìn nàng một cái mới nói: “Vào đi.”

Được lệnh, Lý Văn nhanh chóng vào bên trong, nhìn thấy tân nương vẻ mặt kinh ngạc, đồ hỉ trên bàn như vừa bị đàn châu châu tràn qua, chén bát ngổn ngang, hắn khẽ giật mình, nhưng vốn được trải qua huấn

luyện nghiêm ngặt, lập tức điềm nhiên như không, đem chăn đệm gối thêu trải ra trên trường tháp (giường nhỏ dài) bên cạnh giường.

“Này, các người đang làm gì vậy?” Mao Uy Long tò mò hỏi.

“Hồi bẩm Thế tử phi, chúng nô tài trải giường cho ngài.” Lý Văn cung kính trả lời.

“Trải giường cho ta?” Nàng hiểu kỳ hỏi lại.

“Đúng vậy, nô tài là theo mệnh lệnh của Thế tử gia tới trải giường chiếu.” Lý Văn nhìn về phía chủ tử tính cách vốn lạnh lùng không thể tưởng tượng.

“Hắn, hắn là Thế tử gia của các người?” Ah? Đó không phải là con trai của Vương Gia sao?”Nguy rồi, vậy hắn sẽ không phải là tân lang tối nay chứ?” Nàng chỉ vào Cừ Thường Khiêm, không khỏi dâng lên lo lắng

“Ah? Thế tử phi không biết chủ nhân là ai ư?” Lý Văn có chút kinh ngạc.

“Ách. Biết, biết.” Hú hồn, thiếu chút nữa lộ tẩy.”Ta muốn nói, cái này. Các người sao lại xuất hiện nhanh như vậy, bên ngoài không phải còn đang náo nhiệt sao?” Quẩn cái khí gì hắn là thế tử hay là Vương Gia, không ổn chính là, nàng còn chưa nhận được cái gì, sao tân lang liền đã vào động phòng rồi chứ? Nam nhân này muốn nữ nhân, không phải cũng quá vội vàng đấy chứ?

“Thế tử gia không thích ồn ào, nên bây giờ mới trở về phòng trước ”

“Nhiều lời!” Tiếng nói mang giọng điệu trách cứ trong trẻo nhưng lạnh lùng.

“Dạ, nô tài đáng chết.” Lý Văn lập tức kinh sợ cúi đầu xuống, thầm trách mình nhiều lời.

“Trải xong giường rồi thì lui đi.” Cừ Thường Khiêm lạnh giọng nói.

Lý Văn lập tức cẩn thận dẫn một đám tôi tớ lui ra, tiện đường cẩn thận đóng cửa phòng lại.

Những người không có nhiệm vụ đi khỏi, lúc này hai cặp mắt lại quay lại đối mặt, nàng lúng túng liếc mắt nhìn chằm chằm đối phương, oa, xem này đúng là quý khí bức người, một người anh tuấn, lịch sự cao ngạo, chỉ có điều gương mặt cũng quá lạnh lùng đi? Dưới mày rậm là đôi mắt ưng sắc bén, đôi môi ương ngạnh mím chặt giống như chưa bao giờ biết cười, khí chất này nhìn một cái cũng biết là loại người tuyệt tình (không có tình cảm), cha từng nói, loại người như thế này, tám chín phần mười mưa nắng thất thường (nguyên văn: âm tình bất định – chỉ người khó nắm bắt, khó hiểu, thay đổi thất thường) có chút đáng sợ đấy.

Nếu như nàng bị hắn phát hiện là giả mạo

Nàng thầm cảm thấy không ổn, chân ngắn bé nhỏ vội vàng tính toán lần mò tới cạnh cửa để chạy ra, về phần những thứ đắt tiền trước mắt này không có duyên với nàng, vẫn là chạy thoát thân quan trọng hơn.

“Người muốn đi đâu?” Cừ Thường Khiêm vén qua vạt áo ngồi xuống.

Nàng hai chân dường như mọc rễ, cự nhiên liền không động đậy được.”Ta. Ta đây...đây là. Không có gì. Đi nhà xí, ta muốn đi nhà xí.”

Con mắt lạnh lùng của hắn chớp cũng không chớp.”Sẽ không phải là hối hận rồi chứ?” Hắn châm chọc hỏi.

“Hối hận cái gì?” Nàng vẻ mặt nghi ngờ.

Ánh mắt hắn đột nhiên sáng quắc, lăm liết nhìn nàng, gây cho nàng một trận hốt hoảng. Người này làm sao vậy? Không đầu không đuôi quảng xuống câu này, ánh mắt lại hung ác đến dọa chết người, đúng là không hiểu nổi!

“Người là muốn nói có phải ta hối hận vì đã báai đường, ách. Người nói không sai, ta hối hận, cho nên. Sẽ không quấy rầy, chúng ta coi như là một sự hiểu lầm, việc này. Ta đi trước!” nói rồi cười ha ha một cái, vội vã muốn chuẩn đi.

“Khoan!” Hắn quát khê.

Muốn chết, sao mà hấn vừa lên tiếng chân của nàng cũng đã không nghe lời của chủ? Chỉ có thể ngoan ngoãn đứng không dám động, người này đúng là ma quỷ.”Người. Lại muốn như thế nào?” Nàng giọng run run dứt khoát hỏi.

Hấn đứng dậy, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đỏ lên vì gấp gáp của nàng, tự nhiên sinh ra cảm giác khinh thường.”Phủ thế tử là nơi nào,có thể để người muốn đến thì đến, muốn đi thì đi sao? Hơn nữa bây giờ người đã là Thế tử phi, muốn hỏi hạn cũng đã muộn rồi!” Thanh âm của hấn chuyển thành nghiêm nghị.

“A!” Lần này nguy thật rồi, kẻ trộm hụt là nàng giống như bị điểm trúng tử huyệt, cứng đờ bất động, miệng há to, rất lâu không thốt được lời nào.

Nhìn thấy bộ dạng này của nàng, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng bao phủ một tầng thật mỏng. Mỏng đến dường như không thể nhìn ra ý cười.”Người tên là gì?”

“Mao uy. Ách. Người cưới ta, chẳng lẽ lại không biết tên ta là gì?” Thiếu chút nữa khi hấn “Uy quyền” đã nói ra tên thật, may nhờ nàng nhanh trí, phát hiện người này thật là kỳ quái, ngay cả bái đường cũng đã bái rồi, vậy mà lại không biết tên tuổi tân nương?

Hấn cười giễu cợt.”Trước khi bái đường người là ai không quan trọng, nhưng bái đường xong thì người chính là thế tử của ta. Tất nhiên muốn biết người là ai.” Hấn nói như một điều dĩ nhiên.

Chẳng lẽ hấn nhắm mắt đón dâu sao? Đường đường một Thế tử của Vương gia, hôn nhân được định trước, ngay cả cưới vợ đối tượng là ai cũng không buồn biết, thế này không phải là quá khác biệt chứ?

Chỉ là. Hắc hắc. Thế này chẳng phải thuận lợi cho nàng sao? Thì ra là hấn căn bản cũng không hiểu rõ bối cảnh của tân nương, vậy thì chẳng phải là không cần lo lắng, thân phận của nàng sẽ không lập tức bị phơi bày sao? Chính thế, nàng cũng không cần vội vã chạy trốn chết nữa..., có thể có thêm nhiều chút thời gian để trộm đồ.”Ta tên là Mao. Tiểu Long.” Nếu đã là tên lường gạt, dĩ nhiên không thể dùng tên thật.

“Mao Tiểu Long? Tên như tên của một cậu bé? Nói đúng hơn thì đó là một cái tên giả.” Hấn cười lạnh.

Trong lòng nàng giật mình, người này thật là Thần Thông Quảng Đại, rất khôn khéo, xem ra nàng phải cẩn thận đối phó, đang nghĩ tìm lý do làm sao nói cho hấn tin tưởng, hấn lại đột nhiên nói: “Thôi, là thật hay giả không quan trọng.”

Không quan trọng? Nàng nghiêng đầu, thật sự không hiểu người này đang suy nghĩ gì.”Này, trường tháp này là trả cho ta ngủ sao?” Nàng liếc mắt nhìn trường tháp cạnh góc tường mới vừa được trải tốt chăn đệm.

Xem ra tối nay ở nơi này có người nhìn chăm chăm không thể đi được rồi, hơn nữa nhìn căn phòng này đầy những món đồ giá trị, nếu không cầm đi một ít thì có chút không cam lòng, nhưng không đi cũng không được, Phải luôn xác định bảo vệ được tấm thân trong sạch? Nếu vô có thất thân, vậy cái được không bù nổi cái mất.

Nhìn cô nương này vẻ mặt Thiên Biến Vạn Hóa (thay đổi liên tục), dáng vẻ rất linh hoạt tinh quái, khiến vẻ mặt lạnh nhạt của hấn nổi lên một ít gợn sóng.”Không phải người ngủ, chẳng lẽ là ta ngủ?” Hấn ít khi cảm thấy cao hứng như vậy.

“Cái này.” Nàng cả khuôn mặt thoáng chốc đỏ bừng, màu đỏ thiếu chút nữa lan tràn đến trên mặt đất.

“Hay là, người vọng tưởng (mơ ước hão huyền) có thể ngủ chung với ta?”

“Ta. Ta không có, ta ngủ trường tháp là được, ngủ chỗ đó là được.” Nàng cấp tốc lặn lên trường tháp, một thân hồng giá y cũng không dám cởi, giữ nguyên áo rúc vào trong chăn, chỉ lộ ra một thủy mâu (đồng tử) trắng đen rõ ràng, tản bộ trên mặt đất.

Lạ thật, tối nay không phải đêm động phòng hoa chúc sao? Mặc dù nàng từ nhỏ không có mẹ, không ai từng dạy nàng đêm động phòng hoa chúc phải làm những gì, nhưng từ nhỏ đi theo bên người cha vốn là bá chủ một phương, ngay cả hấn đến kỹ viện tìm vui cũng mang theo nàng, ở trong kỹ viện mò mẫm qua lại

dĩ nhiên biết việc giữa nam nữ là thế nào, cho nên mới phát hiện, cuộc hôn nhân này thấy thật kỳ lạ, làm gì có đêm động phòng hoa chúc không hợp phòng?

Mặc dù hẳn rất khô khan,... diện mạo cũng làm cho người chảy nước miếng, nàng tuy không nghĩ có tâm tư đói khát “Nhất thân phương trạch” (âu yếm, vuốt ve), nhưng lập gia đình đêm đầu tiên liền phân giường (mỗi người một giường), theo giảng giải của nhóm tỷ tỷ kỹ viện, người này chẳng lẽ có bệnh, không thể giao hợp? Ủ. Trừ cái đó ra, chẳng có lý do gì có thể giải thích hành vi của hẳn? Đáng tiếc a, khó trách hẳn tân hôn thế tử là ai cũng không buồn biết, còn phải giả bộ hồ hững không thể thân cận như vậy, thì ra là muốn che giấu bệnh khó nói

Đôi mắt to của nàng trong nháy mắt nhìn hẳn đồng tình, chân mày hẳn khẽ nhướng, không biết đang suy nghĩ gì, nhưng mà khóe mắt hẳn dường như cũng xuất hiện ánh mắt giống nàng, nhưng chỉ là lóe lên rồi ngay lập tức biến mất.

Nàng trừng mắt nhìn, vừa rồi là nàng nhìn lầm sao? Người này ánh mắt giống như thấy được Khả Liên Trùng (kẻ đáng thương – ý là ánh mắt có chút thương hại). Lạ thật, rốt cuộc là ai đồng cảm ai?

Người nào đó xác định không cần lo lắng về sự trong sạch của bản thân, yên tâm nhà lá ổn định, cả đêm không mộng mị, ngủ đến cực kỳ thoải mái, vừa thức dậy vươn người duỗi cái thắt lưng cho đỡ mỏi, đây chính là lần đầu tiên kể từ khi nàng rời nhà hành tẩu giang hồ tới nay ngủ được cả đêm thoải mái nhất, không khỏi tán thưởng nơi này đúng là một nơi tốt, nơi nơi cao quý, Liên Trường tháp cũng thoải mái khiến người lưu luyến ngủ lại, rất muốn ngủ lâu thêm một chút, đáng tiếc trong bụng lũ côn trùng (editor: tỷ ấy đồ thừa lũ giun?) đói bụng, không ngừng ồn ào, ép nàng không thể không dậy.

Khoan! Chân vừa chạm xuống đến đất bỗng nhớ ra, đúng rồi, nàng đã “Gả làm vợ người ta”, vậy nam nhân của mình đi đâu rồi?

Mắt nhỏ quét tới trên giường bên trái, ah? Không có một bóng người, giường chỉnh tề đến nỗi giống chưa từng có ai ngủ qua..

Thở phào nhẹ nhõm, nàng cười khúc khích, không có ai ở đây càng tốt, đợi sau khi nàng lừa ăn thêm một bữa nữa sẽ nhân dịp dọn dẹp một chút.

Nhân tài vừa dậy, bên phải liền truyền ra một giọng nói, “Thế tử phi, người cuối cùng đã rời giường, người có muốn các nô tỳ hầu hạ người rửa mặt?”

Nàng bị sợ đến cả người nhảy dựng lên.”Má ơi, các người là ai?” Nàng vừa quay đầu, liền nhìn thấy ba bốn nha hoàn đứng ở phía bên phải, mấy người này xuất hiện lúc nào? Bình tĩnh nhìn lại, lời vừa mới nói là của người dẫn đầu đám nha hoàn, mặt tròn bình thường vốn rất tươi tắn, nhưng ánh mắt lại không dấu được sự chán ghét.

“Bẩm thế tử phi, ta là Tiểu Xuân, chúng ta là phụng mệnh tới phục vụ người.” Nha đầu tên gọi Tiểu Xuân này ngoài miệng nói như vậy, nhưng biểu hiện trên mặt cũng là vô cùng khinh thường.

Sao vậy? Nàng đắc tội với ai?”Ách. Không cần, ta không cần người ta phục vụ, các người đi đi!” Đùa sao, sao mà từ sau lúc bước vào hỷ phòng này mọi chuyện đều không thuận lợi, mấy lần nghĩ trốn đi cũng không được, lần này động tác phải nhanh hơn một chút, tránh khỏi lại có người đến ngăn trở.

“Điều này không thể được, chúng ta là phụng mệnh tới phục vụ người, huống chi mặt trời đã lên cao, chúng nô tỳ đã đợi người nhiều canh giờ, Thế tử phi vẫn nên mau mau đứng dậy để chúng nô tỳ làm công việc rửa mặt, rửa mặt xong, chủ tử vẫn đang chờ gặp người !” Tiểu xuân cứng rắn nói.

“Hắn muốn gặp ta? Làm gì?” Nàng sẽ phải trốn, phiền toái mới cũng đừng tìm đến chứ.

Tiểu xuân kỳ quái nhìn nàng.”Chủ tử muốn gặp ai, lại tới lượt hạ nhân có thể hỏi sao? Chưa kể người là Thế tử phi, chủ tử muốn gặp người, thiên kinh địa nghĩa (chuyện đương nhiên), thân là Thế tử phi người không nên lộ ra bộ mặt giắt mình mới phải.” Nàng lên giọng dạy dỗ.

Nếu như nàng nhớ không lầm, thân phận cũng không bị phơi bày, nàng mới đúng là “Thế tử phi” không phải sao? Thế nào một đứa nha hoàn so với nàng còn dữ hơn?

Hay là quy củ của Thế tử phủ này chính là nha hoàn so chủ tử dữ hơn?”Ta biết rồi, hắn đang ở đâu? Ta đi gặp hắn là được rồi.” Người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu, gặp người, liền nhanh chóng ứng phó!

Nàng lùi từng bước, bản năng ngừng được hơi thở “Nguy hiểm”, lại lùi một bước.

“Người nhìn cái gì?” Từ sau khi nàng theo chỉ dẫn của Tiểu Xuân đến đại sảnh, nam nhân này vẫn yên lặng nhìn chằm chằm nàng, lúc này nàng vừa nghiệm ra im lặng cũng có thể làm cho người ta cảm giác sợ hãi.

Hắn từ từ uống trà thơm Lý Văn mới vừa bưng lên, một đôi mắt ung thủy chung chưa giây lát nào rời khỏi nàng, tựa như đang quan sát nàng, lại như đang đánh giá nàng.

Hắn chẳng lẽ sau khi tỉnh dậy phát hiện ra cái gì? Chân nhỏ dưới váy, một chân đã lặng lẽ lùi ra xa một bước dài, chuẩn bị sẽ tùy thời tung cửa xông ra.

“Lại đây.” Hắn chợt nói.

Nàng cả kinh, hắn nghĩ tới gần bóp chết nàng sao? Vội nói: “Có. Có chuyện gì cứ như vậy nói là được ” sau khi nhìn ánh mắt hắn trầm xuống, nàng đành ảo não đổi giọng, “Được rồi, ta đi sang đó là được!” Nàng dậm chân đi tới bên cạnh hắn, thật không rõ tại sao ánh mắt đó của hắn có thể khiến nàng không dám làm trái?

“Chuyện gì?” Nàng làm bộ đáng thương hỏi, rất có chuẩn bị nhận lấy cái chết.

“Người bao nhiêu tuổi?”

“Mấy tuổi? Hỏi cái này làm gì?” Không phải muốn phơi bày thân phận giả mạo của nàng chứ?

“Ta hỏi gì người trả lời cho đúng là được, lấy ở đâu nhiều lời như thế?” Thanh âm lạnh lẽo khiến cho người ta run lấy lấy.

“Dữ dội như vậy?” Nàng uất ức chu mỏ.”Được rồi, người đừng lại dùng ánh mắt sáng lạnh đó giết ta, ta hiện 17 tuổi.” Nàng tức giận nói.

“17?” Nhỏ như vậy? Ước chừng so với hắn kém hơn mười tuổi.”Người luyện võ đã bao lâu?”

“Ah? Làm sao người biết ta luyện võ? Nói cho người biết, ta võ công được chân truyền từ cha ta, rất khỏe đấy, hành tẩu giang hồ không có mấy ai là đối thủ của ta!” Nhắc tới võ công, nàng đắc chí, tự biên tự diễn .

“Vậy sao?” Nhìn nàng lỗ mãng trước mặt, phải nói hắn cũng không tin võ công nàng thật tốt .”Nhắc tới cha người, hắn ở đâu?”

“Lão nhân gia ông ta giờ phút này đang ở trại dưỡng lão Uy Long.” Nàng không chút suy nghĩ, nói xong mới thâm lo làm sao có thể nói thật, ngộ nhỡ sau khi nàng chuồn mất, hắn muốn tính sổ tìm tới cha thì làm thế nào? Thật là lớn miệng!

“Trại Uy Long ? Đó là nơi nào?” Hắn lập tức hỏi.

“Ách. Người chưa từng nghe qua trại Uy Long? Đây chính là bang phái do một tay cha ta sáng lập, đặc biệt cứu khổn phò nguy, là đệ nhất thiên hạ danh môn.” Nàng chợt dạ giới thiệu.

“Đó?” Căn bản không tin cái trại Uy Long này là một danh môn chính phái, nhưng ngược lại hắn nghe nói Lô Châu có một Long cái gì bang trại nhỏ, đặc biệt vào nhà cướp của, đã làm nhiều lần chuyện xấu, hắn đang chuẩn bị hạ lệnh cho quan phụ mẫu địa phương trước tiên đi càn quét một phen, vì dân trừ hại.

“Đó? Té ra là người không tin? Không tin coi như xong!” Nàng nhún nhún vai, tốt nhất đừng tin, nàng thật đúng là sợ hắn tìm tới cửa.

Hắn hừ lạnh một tiếng.”Chuẩn bị một chút, rồi theo ta tiến cung ra mắt hoàng thượng.”

“Cái gì? Ra mắt hoàng thượng!” Nàng cả kinh biến sắc, chân đều muốn mềm nhũn.

“Thế nào? Người không biết là tất cả hoàng thân cưới về cô dâu, ngày hôm sau đều phải vào cung gặp vua thỉnh an sao?”

Gò má nàng run lên. “Không cần phải nghiêm túc như vậy chứ?” Nàng đời này gặp qua quan lớn nhất chính là Tri Phủ Lô Châu, mà lần đó còn là cha cường chiếm đất đai của người ta, bị người ta kiện, lúc này mới “May mắn” nhìn thấy mặt vị đại nhân kia một lần, không nghĩ tới lần này lại muốn nàng đi gặp đức vua của một nước? Nàng không bị dọa vỡ mật mới là lạ!

Vả lại nàng là đồ giả mạo chính gốc, tân nương thật đã.

Ai da! Chuyện này nếu vỡ lở, chẳng phải là tội khi quân? Nhớ tới vị tiên sinh kể chuyện cô tích ở miếu Lô Châu từng nói như vậy? Tội khi quân chính là chém đầu đấy! Cổ nàng co rút lại, mãnh liệt nuốt nước miếng, cứ như là nếu không nuốt nhiều vài cái sẽ không có cơ hội nuốt nữa vậy.

“Ách. Nhưng ta hôm nay thân thể không thoải mái, hay là để hôm khác đi được không?” Nàng thử hỏi, muốn kéo dài thêm thời gian, tìm cơ hội chạy trốn chết.

Hắn lườm nàng một cái, “Chuyện vào cung gặp vua, cho phép người nói không sao?”

3. Chương 2

Đêm lạnh như nước.

Ánh mắt lạnh lẽo soi xét nhìn chằm chằm người đang nằm ngủ ngang tàng trên trường tháp.

Là nàng sao?

Nàng chính là người mà Thái Thượng Hoàng an bài (sắp đặt)?

Khuôn mặt lạnh lẽo ra vẻ phức tạp hiểm có.

Nhìn thân nàng nằm trên cái trường tháp vốn không coi là rộng rãi, phát ra tiếng ngáy đáng yêu, cái miệng nhỏ nhắn đỏ hồng cong cong mấp máy hai cái, dường như đang nói mơ

Khá lắm nha đầu vừa kỳ quái vừa không quy củ!

Tâm vốn lạnh nhạt lại có chút nóng lên, sao lại thế này?

Tròng mắt trong veo của hắn chuyển thâm.

Hắn không thể mềm lòng!

Nàng tất nhiên phải chết không thể nghi ngờ.

Thế này đâu phải là phục vụ người, căn bản là đang giám thị nàng! Từ sau khi theo “Tướng công” từ trong cung trở về, tùy theo từng lúc sẽ có người nhắm mắt theo đuôi đi theo bên người nàng, trên danh nghĩa là nha hoàn theo hầu nàng, nhưng thật ra là coi nàng như tù phạm, thì ra bọn họ là có dự tính trước, sợ nàng trốn? Trong lòng nàng rất là lo lắng!

Xem này, chặt chẽ đến gió thổi không lọt gián mắt chòng chọc vào nàng chính là Tiểu Xuân hung ác cùng với Tiểu Mai áng chừng cùng tuổi với nàng. “Ngày Tiểu Xuân, người đi theo ta một tắc cũng không rời như vậy, chẳng lẽ không thấy mệt?” Nàng không nhận được hỏi. Nàng không hề có chút khe hở nào để tách ra, vậy phải làm sao bây giờ? Nàng đã gấp lắm rồi!

“Nô tỳ là phụng mệnh làm việc, không tư cách nói mệt.” Tiểu xuân vẻ mặt so nàng còn khó chịu hơn.

“Người! Tốt, vậy người nói cho ta biết, người là phụng mệnh của ai mà phải đi theo ta dai như kẹo kéo vậy?”
Nàng tức giận phì phò hỏi.

“Có thể ra lệnh cho ta dĩ nhiên là chủ tử.”

“Là tên đó?”

“Thế tử phi, người quá càn rỡ, làm sao có thể gọi Thế tử gia như vậy?” Tiểu xuân vừa nghe, lập tức trách cứ.

“Ta không biết tên hần, không gọi tên kia, vậy phải gọi thế nào?”

“Người không biết tục danh (tên húy) của Thế tử?” Tiểu xuân gương mặt kinh ngạc.

“Nói nhầm, ta vừa mới gả tới đây, lại không quen biết với hần, dĩ nhiên không biết tục danh của hần!” Nàng chỉ biết “Tướng công” là vị Vương Gia Thế tử tôn quý, còn dẫn nàng đi gặp vị hoàng đế cũng trẻ tuổi như hần, làm cho nàng sợ đến thiếu chút nữa tè ra quần.

Nàng nhéo lông mày, nhớ tới trước đây, nàng trong đầu chỉ muốn lấy vài thứ đáng giá trong phủ sau đó trốn đi, nào có bận tâm xem người được gả cho là mèo hay chó? Chẳng qua, lúc này bị nhìn chăm chăm chết chặt, hơn nữa ngay cả hoàng thượng cũng đã gặp rồi, nên nếu chạy trốn rõ ràng chính là tội khi quân, nhất thời trong thời gian ngắn là không đi được rồi. Thật ra thì suy nghĩ kỹ một chút, Thế tử phủ thoải mái như vậy, “Tướng công” lại là loại lãnh cảm. Lạnh nhạt, xét về chủ quan, hay khách quan đều thấy nơi này là một nơi tốt “Sống yên phận”, đã như vậy, nàng tính toán sẽ lấy thân phận nữ chủ nhân trước hết ở nơi này làm mưa làm gió một chút, đợi đến khi lại nghĩ ra phương pháp chạy trốn hãy hay.

“Thế tử phi, Thế tử gia họ Cừu tên Thường Khiêm, là đường huynh (anh họ) của hoàng thượng” Một cái nha hoàn vâng vâng dạ dạ khác là Tiểu Mai nhỏ giọng nói cho nàng biết, khiến cho Tiểu Xuân trừng mắt hung ác một hồi.

“Thì ra là tên kia gọi Cừu Thường Khiêm, vừa là Thế tử, còn là anh họ của hoàng thượng, khó trách hôm qua lúc vào cung, hần cùng với hoàng thượng xưng huynh gọi đệ, thấy hoàng thượng cũng không có quý lạ hành đại lễ, gật đầu một cái nói đôi ba câu coi như là xong việc.”

“Dĩ nhiên như vậy, bởi vì cả triều đều biết, Thế tử gia và hoàng thượng cùng nhau lớn lên, giao tình không phải là ít” Tiểu Xuân hả hê nói.

“Ra là vậy!” Nàng mắt thơ ngây rủ xuông, xoay vòng lưu chuyển không ngừng, Nhìn xem nàng đã nhặt được đồ tốt lành gì? Lần này cha cần phải hết lời khen ngợi nàng rồi, cư nhiên bắt được một cái dê béo lớn, hì hì, vậy phải xem nàng làm thịt dê thế nào đây.

Nhưng là, trước khi làm thịt dê, có thể trước tiên phải xử lý một chút cái lũ quạ đen chướng mắt này, tổng quan là phải biết rõ nguyên nhân khiến cho lũ quạ đen xấu xí lộn xộn kéo kết trên đầu nàng.” Tiểu Xuân, tên kia. Thế tử gia, tự mình hạ lệnh muốn người chăm chăm nhìn ta không dời?” Nàng liếc về phía Tiểu Xuân. Con cọp không ra oai lại tưởng là mèo ốm.

“Cái này. Là tổng quản Lý Văn phân phó ta không được để cho người rời khỏi tầm mắt.” Tiểu Xuân chột dạ nói, trên thực tế, tổng quản chỉ gọi nàng theo hầu bên cạnh, là nàng cố ý nhìn chòng chọc Thế tử phi, muốn cho Thế tử phi khó chịu. Chỉ là lúc này Thế tử phi thần sắc có chút khác lạ, không chỉ có vẻ mặt khiêu khích, thái độ không sợ hãi, còn tương đối phách lối.

“Lớn mật!” Nàng đột nhiên giả oai hùng hét lớn một tiếng, nhất thời dọa Tiểu Xuân giật mình.

“Thế tử phi.”

“Khá khen cho nô tài to gan, lại dám nghe lệnh từ một tổng quản đến giám thị ta, chẳng lẽ người quên ta mới đúng là chủ tử?”

“Người chẳng qua cũng chỉ là một dạng chủ tử không rõ lai lịch!” Sau khi trấn tĩnh, Tiểu Xuân liền nói.

Ánh mắt của nàng chớp chớp, Tiểu Xuân thật đúng là nói không sai.” Cho nên người không xem ta ra gì?”

“Hừ!” Tiểu xuân khịt mũi khinh bỉ xoay mặt.

Đáng ghét!” Tiểu Mai, người cũng xem thường ta?” Nàng chuyển sang người đang cúi đầu không dám ngẩng.

“Ta.”

“Nói!” Nếu muốn qua những ngày tốt lành ở phủ này, nhất định phải đem hiện tại làm cho rõ ràng.

“Phải.” Tiểu Mai bị sợ đến lập tức gật đầu. Thế tử gia thân phận tôn quý như thế, mà nghe nói nhà mẹ của Thế tử phi chỉ là gia đình quan Thất Phẩm nghèo nàn, so với Thế tử gia đúng là muốn với cao, hơn nữa.”

Quan Thất Phẩm coi như gia cảnh nghèo nàn? Cha nàng Uy Long trại chủ kia không hề có cấp bậc quan lại gì, cùng lắm là được xưng tụng là một trong ba cái lưu manh. Chẳng phải còn không cao hơn cái mặt bàn? Nàng chợt dạ cười gượng, lại nghe được Tiểu Xuân từ trong mũi phát ra một tiếng cười nhạt.

“Hừ!” Coi thường người, nha đầu ghê tởm này!” Tiểu Mai, hơn nữa cái gì? Người nói cho xong đi.”

“Hơn nữa. Nghe nói Thế tử phi phẩm hạnh không đoan chính, đã từng cùng nam nhân. Tư thông (lén lút qua lại).” Tiểu Mai càng nói thanh âm càng nhỏ.

“Tư thông?” Ai da! Cái này có thể khiến ắt nàng mở to (kinh ngạc), nữ nhi của một Quan Gia cùng người tư thông, đây chính là chuyện lớn, chuyện xấu lớn a!

“Không sai!” Tiểu Xuân khinh bỉ tiếp lời.”Thế tử phi sẽ không phủ nhận chứ?”

“Nàng. Ta cùng người tư thông như thế nào?” Nàng không nhận được hỏi.

“Cùng người tư thông như thế nào?” Tiểu xuân cau mày.”Người là người trong cuộc, cùng người tư thông như thế nào, chính người rõ ràng nhất, làm sao lại đi hỏi ta?” Quái nhân!

“Ta. Ta chỉ là muốn biết, bên ngoài là thế nào. loan truyền nhầm lẫn (truyền nhầm) về ta.” Nàng miễn cưỡng nói.

“Truyền nhầm? Hừ, nếu muốn người không biết, trừ phi mình đừng làm!” Tiểu Xuân bộ dáng như kiểu nàng đừng mong giải thích.

“Người! Tiểu Mai, vậy người nói đi!” Nàng ngược lại hướng thành thật Tiểu Mai hỏi.

“Cái này. Ta cũng chỉ là nghe nói. Thế tử phi, ngài đừng nóng giận.” Tiểu Mai không muốn rước họa vào thân, bởi vì dù nhìn thế nào, nàng dù sao vẫn là chủ tử.

“Ít rầy rà, nói mau!”

“Người đừng ép nàng, để ta nói.” Tiểu xuân cười chê mà nói.”Thân phận người thấp hèn không xứng với hoàng tộc cũng coi như bỏ qua, Nhưng mà lại truyền ra tin tức trước khi xuất giá cùng đứa ở trong nhà nhiều lần qua lại tình cảm (ám thông xã giao), thậm chí cùng nhau bỏ trốn!”

“A!” Khó trách bọn hạ nhân đối với nàng khinh thường như vậy, nàng đúng là xui xẻo, thế thân ai không thế, lại đi giả mạo một nữ nhân mất trinh tiết, cái này ngậm bồ hòn làm ngọt, không trách được người ta xem thường nàng!

“Nữ nhân như vậy không xuất giá cũng đã khiến Thế tử gia hổ thẹn rồi, cho nên Thế tử gia ngay cả cùng giường với người cũng không muốn, chúng ta đều ở đây đoán xem chừng nào thì người sẽ trở thành người đàn bà bị vứt bỏ.” Tiểu Xuân ác độc nói.

“Ai?” Thì ra là Cừu Thường Khiêm không phải là không giỏi giao tiếp, mà là khinh thường nàng, cho nên ngay từ đêm động phòng hoa chúc đã tỏ rõ không muốn chạm vào nàng, thậm chí trước đó còn chán ghét lập gia đình đến mức ngay cả tên nàng cũng không muốn biết. Nàng lắc đầu.”Nếu ngay từ đầu đã tính toán thối nàng. ta, vậy sao còn phải lấy ta?” Điểm này lại càng kỳ quái, nếu hán không hài lòng tân nương, lấy thân phận của hán từ hôn là được, tại sao phải dám cưới làm gì để chịu nhục?

“Chúng ta cũng không biết, vì sao đến giờ mới khiến chủ tử bất bình! Nói không chừng là người dùng quỷ kế hèn hạ gì đó, ép Thế tử gia không thể không cưới người, đã thế cần gì phải ở đây giả bộ? !”

“Người!” Nàng tức giận đến nghiêng rằng, đem giận giữ nuốt vào bụng, nói một cách thẳng thừng, tất cả sai lầm đều là do Thế tử phi thật gây họa, nhưng lại khiến đồ giả là nàng phải ngậm bồ hòn làm ngọt thay nàng ta chịu đựng! Thật oan uổng!

Ah? về mặt nàng bỗng đứng nổi lên biến hóa.”Tốt lắm, bây giờ thì ta đã biết rõ nguyên nhân các người xem thường ta rồi, tên kia. Thế tử gia ở đâu? Ta muốn gặp hắn.” Nàng nhanh chóng thu lại vẻ giận dữ, trong lòng có tính toán mới.

Hì hì, nàng quay đầu mừng thầm, sao ngay từ đầu lại không nghĩ ra? Nếu danh tiếng đã thúi như vậy rồi, nàng sẽ đùa một cái cho khoái chí, tin rằng Thế tử gia sẽ không quan tâm để mặc kệ nàng rồi, có khi còn là tốt cho hắn, nói không chừng khi biết nàng cần rõ làm bữa, hắn sẽ vì giận dữ mà thôi nàng trước thời hạn (sớm thôi nàng), Như vậy chẳng phải nàng không cần tốn công, có thể thông dong rời khỏi nơi này sao?

Đến thời điểm may mắn đó, trở thành người đàn bà bị bỏ, sau đó còn có một bức hưu thê (giấy bỏ vợ), phí bồi thường cũng lĩnh, điều quan trọng nhất, nàng là bị đuổi ra vương phủ, không phải tự mình bỏ trốn, nên sẽ không có người đến đuổi bắt nàng, càng sẽ không bị mang trên đầu cái tội khi quân, tránh khỏi họa mất mạng, một lần đếm không hết, kể hay, diệu kế a!

“Người nói xem mắt người thế này là chuyện gì xảy ra?” Cừu Thường Khiêm, mặt vốn đã đủ lạnh lẽo, sau khi nhìn đến Mao Uy Long đôi tay che mắt sưng lớn như hột đào, nổi lên một tầng sương.

“Ta. Cái này. Là ngoài ý muốn.” Nàng làm bộ đáng thương cúi đầu.

“Ngoài ý muốn? Ở trong miếu thấp hương cầu phúc có thể có bức này ngoài ý muốn?” Nhìn nàng cặp mắt sưng đỏ bộ đáng nhếch nhác, lập tức khí lạnh không ngừng đánh úp lại.

“Cái này sao. Bởi vì trong miếu dâng hương quá đông người , nên trong lúc chen lấn, xô đẩy khó tránh khỏi.”

“Người muốn nói, mắt người bị như vậy là do chen lấn xô đẩy mà thành? Ta lần đầu tiên nghe nói xô đẩy có thể ép làm ắt thành mắt gấu mèo”

“Ha ha. Dĩ nhiên không phải, ta muốn nói là trong lúc xô đẩy ta đụng phải xà ngang.”

“Chiều cao của người có thể đụng vào xà ngang?”

“Không phải, ta nói sai, là đụng phải cây cột!” Nàng liều mạng cười gượng, mắt bị húc vào sưng húp thành một vòng lớn, rất xấu xí!

Đôi mắt đen xinh đẹp trong nháy mắt híp lại, nhìn chằm chằm nàng.”Tiểu Mai, có phải là người đi theo Thế tử phi, người nói xem, chuyện gì đã xảy ra?” Giọng nói có thêm mấy phần nghiêm nghị.

“Phải.” Tiểu Mai cẩn thận nhìn mấy lần nữ chủ tử đang nhìn nàng cười khúc khích, suy tính nên nói như thế nào, nhưng sau khi nhìn thấy nam chủ tử sắc mặt trầm xuống, đành quyết định nói sự thật.”Thế tử phi đúng là lên Tự Miếu, chỉ là người không có dâng hương, sau khi đi một vòng liền đến quầy cá cược bên ngoài chùa cùng người cá cược.”

“Đánh cá cược?” Đường đường một Thế tử phi lại cùng tôi tớ ngoài đường đánh cược? Hình tượng này.

Nghĩ đến đó sắc mặt hắn trầm hơn.

“Đúng vậy, Thế tử phi đánh cược vận không tệ (vận đỏ), thắng liền ba ván cược, sau đó lại liên tiếp đến các nơi quanh phố đánh bạc...” Tiểu Mai càng nói thanh âm càng nhỏ.

“Sòng bạc?”

“Đúng vậy.” Thật muốn chết, Thế tử phi mỗi khi ra khỏi cửa, cố tình chỉ đích danh nàng theo cùng, nên giờ mới để nàng bị kéo vào chuyện như vậy, nhìn chủ tử hình như đang nổi giận, chết nàng, kiểu này là muốn giận chó đánh mèo, phải làm sao đây?

“Nói tiếp!”

Cho là chủ tử sẽ tức giận, thế nhưng hần âm thanh lại lạnh xuống, Tiểu Mai thở phào nhẹ nhõm.”Thế tử phi sau khi tiến vào sòng bạc, cùng người đánh cuộc vài ván, đem thua sạch toàn bộ bạc mang đi, còn đem áo len ngắn trên người cầm đổi tại chỗ tiếp tục chém giết (đánh tiếp), kết quả vẫn thua, Ngay lúc đó liền nghe bên cạnh có người hét lớn sòng bạc nhà này chơi giả, ăn gian, Thế tử phi ngay lúc đó cầm tức, lập tức cùng chủ sòng bạc gây sự, không một lời cùng với người đánh nhau, sau đó Thế tử phi bị đá ra khỏi sòng bạc với bộ dáng thế kia.” Báo cáo xong, tiểu Mai nơm nớp lo sợ vội vàng lui tới một bên, chờ chủ tử xử lý.

Mọi người thở cũng không dám thở mạnh một tiếng, ánh mắt liếc nhau, ai cũng không dám mở miệng nữa, thật lâu, chủ tử rốt cuộc nói chuyện, “Tiểu Long.”

Lúc này Uy Long tuy cảm giác được lạnh lẽo nhưng cũng chăm chăm vui, đến lúc rồi, hần sẽ phải nộ hỏa công tâm (giận giữ) mà bỏ vợ rồi.

“Người lui xuống nghỉ ngơi đi.” Dung nhan anh tuấn xuất hiện một chút chán ghét, ngay sau đó lại khôi phục lạnh lùng.

Nàng sưng sốt, mặt thể diện như vậy hần cũng không quan tâm? Không muốn thôi vợ theo ý của nàng? Càng không có một tia trách cứ? Khổ nhục kế đó của nàng thế này không phải công toi sao? Làm sao vậy! Người này rốt cuộc thật sự là không quan tâm, hay là chính bởi vì tính tình vốn lạnh nhạt?

Xem ra muốn thoát thân, thuốc này sẽ phải dùng mạnh một chút!

“Thế tử gia, nô tài có chuyện quan trọng muốn bẩm!” Lý Văn vội vã báo lại.

“Chuyện gì?” Cừu Thường Khiêm ngồi thẳng ở vị trí chủ Nghị Sự Đường, cau mày, bên trong Nghị Sự Đường có chừng mười người đều là những đại thần nhất phẩm ngồi thành hai hàng, đang nghị sự.

“Cái này. Nô tài có thể bẩm báo riêng được không?” Dưới cái nhìn chòng chọc của mọi người, Lý Văn dường như có chút khó mở miệng.

Cừu Thường Khiêm mặt ngọc không vui.”Đã biết, các vị trước ”

Vừa mới mở miệng bảo chúng đại thần lui ra trước, tiểu Mai vẻ mặt hốt hoảng đã xông tới la hét , “Không xong rồi, Thế tử phi đã xảy ra chuyện!”

Một màn này khiến cho ọi người lỗ tai dựng lên, vừa rồi tổng quản báo lại có việc, mọi người đã rất tò mò, nhưng ai dám hỏi thăm việc riêng trong nhà của vị Thế tử gia đang nắm giữ thực quyền? Chỉ là lúc này đã biết rất rõ ràng là người nào gặp chuyện không may.

Mọi người càng thêm có hứng thú, bởi vì kể từ sau khi Cừu Thường Khiêm đột nhiên đón dâu, khắp nơi lời đồn đãi cũng không dứt, đối với vị Thế tử phi thần bí này càng thêm đủ loại tin đồn, có nói nàng trước hôn nhân là siêu trộm, cũng có tin nói việc nàng có thể may mắn được gả vào thế tử phủ có liên quan Thái Thượng Hoàng, nhưng mọi người nghĩ không ra, một gia đình quan lại nho nhỏ bối cảnh bình thường lại có quan hệ thế nào với một Thái Thượng Hoàng đã thoái vị Văn Du Tứ Hải (ngao du bốn biển)? Lại có người nói nhà mẹ nàng ngay cả chức quan Thất Phẩm cũng là mua được, Thật đúng là làm cho thân thể vốn khó mở miệng của nàng muốn dấu cũng khó.

Tóm lại xôn xao nhiều giả thuyết, tin tức vĩa hè một đồng, nhưng điều duy nhất có thể khẳng định, cô dâu này không ở yên trong nhà, mấy ngày trước đây còn ở sòng bạc cùng bọn tôi tổ đánh bạc đánh nhau, đường đường Thế tử phi mà lại làm ra chuyện khó coi đến vậy, lập tức truyền đi khắp Kinh Thành đều biết, trà dư tửu hậu (quán ăn uống) thảo luận không nghỉ, có thể thấy theo trong đồn đãi đầy rẫy, tối thiểu cái này không giả.

Vì vậy sau lưng tất cả mọi người xem đoạn nhân duyên này như một chuyện cười, thậm chí nhìn có chút hả hê, ai bảo Thế tử gia xuất thân tôn quý, văn võ song toàn, có cuộc sống thuận buồm xuôi gió đến vô cùng hoàn mỹ, người như vậy khó tránh khỏi không xem ai ra gì, hôm nay cười phải một thê tử có vết nhơ, vừa đúng gọt bớt tính kiêu ngạo của hần,cũng làm ọi người trong lòng lấy được một tia thăng bằng.

“Thế tử phi nàng làm sao?” Hãn nhin không được xệ mặt xuống.

“Thế tử phi sắp bị người của Hình bộ giải đi!” Tiểu Mai không để ý nhiều người nhìn trừng trừng, hết sức khẩn cấp nói.

“Cái gì?” Hãn sắc mặt biến đổi.

Mọi người còn lại đều vô cùng ngạc nhiên.

“Chuyện này là sao?” Cừu Thường Khiêm sau khi ngồi vào chỗ của mình ở đại sảnh hỏi. Trên mặt không một chút gợn sóng.

Thị Lang bộ Hình vội vàng tiến lên khom người nói: “Bẩm thế tử gia, chuyện này hạ quan vẫn còn đang tra ”

“Tra cái gì? Nói điểm chính!” Hãn không nhin được cắt đứt, nhìn người một bên bị người ta áp giải còn có thể lim dim (ngủ gật), như vậy cũng có thể ngủ? Hãn mày kiếm cau nhanh.

“Vâng” Thị Lang cả kinh, vội giải thích: “Chuyện là như vậy, Thế tử phi sáng nay bị người tố cáo, nói đêm qua nàng hung dữ đánh người ở cửa Lưu Thân Vương, cưỡng chiếm ruộng đất tốt của nhà Lưu Thân Vương, Lưu Thân Vương biết được kẻ ác lại là Thế tử phi, trong lúc nóng giận quyết định kiện lên Hình bộ, hạ quan đành bất đắc dĩ phụng mệnh bắt giữ.” Hãn nhắm mắt nói xong, trên thực tế, hai bên đều là hoàng thân quốc thích, ngàn vạn không thể đắc tội, hãn kẹp ở giữa là bị làm khó mười phần.

“Có chuyện như vậy?” Cừu Thường Khiêm ánh mắt lạnh lẽo như nước nhìn về phía nha đầu vẫn chưa tỉnh ngủ kia.

Chủ tử hỏi mà nàng vẫn còn đang ngủ gật, Tiểu Mai đứng một bên vội vàng lay tỉnh nàng: “Thế tử phi, Thế tử gia đang hỏi người, người mau tỉnh lại a!” Tai họa trước mắt nàng thế nào vẫn còn ngủ được?

“Đừng quấy rầy, tối hôm qua đánh người đánh đến quá mệt mỏi, trời có sập trước hết cũng phải để cho ta ngủ đủ rồi hãy nói!” đại cô nương Nàng mắt cũng không thêm mở, một hồi khò khè nói.

Mọi người vừa nghe, đây không phải là đã thừa nhận hành hung đánh người rồi sao? Lần này có thể trốn được không, nếu chỉ đánh mấy nô tài tội không lớn, có Thế tử gia che chở sẽ không có chuyện gì, nhưng chuyện cưỡng chiếm ruộng, cái này.

“Tiểu Mai a. Người nói xem đất này. phi nhiều như thế, chúng ta nên gieo giống gì tốt?” Mọi người còn đang suy nghĩ, đại cô nương này lại phun ra một đoạn lời không nên nói, vừa nói xong đầu lại cúi xuống gục vào vai của tên tiểu quan lại Hình bộ đang áp giải bên cạnh.

“Thế tử phi!” Tiểu Mai vội vã mất kiên nhẫn khẽ gọi, nàng sao có thể nói ra những lời này?

“Được rồi, để cho nàng ngủ, chỉ là.” Cừu Thường Khiêm ánh mắt quét về phía đầu vai tiểu quan lại Hình bộ, con mắt đẹp híp lại: “Tổng quản, đi!” Hãn khẽ quát một tiếng.

Lý Văn lập tức dùng ánh mắt sai khiến hai nha hoàn, nhanh chóng giành lại nữ chủ nhân đang ngủ như chết kia, cũng lập tức mang tới đệm mềm trước hết để cho nàng ngủ ở trên đùi chủ tử.

“Thế tử gia, ngài như vậy là muốn làm khó chúng nô tài?” Thị Lang thấy thế vội nói. Thế tử phi rõ ràng cũng thừa nhận chuyện do nàng làm rồi, Thế tử gia còn làm như vậy, hành động lần này rõ ràng chính là muốn bao che, trong tình huống này trước mặt hãn ai dám dẫn người đi?

“Ta sẽ không bao che, ta chỉ muốn biết nguyên nhân sự việc từ đầu đến cuối, nếu Thế tử phi làm sai, ta sẽ ở ngay trước mặt Lưu Thân Vương tạ lỗi.” Hãn lạnh nhạt mà nói.

“Nhưng ”

“Tiểu Mai, người thay mặt Thế tử phi nói một chút, chuyện này là như thế nào?” Hãn không đợi Thị Lang nhiều lời, trực tiếp bảo Tiểu Mai giải thích.

“Vâng” tiểu Mai vẻ mặt đau khổ, có lẽ bởi vì nàng thật thà, sẽ không làm điều giống như Tiểu Xuân từng làm với Thế tử phi, cho nên Thế tử phi rất ưu ái mang nàng ra ngoài chơi đùa Làm việc, ai, lúc này lại được vì Thế tử phi mà dọn dẹp.

“Chuyện không phải hoàn toàn đúng như tố cáo của Lưu Thân Vương, lúc ấy Thế tử phi là muốn tìm người xung quanh gây chuyện đánh nhau. Ách, muốn tìm người chào hỏi náo nhiệt. đúng lúc bất gặp một phụ nữ nông dân đang ở trên đám ruộng kêu khóc, thì ra là Phủ Lưu Thân Vương không coi ai ra gì, khi dễ người nhà của phụ nữ nông dân, đem công sức khổ cực gieo trồng một ngày của nhà nông đó phá hỏng, Thế tử phi chỉ chờ có thế. Ách. Gặp chuyện bất bình, tức giận, tình nguyện tìm tới trước lý luận, đối phương nghe nói nàng là người của phủ Thế tử đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó liền châm biếm Thế tử phi xuất thân tám phần chính là nông dân, cho nên mới phải ra mặt giúp đỡ người phụ nữ nông dân đó, Thế tử phi lúc này mới nổi giận đánh cho bọn họ một trận.”

Nàng dừng một chút, lại nói thêm: “Cũng may mấy cái người ở này dù sao cũng không dám cùng Thế tử phi động thủ, chịu đựng bị đánh, chỉ là sau khi trở về ghi hận trong lòng, quay ra hướng chủ tử bọn họ vu cáo Thế tử phi vì cưỡng chiếm ruộng đất mà đánh người, ta đoán Lưu Thân Vương nghe theo lũ nô tài bịa chuyện, tức giận nên mới đi kiện người.”

Tiểu Mai sau khi nói xong, phát hiện nữ chủ tử vốn đang ngủ gật to lại mở mắt chăm chăm nhìn nàng, giống như là đang trách nàng lắm mồm nhiều chuyện, nhưng nàng đang nói sự thật mà, hơn nữa nàng không phải đang giúp cứu nguy sao? Chẳng lẽ Thế tử phi không cần nàng cứu?

“Thì ra là như vậy.” Cừu Thường Khiêm nửa khuôn mặt anh tuấn cúi xuống, làm cho người ta không nhìn thấy được tâm trạng của hắn.

Thị Lang kinh hãi. Lúc trước hắn mới nghe lời nói từ một phía của những người ở phủ Lưu Thân Vương đã tới bắt người, lúc này.”Thế tử gia, chuyện này từ đầu hạ quan đã nói rồi, sẽ tra rõ, nếu thật không phải lỗi của Thế tử phi, hạ quan sẽ buộc bọn họ tội vu cáo.” Thị Lang mồ hôi chảy ròng ròng vội nói. Nói thật ra, hai bên mặc dù đều là hoàng thân, nhưng ai cũng biết hôm nay vị nào đang có ưu thế, nếu thật đối nghịch cùng Thế tử gia, chính là tự tìm phiền toái, hắn khẩn trương không biết phải làm sao khắc phục hậu quả.

Cừu Thường Khiêm cười lạnh một tiếng “Không cần phiền toái như vậy, chuyện này ta sẽ tự giải quyết, người chỉ cần quay về nói với Lưu Thân Vương, chuyện này không cần hắn tới tìm ta, ta sẽ đi tìm hắn !” Thị Lang nghe vậy đầu tiên là than một hơi, tiếp theo sắc mặt biến hóa, “Tự giải quyết” ? Mặc dù trong triều đều biết, vị Thế tử vương gia này bình thường lãnh miệng phát sợ, đối đãi với người lạnh lùng, không chút tình cảm, cũng không dễ dàng cho người khác nhìn thấy hỉ nộ, nhưng bình thường càng như thế, tính tình âm trầm này càng làm cho người ta sợ, cho nên những lời hắn vừa nói, cho thấy hắn để ý chuyện này muốn tự mình xử lý như vậy. cũng chứng tỏ hắn đang phát cáu!

Thế này có phải là cũng muốn nói mình cũng nằm trong danh sách “Giải quyết riêng” của hắn rồi ?

Thị Lang nhất thời ánh mắt nổ đom đóm, hai gò má run rẩy, thậm kêu nguy rồi!

Về phần người nào đó đang nằm trên đùi người ta “ngủ như chết”, nhịp tim đang tiết lộ tâm tình âm thầm tức giận, điên cuồng dán trên bắp đùi người ta

Chộc phải hoàng thân quốc thích cũng không việc gì? Hắn không hờn không giận? Đáng ghét! Nàng biết, nước cờ ngàn tính vạn tính này là thua trên người Tiểu Mai, sớm biết thế sẽ không mang theo nàng ra khỏi cửa.

Đúng rồi, lần tới mang Tiểu Xuân theo làm việc, nàng ta sẽ không thể không làm hư việc, nên còn có thể giúp đỡ một chút, lẽ ra nên sớm làm như vậy!

“Này, người có thể hay không nói cho ta biết, vẻ mặt người lạnh lùng như vậy, rốt cuộc có cảm xúc hay không”? Ngày hôm đó đã là ngày thứ mười kể từ sau khi thành thân, nàng tạm thời không giống như ngày thường ra cửa “Gây chuyện”, mà là nằm ở trên bàn hắn, dùng con mắt Thanh Linh vô cùng trong vắt nhìn chăm chăm Cừu Thường Khiêm đang không ngừng bận rộn.

Nói thật ra, người này đáng đáp thật đúng là tuần tú, là người đẹp nhất mà nàng từng thấy, đáng tiếc phong cách có chút lạnh lẽo, làm cho người ta khó có thể gần gũi.

Chỉ là, nàng cũng phát hiện mình trừ bỏ hai ngày đầu bị hấn “Khí lạnh” cồng đến có chút bị giật mình, sau đó liền từ từ có thể thích ứng, thậm chí cảm thấy dù là ở giữa đất trời mùa đông, gió lạnh thấu thấu xương, trong mưa gió tuyết, hấn dường như cố ý không để cho nàng cảm thấy “Quá mức lạnh lẽo”

Hấn để bút lông nhỏ trong tay xuống, phong cách tự trọng lạnh nhạt, biến hóa duy nhất chính là khóe miệng của hấn, không rõ ràng mang theo nhàn nhạt khẽ nhếch.”Là người đều có cảm xúc.” Hấn nói đơn giản.

“Vậy ý của ngươi là, ngươi không phải là người sao?” Nàng theo lý đoán.

Hấn nhìn chăm chăm nàng, “Ngươi nói cái gì?”

Nàng toét miệng cười, phát hiện mình thế nhưng không có bị giật mình?”Ta nói ngươi chưa bao giờ cười, gặp chuyện cũng thật không thấy buồn, chưa từng gặp người phát điên, muốn biết như thế nào mới có thể khiến người phát điên sau đó.” Đem nàng oanh đuổi đi. Câu này nàng cũng không dám nói thật rõ rệt.

Trên thực tế, nàng hôm nay là tới tìm hiểu tình hình địch, như vậy khi ra tay mới có thể một kích liền trúng.

“Sau đó như thế nào?” Hấn chờ nàng tiếp theo.

“Khụ khụ. Sau đó mới có thể thật hiểu biết ngươi là người như thế nào.” Nàng cười khúc khích nói.

Hấn liếc xéo nàng.”Tại sao muốn biết về ta?” Bao nhiêu người vì muốn biết hấn, để hợp ý nịnh nọt hấn, nhưng là vừa gặp phải hấn mặt lạnh, rồi rít đánh trống rút lui, nha đầu này muốn biết hấn là vì.”Ngươi hỏi hận?” Sắc mặt hấn trầm xuống.

“Ah?” Hấn lại hỏi? Đem tâm hồn lúc hấn hỏi câu này nàng đã cảm thấy khó hiểu, lúc này lại toát ra câu này, khiến nàng không khỏi nghĩ muốn hỏi rõ ràng.”Hối hận cái gì?”

Chỉ thấy hấn đang nhìn nàng, ánh mắt trực tiếp như vậy khiến cho nàng tâm chợt giật mình. Một hồi lâu, hấn mới nói: “Ngươi ở đây cùng ta giả bộ sao?” Mắt đen nhánh đáp lại nàng là một bộ dáng lục súc (6 loại gia súc a) ngây thơ vô hại, trái tim một hồi tức giận xao động.

Bị hấn nhìn chăm chú , nàng không khỏi cũng luống cuống.”Ta không hiểu ngươi nói gì?”

“Không hiểu?” Hấn đầu tiên là sững sốt, tiếp nữa sắc bén nhìn vào nàng, giống như chó săn đang tính toán thế nào đem con mồi không thành thật trừng phạt nuốt vào bụng.

Trái tim của nàng bỗng dưng phanh nẩy một cái , bay qua bay lại, cảm giác không khí rất không thích hợp.

Đang khi nàng không hề phòng bị cùng dự đoán được tình huống, một bàn tay với những ngón gọn gàng sạch sẽ càng lúc càng đến gần cánh môi của nàng, người này vốn lạnh lẽo đầu ngón tay lại cực nóng nhẹ nhàng vuốt ve cánh môi của nàng, ánh mắt đen nhánh thẳng tắp nhìn môi châu khéo léo mê người của nàng.

Nàng bị mê hoặc rồi, mặc dù thần trí giùng giàng nên thoát đi là thượng sách, nhưng thân thể lại không giống như lúc bình thường không tự chủ được đứng im tại chỗ, không thể động đậy!

Một đôi môi mỏng lạnh lẽo, không biết từ lúc nào đã hôn lên đôi môi hồng kiêu diễm, lửa nóng đầu lưỡi hấp dẫn triển miên quấn quýt lấy nàng.

Khoảng chừng hấn cảm thấy thỏa mãn, mới rời đi môi anh đào của nàng, thuận đường liếm liếm môi mình còn lưu lại mùi của nàng, trông mắt lạnh lẽo lóe sáng rõ quỷ mị, nàng cứng lại, mắt mở trừng trừng, che đôi môi bị hôn sưng tấy, quả thật không dám tin hấn đối với nàng đã làm cái gì, sau đó “A ” thét chói tai xông ra ngoài.

Hắn mày kiếm néo néo, nhìn chăm chăm hồi lâu bóng lưng rời đi như gặp quỷ của nàng, thì thầm một câu, “Muốn hối hận, đã không còn kịp rồi.” Cũng không biết câu này nói là cho ai nghe, là nàng? Hay chính là bản thân hắn?

4. Chương 3

Hắn hôn nàng?

Hắn cúi đầu trầm tư, khe vuốt đôi môi còn lưu lại xúc cảm mềm mại của nàng, nhắm mắt lại, tỉ mỉ hồi tưởng.

Tại sao muốn hôn nàng?

Giật mình, mình không hề giống như trước thong dong lạnh nhạt, hắn đột nhiên xệ mặt xuống, gương mặt vô cùng tuần mỹ lập tức trở nên âm trầm còn hơn so với quỷ.

Thư viện bên ngoài học đường yên tĩnh, truyền đến tiếng kêu kinh sợ của Tiểu Mai.

“Thế tử phi, người thật muốn làm như vậy?”

“Không sai, cho nên người linh hoạt một chút cho ta, chớ hư chuyện tốt của ta!” Mao Uy Long cắn răng cảnh cáo. Hôm nay lúc ra cửa vốn muốn mang Tiểu Xuân theo, ai ngờ Tiểu Xuân lại lấy lý do trong phủ nhiều việc bận bịu, phách lối từ chối cùng với nàng ra khỏi phủ, nàng nghĩ, dứt khoát một mình ra ngoài”Làm việc” dễ dàng hơn, vậy mà nhân tài vừa nhảy ra khỏi Thế tử phủ một bước, tiểu Mai liền vọt ra theo, nói là tổng quản dặn dò, Thế tử phi thân phận dễ hư, ra cửa bên cạnh không thể không có nha hoàn theo hầu, nếu không ngộ nhỡ xảy ra chuyện làm thế nào?

Đáng ghét, nàng chính là muốn xảy ra chuyện, không xảy ra chuyện nàng đi ra ngoài làm gì?

“Nhưng là, ngài làm như vậy tuyệt đối sẽ chọc cho Thế tử gia giận tím mặt.” Tiểu Mai sau khi biết ý đồ của nàng hết sức khuyên nhủ:

“A, vậy sao? Hắn nhất định sẽ giận tím mặt sao?” Ánh mắt của nàng sáng lên.

“Sẽ phải thôi. Chuyện như vậy, là nam nhân ai cũng sẽ tức giận.” Thật ra thì tiểu Mai có chút không rõ, bởi vì Thế tử gia tính tình không ai mò ra chính xác, chuyện cưới Thế tử phi tốt lắm, đã là chuyện sét đánh ngang tai, không ai nghĩ đến hắn sẽ lấy một nữ nhân “Phẩm hạnh quái dị” như vậy làm phi, hơn nữa, Thế tử phi từ sau khi vào cửa liền gây ra không ít chuyện, nhưng Thế tử gia đều là lãnh đạm chống đỡ, lúc nên nổi giận cũng không hề nổi giận.

Nàng nghe nói ngày hôm trước đầu bếp trong phủ cùng người đánh cuộc xúc xắc. Chủ tử biết được, nói là hắn tụ họp đánh cuộc gây chuyện, nên sai tổng quản đem đầu bếp treo ngược lên hung ác đánh ột trận đuổi ra khỏi phủ, đầu bếp kia vốn chơi rất khá, cũng không có làm trở ngại công việc, vậy mà Thế tử gia cũng đã không nể mặt rồi, thật không hiểu nổi chuyện Thế tử phi đánh bạc bung ra khó nhìn như vậy, tại sao lại không có việc gì?

Còn nữa, lão Lý đánh xe cùng một gã sai vặt của nhà một quan ngũ phẩm trên đường nổi lên tranh chấp, chủ tử không nói lời nào, trước phạt lão Lý dừng lại đánh, đánh cho hắn gào khóc một thảng trên trên giường mới dừng lại, nhưng Thế tử phi ở bên ngoài đánh người cũng không có việc gì, nàng thật sự không biết, chuyện gì sẽ chọc cho Thế tử gia tức giận, chuyện gì sẽ không?

Hay là, chỉ cần là Thế tử phi gây ra chuyện thì sẽ không sao?

“Vậy thì quá tốt rồi, lúc này mà vẫn không tức giận, thì hắn không phải là nam nhân!” Mao Uy Long nắm chặt quyền, tràn đầy lòng tin kêu to.

“Ngài là vì muốn cho Thế tử gia tức giận mới cố ý làm như thế?” Tiểu Mai cuối cùng giật mình.

“Không sai, cho nên người lần này không cần nhiều chuyện giúp ta giải vây nữa.” Nàng dứt khoát nói.

“Tại sao?” Tiểu nha hoàn không hiểu.

“Đây là bởi vì. Ai nha, chuyện này nói ra rất phức tạp, người chính là không biết tốt hơn.” Nàng cười ha hả. Cũng không thể nói cho Tiểu Mai thế tử phủ nơi này không thể đợi nữa, bởi vì nàng phát hiện nam nhân mỗi ngày cùng nàng chia giường mà ngủ là đầu sắc lang (rất háu sắc)? Nếu Nàng không vội vàng nghĩ biện pháp để bị bỏ, thật có thể nói dè vào miệng cộp, danh tiết khó giữ được!

“Nhưng ——”

“Không nhưng nhị gì cả, nhìn xem, con mồi đến rồi, chúng ta lên!” Nàng nhìn thấy xa xa mấy tên thư sinh đang từ phía trước đi tới, lập tức quăng bỏ Tiểu Mai đi tới.

“Thế tử phi, ngài chờ ta một chút!” Tiểu Mai vội vàng chạy theo, suy nghĩ đầy trong đầu làm như thế nào ngăn cản nàng làm ra chuyện xấu khiến chủ tử phải xấu hổ.

Nhìn bóng lưng Thế tử phi nhằm hướng mọi người đi tới, mắt thấy mình không đủ sức, tiểu Mai bỗng nhiên dậm chân một cái xoay người, quyết định vội vàng trở về phủ tìm tổng quản cầu cứu.

Mao Uy Long quay đầu lại liếc một cái.”Nha đầu ngốc, chính là muốn người trở về gào to cầu cứu!” Hì hì, lần này nhất định có thể thành công, nàng đang ở rất gần tự do!

Các thư sinh, ta đến đây!

“Mấy vị thư sinh đại ca muốn đi nơi nào à?” Mao Uy Long làm bộ làm tịch, mặt kiêu mỵ chặn đường trước ba vị thư sinh lịch sự sáng sủa.

Mấy thư sinh trước mắt vừa thấy được phía trước lại có một cái nha đầu xinh đẹp chủ động đến gần, mọi người mặt mày hơn hớn.”Cô nương, lạc đường sao? Muốn chúng ta giúp người chỉ đường sao?” Thư sinh áo bào trắng đứng ở chính giữa mở miệng trước nói, trong mắt ngập tràn sự tán tỉnh, nhưng đó là bởi vì cô nương trước mặt ánh mắt trần truồng quyến rũ so với hắn còn nóng hơn.

“Vị ca ca này, mắt người thật là tinh, nhìn một cái đã biết ta lạc đường, ta muốn hỏi đến Xuân Hương lâu đi thế nào?”

“Xuân Hương lâu? Cô nương muốn đến Xuân Hương lâu?” Thư sinh mặc áo lam bên phải kinh ngạc nhíu mày.

“Đúng vậy a, ta hôm nay bắt đầu ngày làm việc đầu tiên.” Nàng kéo váy, khom lưng cúi chào, rũ mắt, bày ra mười phần trên đùa kín đáo, chiều này là lúc cùng cha đi dạo kỹ viện học được từ các tỷ tỷ trong kỹ viện, nàng rất có thiên phú, học một biết mười.

“Người là người ở Xuân Hương lâu?” Thư sinh áo xám tro bên trái cũng không nhịn được kinh ngạc, trong mắt nhiều hơn một chút sắc niệm, không, phải nói ba người vừa nghe nói nàng là kỹ nữ thanh lâu lỗ mãng, trong mắt lập tức tắt cả đèn là một mảnh sắc dục.

“Vẫn chưa phải, tối nay làm việc rồi mới tính.” Nàng ồng ẹo nói, ánh mắt quyến rũ ném về phía bọn họ, lúc này mới lần nữa làm bộ cúi đầu.

Cái này chọc ấy nam nhân xuân tâm nhộn nhạo, nếu nửa đường điểm phúc bay tới, bọn họ chỉ có thể nắm chặt thật tốt!

“Đã như vậy, chúng ta có thể dẫn người đi bắt đầu làm việc.” Thư sinh áo bào trắng lập tức xung phong nhận việc.

“Cái này làm phiền.” Nàng nhẹ nhàng khom người cúi chào, lúc đứng dậy lại “Không cần thận” ngã vào trong ngực thư sinh áo bào trắng .

Thư sinh ôm trọn trong lòng, nhất thời mở cờ trong bụng, vui mừng nường mảy, dễ dàng như vậy liền đem mỹ nhân kéo vào trong ngực, quả thật vui.”Cô nương, người không sao chứ?” Hắn lập tức giả vờ lo lắng hỏi.

“Ta. . . . hình như bị trật chân đấy.” Nàng giả bộ ra gương mặt khổ sở.

“Ai nha, bị trật chân? Sao thế được, ta có đọc qua chút sách thuốc, để cho ta xem.” thư sinh áo lam ngay lập tức tiến lên một bước.

“Đây là những thứ hữu dụng của những người đọc sách các người, vậy làm phiền tiểu huynh đệ rồi.” Nàng cười nịnh nọt vươn chân nhỏ, mặc hần cởi bỏ giày thêu, lộ ra chân ngọc trắng nõn sáng long lanh .

Mấy đại nam nhân nhìn thấy mắt cũng thẳng, nước miếng thiếu chút vương đầy đất, chỉ là thư sinh áo lam đang muốn đưa tay”Chấn bệnh”, đột nhiên gào khóc một tiếng, tiếp đến người đã bay ra xa hơn một trượng.

Hai người còn lại giật mình biến sắc.”Người nào? Là ai to gan như vậy dám ở chỗ này hung bạo?” thư sinh áo bào trắng sau khi hoàn hồn ngẩng đầu giận dữ hỏi.

“Người to gan là người .” Một hán tử trung niên lịch sự lên tiếng, đứng phía sau có ít nhất sáu thiết kỵ (quân tinh nhuệ).

“Các người là ai?” thư sinh áo bào trắng có chút kinh hãi, là nhà đại hộ nào, lại dám bày trận như vậy?

“Không cần phải để ý ta là ai, chủ tử nhà ta tới đón người.”

“Đón người? đón người nào?” thư sinh áo bào trắng gương mặt kinh ngạc.

Người vừa tới ánh mắt cẩn thận nhìn vào trong ngực hần, hần lúc này mới cúi đầu, nhìn nữ nhân sau khi thư sinh áo lam bị đánh bay liền đổi sang dính vào trên người hần, chân trắng vẫn còn trần truồng, vẻ mặt vô tội.”Các người tới đón nàng?” Hần ngơ ngác hỏi.

“Không sai, nữ chủ tử, mời theo chúng ta trở về đi thôi!” Người tới nói.

Mao Uy Long bĩu môi, có chút không cam nguyện. Tổng quản tới thật đúng là mau, nàng còn chưa bắt đầu chân chính sắc dụ thư sinh, thế nào nhanh như vậy liền kết thúc rồi sao? Cái kế hoạch này coi thành công rồi sao?

“Chờ một chút, để cho ta hảo hảo cùng những tiểu huynh đệ này nói xong đã rồi hãy trở về.” Phải đốt thêm chút lửa, sau khi trở về tổng quản mới có chuyện để mà báo cáo.

Vì vậy thân thể nàng mềm hơn dính vào trên người thư sinh, gần như muốn nằm ở trên người của người ta, a thoải mái mê hoặc, hơi thở thơm như hoa lan mà nói: “Tiểu huynh đệ, hôm nay đã có người đến dẫn ta bắt đầu làm việc rồi, hôm khác lại làm phiền các người.”

Thư sinh cảm thấy mờ mịt “Cô nương, người. . . .” Lời vừa đến khóe miệng liền bị một ngón tay mềm mại chặn thẳng ngăn ở chính giữa, mềm mại cản lời vừa đến khóe miệng của hần, ánh mắt ngập tràn quyến rũ, lại đưa ra chân trần trắng nõn, hướng thư sinh áo xám đứng bên kia phong tình vạn chủng khêu lẩy, chọc cho áo xám tro thư sinh cũng một vẻ mặt say mê.

“Cô nương, nếu không muốn đi theo đám người kia, ta. . . . Chúng ta có thể giúp người.” Thư sinh áo xám nhìn nơi xa bạn đồng môn ngã xuống đất vẫn không dậy nổi, cắn răng một cái, lấy dũng khí nói.

Mặc dù đối phương nhân số đông đảo, mà bọn họ chỉ là một bọn thư sinh, nhưng trước mặt mỹ nhân sao có thể yếu thế? Hơn nữa bọn họ cũng không phải là không có bối cảnh, cha nếu không phải quan văn chính là quan võ, tài sản cũng kiêu ngạo hơn người, không tin ép không được đám người kia.

“Không sai, chúng ta mặc dù không biết người gây phiền toái gì, nhưng nếu cần giúp đỡ, chúng ta sẽ không bỏ mặc kẻ.” thư sinh áo bào trắng cũng nói phải Chánh Nghĩa Lãm Nhiên (chuyện chính nghĩa đương nhiên phải làm).

“Vậy là, các người nguyện ý giúp ta?” Nàng chìa nụ cười khê uốn lượn. Nàng lúc này là một bộ dạng vẫn rất có mị lực, tiểu nhân đắc chí, mừng thầm không dứt, cho nên nàng quyết định tăng giá cả diễn xuất, cũng không tin lúc này diễn xuất đồ đĩ điếm lại không khiến cho tên kia giận sôi lên, gân xanh giãn dữ!

Chân ngọc nhếch lên về phía sau, đổi đôi tay leo lên cần cổ thư sinh áo xám tro, tính toán hạ mãnh được, trực tiếp ngã vào trong ngực hắn, người bày ra bộ dạng say mê, thân thể mềm nhũn trước mắt thấy sẽ phải đưa lên ngọc thể, không ngờ một giây kế tiếp nàng lại”Hừ” một tiếng, người đã vô căn cứ biến mất.

“Không nghĩ tới người cũng chạy tới thư viện rồi?” Mao Uy Long mím môi, đáng thương nói , lông mi dài ở dưới mắt đen lại giảo hoạt chớp động. Hắn vẫn rất để ý nàng nha, nếu không làm sao lại xuất hiện tại thư viện, còn”Ghen” trước mặt mọi người đem nàng bắt trở về?

Nàng có chút hài lòng. Lúc này nhất định phải có hiệu quả, bởi vì đã nửa nén hương thời gian trôi qua “Tướng công” trước mặt vẫn chưa hề lên tiếng, kể từ sau khi bắt cóc nàng ở thư viện trở về, hắn liền đem nàng y như con thú khốn cùng vậy ở góc giường, chỉ là con mắt lạnh sáng lên, không nói một câu.

Bộ dáng kia coi như là tức giận sao? Giống như đứa trẻ tức đến chảy máu não, nói không ra lời?

Từ cách hắn nhìn nàng, thật sự nhìn không ra dấu mối tâm tình hắn .

Hay là, dù nàng trêu đùa nam nhân ngoài đường phố cũng không vấn đề gì? Hắn căn bản không quan tâm nàng? Nghĩ đến đây, trong đầu đột nhiên có chút buồn bực. Người này thật vô tình. Dù nói thế nào, nàng cũng là thê tử trên danh nghĩa của hắn a, chẳng lẽ hắn thật không thêm để ý?

“Người muốn nam nhân đến vậy?” Hắn lông mày như kiếm nhíu chặt lại.

“Hừ ừ.” Nàng con người đảo một vòng, phát ra thanh âm, một tiếng hừ nhẹ kia lưỡng lự mất hồn, cố ý chọc hắn. Nổi giận.

Hai mắt hắn bỗng chốc nhíu lại.”Tại sao không nói với ta?”

“Nói với người cái gì?” Nàng ánh mắt khiêu khích, lại vừa là không hiểu.

“Người cần.”

“Ah?”

“Người cần nam nhân!” Hắn nổi cáu.

Hắn vừa nói xong, lập tức cả khuôn mặt nàng đỏ rực.”Người. Người nói cái gì?”

“Nếu người muốn nam nhân, ta là trưởng phu của người, người có thể nói cho ta biết.” Hắn nói xong nhẹ nhàng, không giống đang nói chuyện giường chiếu của trai gái, ngược lại giống như đang nói ngày mai sẽ mưa, nhớ mang dù!

“Ca?” Nói cho hắn biết, hắn nghĩ làm gì? Liếc thấy ánh mắt hắn giống như lần trước lóe lên giống như chó săn tính toán, lập tức nuốt nước miếng.”Chớ có nói đùa, người đối với ta không có hứng thú, người quên, ta phẩm hạnh không đoan chính. Đã từng từng cùng người khác hành vi bừa bãi.”

“Cho nên người tính toán lại vụng trộm sau lưng ta?”

“Đúng.” Nàng tựa hồ. Giống như. Mơ hồ nhìn thấy trong mắt của hắn có một đám lửa.”Người tức giận?” Nàng vui mừng hỏi.

Hắn theo phản xạ cau mày, vẻ mặt không có biểu cảm dư thừa .”Không có.”

“Không có? !” Đến phiên nàng cau mày, tiếp đó tức giận quát: “Người không phải là nam nhân!”

“Người nói cái gì?” Hắn cuối cùng giận tái mặt .

“Ta nói người không phải là nam nhân, Tiểu Mai từng nói, xảy ra chuyện như vậy là nam nhân đều sẽ tức giận, tại sao người không có? Người không phải là nam nhân!” Nàng tức giận hướng hắn rống càng lớn tiếng.

Hắn nhìn chằm chằm nàng.”Người muốn ta tức giận? Tại sao?”

“Ta muốn người hưu.” Nàng đột nhiên ngáp ngừng, chữ “hưu thê” (bỏ vợ) vội vàng nuốt trở về bụng. Đừng vội quên, dù sao ta là thê tử của người.” Nàng cười đến cực kỳ khó coi. Đùa sao, nói thẳng ra, đến lúc đó hấn thẹn quá thành giận, không khéo lại không đi được?

“Người dùng cách quyền rũ nam nhân để hấp dẫn chú ý của ta?”

Nàng trừng mắt nhìn, cười đến càng khó hơn nhìn.”Nếu không phải vì vậy? Ta đây sao không ở yên trong nhà, không bằng người bỏ ta đi?” Nàng vẻ mặt dứt khoát mong đợi nói ra. Đồng ý đi, đồng ý đi, sau đó cho nàng một khoản tiền bảo nàng cút đi!

Cừu Thường Khiêm đưa con mắt đen y như mực hàm chứa suy nghĩ sâu xa cùng bén nhọn nhìn, trong nháy mắt lúc đó, hấn không giải thích được có một cảm giác ôn hoà bao bọc, quý dị cười.

Cũng không biết tại sao, nàng lại rợn cả tóc gáy, toàn thân lạnh lẽo.

“Người muốn làm gì? Ừ.” Lời còn chưa dứt, môi nóng đã gần sát cánh môi nàng, khí nóng khiến nàng hoảng hốt, nàng vội vàng hướng trong giường xê dịch, muốn tránh khỏi động tác thân mật của hấn.

Hấn thuận thế hướng giữa giường đổ xuống, chỉ là một động tác, đã đem nàng vây tới gió thổi không lọt.”Bỏ vợ là điều không thể, điều có thể duy nhất là, thuận thê!”

Nàng bị sợ đến co lại tới góc giường, nhắm chặt hai mắt, hoàn toàn không nhìn thấy ánh mắt của hấn trở nên kiều mỹ khác thường, trong chốc lát một cổ cảm giác bị áp bức từ từ đến gần nàng, hơi thở của hấn cũng càng ngày càng nồng đậm. Hấn sẽ không lại muốn hôn nàng đi?

Nam nhân nhiệt độ tăng cao, nghiêng người nhìn chăm chú vào vành tai của nàng, mắt ứng mang theo cảm xúc phức tạp khó giải thích được, rốt cuộc gặm cắn lên lỗ tai của nàng, thân thể nàng cứng đờ, hết sức chịu đựng nén xuống kích động muốn mở mắt, nhưng khi một đạo hơi thở nhàn nhạt nhàn nhạt phát qua cánh môi nàng thì nàng cũng không thể khống chế nổi nữa bỗng nhiên mở mắt, đảo mắt, giữa lúc đó cái miệng nhỏ nhắn đã gấp công thành đoạt đất.

Cừu Thường Khiêm vốn không có ý định đụng nàng, nhưng là kế hoạch phải bởi vì”Nhu cầu” mà sửa lại, về phần là nhu cầu của ai? Cái này thì ——

Tóm lại, từ nay về sau, góc giường hẹp kia, được thu hẹp lại.

Mao Uy Long dặm chân, hoảng hốt mang theo Tiểu Mai rảnh rỗi ở trên đường.

Ai nha, thật là một phút xảy chân thành thiên khổ hận a (nguyên văn: vừa mất chân thành ngàn cổ hận), trình tiết giữ gìn mười bảy năm liền hủy ở một chữ “Tham”, ban đầu nếu không ham bảo vật của tân nương người ta, nàng cũng sẽ không bị người hủy xương lột da ăn sạch sành sanh, lúc này người cũng đã là của người ta, muốn hối tiếc cũng đã quá trễ, lại nói.

Nhớ tới đêm qua, nàng không khỏi mặt hồng tim đập, nàng kinh hãi phát hiện, thì ra cái người đó cũng có lúc mất khống chế không hề thấy bộ dáng lạnh lùng nữa, tên kia thể nhưng ở trên giường rất nhiệt tình, mặc dù nàng không có kinh nghiệm, nhưng là biết người này thủ pháp rất lão luyện, dốc lòng dụ dỗ chính nàng chết đi sống lại, cho đến Thiên Minh (gần sáng) xin tha hấn mới dừng tay, nhưng về mặt vẫn chưa thỏa mãn, bị dọa sợ khiến nàng sáng sớm liền dẫn Tiểu Mai chạy trốn chết.

Nhưng bây giờ suy nghĩ một chút, người này rõ ràng có ý tứ trả thù, nhưng là trả thù cái gì? Chẳng lẽ là ăn dấm chua của mấy gã thư sinh kia? Phải không? Hấn không phải là không cău giận sao? Theo lẽ thường, nam nhân vừa nghe nói lão bà ở ngoài đường phở quyền rũ hấn tử, việc đầu tiên là đem hấn tử ra sức đánh ột trận, sau đó chính là bỏ vợ, nhưng là hấn hoàn toàn không có làm như vậy, ngày hôm qua sau khi hấn dẫn nàng trở về, hờn cũng không hờn, giận cũng không giận hỏi mấy câu liền đem nàng nuốt, bộ dáng không giống tức giận, ngược lại giống như ban ơn giúp nàng giải quyết”Nhu cầu”, đối với chuyện mấy gã thư sinh hỏi cũng không hỏi, đây là ghen kiêu gì?

Nàng lắc đầu, thật sự nghĩ không ra, hơn nữa nàng mỗi một lần xuất môn là một lần gây họa, hấn chưa từng trách cứ nàng một câu, tất cả mọi chuyện cứ như vậy bỏ mặc, giống như là không hề xảy ra, đơn giản là nàng tự mình độc diễn làm trò cười sao! Như vậy nàng phải làm thế nào thuận lợi bị bỏ rơi? Nàng thật muốn gõ đầu tên kia ra, nghiên cứu một chút xem rốt cuộc hấn đang suy nghĩ gì? Thật chẳng lẽ một chút cũng không để ý nàng gây họa sao?

Nàng từng nghe qua một câu nói, " Mặt trái của yêu không phải hận, mà là thờ ơ" , khi không có yêu hận, tự nhiên không có nhiệt tình, đối với tất cả chính là thờ ơ lạnh nhạt, thờ ơ, mà hấn đối với tất cả chuyện giống như đều là thờ ơ, đối với nàng cũng thế.

Nếu đã không quan tâm, cần gì phải lấy vợ?

Trái tim đột nhiên nặng trĩu, một chân nhỏ đá tới đá lui, ảo não vô cùng.

Dù là thê tử của hấn, trong lòng hấn cũng đặc biệt không có chỗ."Nếu không thích người ta, làm chi ăn người ta!" nàng không ngừng lẩm bẩm, nhớ tới hôm qua một đêm nhiệt tình, mặt lại đỏ toàn bộ rồi.

"Thế tử phi, ngài sao vậy? lúc thì ảo não, lúc lại cười, lúc nghi ngờ, giờ thì đỏ hồng hết mặt?" Tiểu Mai kỳ quái nhìn nàng biểu tình thay đổi thất thường. Thế tử phi biểu tình nhiều đến khiến nàng ứng biến không kịp, nhìn xem, lúc này nàng lông mày vừa nhíu, khoát khoát tay, mắt vừa đột nhiên sáng lên.

"Không có gì. Ah? Đây không phải là sông bạc hôm đó đem chúng ta đánh ột trận, đuổi ra sao? Tại sao đóng cửa?" Nàng kinh ngạc phát giác sông bạc vốn là đông như tuyết hội thể nhưng trống rỗng, tấm biển Chiêu Tài treo ở cửa trên xà nhà chật vật đổ chiều tróc ra một nửa, biểu tượng trí phú (làm giàu) sơn son ở cửa chính bị dán lên một tấm giấy niêm phong cực lớn (Trương Đại lớn Quan Gia phong điều), Cái này. Lẽ nào là bị quan phủ tra xét?

"Ngài không biết sao? Chủ sự nơi này dám bất kính đối với ngài, sớm bị Thế tử gia ra lệnh một tiếng, bị niêm phong." Tiểu Mai nói.

"Có chuyện này? Ta thế nào không biết?" Tên kia làm? Nàng mở tròn xoe mắt, càng giật mình.

"Thì ra là ngài không biết a, chuyện này mọi người. Không, toàn bộ Kinh Thành đều biết đấy."

"Toàn bộ Kinh Thành đều biết! Làm sao lại như vậy?"

"Bởi vì là Thế tử gia đích thân tới sông bạc này, còn đem chủ sự đánh ột trận gần chết, nhân tiện trị hấn tội danh đánh bạc gian lận, nhốt vào trong tù cho nếm mùi đau khổ đi." Nhắc tới chuyện như vậy, Tiểu Mai say sưa kể, bởi vì buồn cười quá."Hi hi, nghe kể là chủ sự kia bị chủ tử đánh cho sưng mặt sưng mũi, hơn nữa cặp mắt trâu cơ hồ bị đánh uốn lồi ra ngoài, rất thê thảm thiếu chút nữa là mù rồi !"

"Hấn làm vậy là vì ta sao?" Nàng há to miệng, không thể tin được. Còn tưởng rằng hấn đối với việc nàng bị đánh không để ý lắm, thì ra là hấn thật không thoải mái sao.

"Đây là dĩ nhiên, ngài đâu gì đường đường cũng là Thế tử phi, bị người ngoài đường phở lãng nhục, đó cũng chính là vũ nhục Thế tử gia." Tiểu Mai nói như thể đây là chuyện đương nhiên.

Thì ra là như vậy, sống lưng Mao Uy Long bỗng chốc cứng ngắc. Thì ra là hấn là khó chịu "Thế tử phi" bị người trước mặt mọi người đánh cho thành mất gấu mèo 0.0, cảm thấy mất thể diện, mà không phải tức giận bởi vì nàng bị bẹp bị thương. . . .

"Thế tử phi, sắc mặt ngài sao là lạ?" Tiểu Mai thấy lạ hỏi.

Một cổ thất vọng không nói nên lời cứ nhiên tràn ngập trong lòng."Không có gì, chúng ta đi thôi." Thôi, mình cũng không phải là Thế tử phi thật, sớm muộn cũng bị vạch trần, cần gì phải thất vọng?

Nhưng vừa tính toán đổi chỗ khác đi dạo một chút, quay người lại liền đụng phải người."Thật xin lỗi, thật xin lỗi!" Biết đụng vào người, đầu còn quay cuồng đã vội nói.

"Xin lỗi là xong a, người nào? Không có mắt à, không nhìn thấy đại gia ta bị thương sao? Dám đụng ta, muốn chết —— là người!" Người vốn đang ôm chân bị cụt đau kêu âm ỉ, sau khi nhìn rõ cái người"Không có mắt" kia, giống như cổ họng bị chặn một tảng đá, thiếu chút nữa không thở được, "Cô nãi nãi của ta,

là nô tài không tốt, nô tài đáng chết, nô tài không có mắt, ngài đại nhân đại lượng cũng đừng nổi giận a!” Người này giống như gặp quỷ, vội vàng gần như nằm xuống đất khấu đầu mãnh liệt cầu xin tha thứ.

Sau khi nhìn rõ người đang gà mèo tử quỷ kêu (để nguyên văn vì không hiểu lắm), Mao Uy Long vẻ mặt khó hiểu. Người này không phải là người hôm đó ăn hiếp người phụ nữ nông dân kia, bị nàng đánh ột trận đó sao?

Còn nhớ rõ hắn là người ở trong Phủ Lưu Thân Vương Phủ, Người này đầu óc bị hỏng sao? Lúc này đụng người, nàng là người sai, hắn khẩn trương cái gì? Ánh mắt lại liếc về phía chân cụt của hắn, kỳ quái, nàng nhớ lần trước không có cắt đứt chân người ta a.

Phát hiện ánh mắt của nàng, hắn lập tức bị dọa ật trắng bệch, khóc nói: “Cô nãi nãi, chúng ta biết sai rồi, chân này cũng bị ngài chặt đứt, ngài cũng đừng tìm ta đen đủi nữa.” Hắn cầu khẩn nói.

“Người nói chân đứt này là do ta làm? Người nói bậy bạ cái gì vậy?” Nàng kinh hãi.

“Ta không có nói quàng, một cái chân nô tài này là bị Thế tử gia cắt đứt, không chỉ chân của nô tài, đối với ngài bất kính hôm đó, toàn bộ chân mấy nô tài nói năng lỗ mãng đều bị cắt.” Hắn ôm chân cụt, nhớ tới biểu tình âm lãnh cười như không cười của Thế tử gia, cả người liền run cầm cập.

“Hắn làm?” Nàng rất là kinh ngạc.”Hắn tại sao làm như vậy?”

“Ngài chớ đùa, Thế tử gia tại sao làm như vậy, ngài sao lại không biết?”

“Ta là thật không biết!” Nàng vẻ mặt ngạc nhiên.

“Không chỉ như thế, Thế tử gia đối với chủ tử nhà ta cũng căm tức, sau khi hoàng thượng biết được ngài chịu uất ức, nói là chủ tử nhà ta quản giáo nô tài không nghiêm, để mặc cho chúng ta ăn hiếp lương dân (người dân lương thiện), nên đem toàn bộ bổng lộc trong một năm của chủ tử ta tước sạch sẽ không chừa một chút, cả Thị Lang bộ Hình kia cũng cùng gặp nạn, mất chức về quê rồi.” Ngay cả bản thân chủ tử nhà mình cũng khó tự bảo toàn, nô tài bọn họ mất chân mà mạng có thể giữ được đã là tốt lắm rồi, còn dám nói gì? Muốn trách chỉ có thể trách mình mất bị mù, chọc phải khối bằng ngàn năm Cừ Thường Khiêm, Khối Bằng không tan vậy thì, điều còn lại sẽ là long trời lở đất, người lạ chớ tới gần!

“A, ta hiểu rồi, cho nên người mới có thể vừa gặp Thế tử phi của bọn ta, liền giống như gặp phải quỷ bị dọa cho sợ vỡ mật?” Tiểu Mai che miệng cười không ngừng.

“Ta.” Hắn mất thể diện đến không thốt nên lời, nhưng có chút không phục, cho dù là ai chỉ cần thấy khuôn mặt tươi cười lạnh lùng quỷ mị của Thế tử gia này, cũng sẽ hốt hoảng đêm mơ gặp ác mộng .

“Thật vô dụng!” Tiểu Mai không ngừng châm biếm.

“Đủ rồi, Tiểu Mai, chúng ta trở về thôi.” Mao Uy Long trong đầu đầy nghi ngờ. Tên kia có gì đó không đúng? Kết hợp hai chuyện với nhau, hắn luôn lặng yên không lên tiếng giúp nàng xả giận, tuy những điều phiền toái này là do nàng cố ý tự mình tìm đến, vả lại lỗi cũng không phải toàn bộ ở người ta, nhưng nàng thật sự nhìn không ra loại người như hắn sẽ vì nàng mà báo thù người ta?

Càng nghĩ càng không hiểu, về phần khó hiểu chỗ nào, lại nói không ra.

“Bọn họ tại sao lại ở đây? Còn nữa ai đánh bọn họ thành bộ dáng kia?” Mao Uy Long ngạc nhiên nhìn chằm chằm ba thân thể đang nằm trên mặt đất trong phủ thế tử gào khóc, ba người này không phải ai khác, chính là mấy thư sinh vô duyên vô cớ gặp được diễm phúc ngày hôm qua.

Nàng vừa mới trở về phủ liền bắt gặp cảnh tượng này, khiến nàng trong lòng kinh ngạc, người đang động thủ rõ ràng lại chính là Thế tử gia Cừ Thường Khiêm cao cao tại thượng? !

Hắn nhìn thấy nàng, gương mặt hồ hững, chỉnh trang lại trang phục của mình, một bộ dáng vô sự, khiến nàng ngoại trừ không hiểu, sống lưng lại cảm thấy một mảnh lạnh lẽo. Thật là kỳ quái, thời tiết rõ ràng là đang rất nóng nha!

Như vậy, trận lạnh lẽo này là đến từ hán sao? Nàng liếc về phía nam nhân mang vẻ mặt vô sự kia.

” Không phải người nói là buổi trưa mới trở về sao? Thế nào mà mới vừa ra cửa đã quay trở về rồi?” Cừu Thường Khiêm thái độ tứ bình bát ổn (thái độ bình ổn), không trả lời vấn đề của nàng, ngược lại dường như với việc nàng về sớm có chút ngoài ý muốn.

Nhìn mặt hán rõ ràng bình tĩnh, nhưng tại sao nàng lại cảm thấy so với bình thường hán lạnh lùng hơn mấy phần?”Ta có việc hỏi người, chỉ là lúc này. . . .” Nàng nhìn chăm chăm người bị đánh đến sưng mặt sưng mũi, gãy xương sườn dơ dáy bẩn thỉu nằm trên đất, lại không cảm thấy tức giận, mà còn có chút vui vẻ không nói ra được.

Bây giờ thì không sai được, người này ghen!

Hắc! Hán cũng không giống như biểu hiện bề ngoài đối với nàng chẳng hề để ý, ngược lại, còn giống như có một chút đặc biệt như vậy sao!

Theo tầm mắt hàm chứa buồn cười của nàng, hán khẽ cười lạnh.”Nếu bị người bắt gặp, vậy hôm nay tới đây thôi, ngày mai tiếp tục.” Hán nhàn nhạt nói.

Ngày mai tiếp tục?”Người không phải nói là không tức giận sao?” Đêm qua nàng nghe được rõ ràng, hán nói không tức giận, cái này là. . . .”Ề hèm?” Ánh mắt của nàng mập mờ nhú nhú.

“Ta không có tức giận, bất quá chỉ là nổi giận thôi!” Hán nhún vai.

“Nổi giận?” Nàng sững sốt.

“Không sai, mấy tên nhóc con chết tiệt này, dám lớn mật sinh sự, lại dám vuốt râu hùm, ta chỉ là dạy dỗ chúng một chút thôi.” Người này lúc trước nói xong vân đạm phong khinh (nhẹ nhàng), giờ phút này lại có kẻ bị hán đánh cho gió thảm mưa sầu (thê thảm) .

” Từ tối hôm qua đến giờ Thế tử gia liền phái người thay phiên nhau đánh chúng ta, chúng ta không dám, hướng chỉ là nàng nói mình là cô nương ở Xuân Hương lâu, chúng ta mới có thể. . . .” Mới vừa nghe nam nhân nói đến ngày mai tiếp tục, tỏ rõ bọn họ còn phải chịu tội, thư sinh áo bào trắng không nhịn được ôm xương sườn bị gãy trong ngực gào khóc , vì mình giải thích oan ức.

“Câm mồm!” Cừu Thường Khiêm quát khế, ánh mắt lại chuyển lạnh lẽo.”Ai dám nói nữ nhân của ta là cô nương Xuân Hương lâu? !”

Thấy chủ tử lại biến sắc mặt, Lý Văn ở một bên kinh ngạc về cử chỉ khác thường của hán, đồng thời cũng một bộ dáng muốn thay chủ tử ra tay tiếp tục “phục vụ” mấy thư sinh kia, tránh cho quần áo chủ tử vừa được chỉnh trang gọn gàng lại bị lộn xộn.

“Đúng đúng. . . . Xin lỗi, ta. . . . Chúng ta nói. . . . Nói sai, đừng đánh!” Mấy thư sinh bị dọa sợ gần chết, ngay cả đầu lưỡi cũng rú lại.

“Đợi chút, không nên đánh!” Mao Uy Long vội vàng ngăn cản, Lý Văn đang muốn động thủ nhìn hướng chủ tử, thấy chủ tử gật đầu, lúc này mới ngừng tay .

Mấy thư sinh thoát khỏi miệng hùm, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

“Cái này. Này, bọn họ nói cũng không sai, là ta tự mình nói ta là cô nương Xuân Hương lâu , không phải bọn họ nhiều chuyện!” Nàng mặt lộ vẻ đồng tình.

“Người đây là muốn nói tốt giúp bọn chúng?” Nụ cười nhạt, mang theo một tia giễu cợt quen thuộc.

“Ta chỉ là trần thuật sự thật!” Nàng chu cái miệng nhỏ nhắn nói.

“Vậy chỉ có thể cho là bọn họ xui xẻo, bị người nhìn trúng !” Nàng có thể quyến rũ nam nhân, nhưng bọn họ nên cự tuyệt, đây là logic của hán .

“Sá? Việc này đối với bọn họ mà nói có thể coi là tai bay vạ gió đi?”

Hán lại nhún vai một cái, căn bản không coi là quan trọng.

“Này, chuyện này có lỗi của ta nữa..., người không phải là quá bao che đi?” Nàng tuy miệng nói như vậy, đáy lòng đối với sự che chở hắt lại rất vui sướng, nhưng nhìn mấy thư sinh gặp chuyện thâm này tất cả đều là do nàng ban tặng, nàng lại đau lòng không cười nổi.

“Người muốn ta trừng phạt người?” Chẳng lẽ nàng đối với mấy người này người còn có ý đồ?

“.....” Nàng vội vàng cúi đầu, này chẳng phải ứng nghiệm kẻ hèn hể mở miệng sẽ bị người ghét bỏ? Tự tìm phiền toái!

“Tiểu Long?” Thanh âm của hắn chất chứa lạnh lẽo, tối hôm qua hắn dưới cơn thịnh nộ đã giải quyết “Nhu cầu” của nàng rồi, chẳng lẽ nàng còn không biết dừng?

“Thật, người phạt ta là được rồi, tất cả đều là lỗi của ta.” Nàng cắn răng, thật ra thì nàng biết hắn sẽ không trách cứ nàng, ngược lại là những người từng dính líu nàng sẽ từng người một gặp xui xẻo, hành vi của hắn thật sự có điểm giống như người cha không cần phân biệt tốt xấu cương chiều đứa trẻ của mình, nhưng..... Nàng từ khi nào thành đứa bé của hắn vậy?

Chỉ là, đối với việc hắn không nói rõ tâm ý, nàng vẫn là rất cảm động.

“Người muốn ta phạt thế nào?” Hắn hỏi giọng có chút xót xa.

Sự lạnh lẽo trên sống lưng dường như càng tăng lên so với lúc này, nhìn dáng dấp người này càng tức giận hơn!”Cha..... Ách, không, tướng công.....” Nàng đây là lần đầu tiên gọi thân thiết như vậy.

Cặp mắt hắn nheo lại, hắn thích nàng gọi hắn như vậy.

Nàng cười đến quá ngọt ngào, mắt đen trong suốt dưới lông mi dài chớp động, chủ động nâng lên cánh tay của hắn.”Tướng công, trước tiên đưa mấy tên quỷ đáng thương không may này về nhà, sau đó ta sẽ nói cho người biết làm như thế nào phạt.”

Đối mặt với nam nhân đang ghen, theo cách đối phó mấy tỷ tỷ ở Thanh lâu là làm theo cách của các a di (bà thím) đối phó với kẻ gây thơ giở chút thủ đoạn, nàng biết đại khái nên làm như thế nào.

“Đó?” Cừu Thường Khiêm lộ ra răng trắng âm trầm, nhe răng trợn mắt, dữ tợn ép về phía nàng.

Nàng liếm liếm đôi môi khô, đầu lưỡi một chút nhẵn mềm nhẹ nhàng linh hoạt như vậy, gợi ra không gian tưởng tượng vô hạn.

Ai, dụ dỗ người thật là mệt mỏi.

Ánh mắt của hắn dương như bùng sinh là loại chiếm đoạt, chợt lóe lên mạnh mẽ.”Người xác định cách phạt đó sẽ khiến ta hài lòng?” Ý vị trong giọng nói có một tia nguy hiểm.

“Ề hèm.” Chỉ thấy con ngươi sáng trong linh hoạt của nàng chợt lóe lên.

Ánh mắt của hắn bỗng chốc trầm xuống.”Tổng quản, thả người!”

“Vâng” Lý Văn đáp lời.

Nàng chớp chớp con ngươi.”Tướng công, đi thôi!” lòng mơ nàng rũ xuống, che giấu đáy mắt lóe ra nụ cười thêm thường, dẫn hắn đi vào trong nội đường.

Mắt Lý Văn mở to. Chủ tử sao vậy, cư nhiên lại để ột tiểu nha đầu dắt đi? Mặc dù nàng là Thế tử phi, nhưng Thế tử gia sẽ không có quên.....

Hắn ngửi được mùi không ổn!

5. Chương 4

Hắn lười biếng nửa nằm, nửa dựa cột giường, tay giữ cần cổ, cặp kia đôi con ngươi hàm chứa lạnh lùng khép hờ, tựa như ngủ mà không phải là ngủ.

Con mắt đẹp thu hồi lạnh lẽo, liếc nhìn”Nữ nhân của hần” .

Vẻ mặt tuyết trắng không tỳ vết ngủ thoải mái vô cùng.

Ngôi sao gây rối này, vì muốn rời đi hần, ngày mai không biết lại muốn gây phiền toái gì?

Hần vừa hứng thú vừa bức bối, thậm chí. lần đầu tiên ném đến mùi vị ghen.

Hần nên nắm giữ nha đầu này như thế nào cho phải?

Sự tình dường như có chút mất khống chế.

Nàng nhìn hần cả ngày.

Dùng bữa cũng nhìn, đi nhà vệ sinh cũng đi theo ngoài cửa chờ coi, tắm. Mặc dù hai người đã”Thăng thấn gặp nhau” , nhưng nàng giữ lại một chút dè dặt, chỉ núp ở bên khe cửa nhìn trộm; khi nghị sự thì cũng không có khách khí theo vào Nghị Sự Đường ngay trước mặt đông đảo đại thần nhìn hần không chút kiêng kỵ, hiện tại vừa dùng xong bữa tối, hần đang trong thư phòng đọc văn chương, nàng vẫn còn đang nhìn? ! Cừu Thường Khiêm đành phải để sách vở xuống, hướng hình người đang cảm thấy vui đến quên cả trời đất ngoắc ngoắc tay.

Nàng miệng mở rộng, kinh ngạc chỉ chỉ chính mình.

Hần không lên tiếng, gật đầu một cái.

Nàng bỗng chốc mở to hai mắt. Ô, hần rốt cuộc chú ý tới nàng, nàng còn tưởng rằng với hần nàng là không khí !

Nếu lão đại hần cho gọi, nàng vội vàng bước không quy luật đi tới trước mặt chủ tử, quang minh chính đại nhìn một cái cẩn thận hơn.

“Người nhìn cái gì?” Kịch câm diễn xong, hần rốt cuộc trước tiên mở miệng hỏi.

Nàng cười hì hì trả lời.”Ta đang nghiên cứu người.”

“Hả?” Hần ngay cả lông mày cũng lười nâng.

“Ta phát hiện một chuyện!” Sắc mặt nàng không che giấu được vui mừng tuyên bố.

“Chuyện gì?” Hần mang theo chút hứng thú phối hợp nàng, sau lúc nhìn thấy khuôn mặt tươi cười vui mừng đến cần mẫn của nàng vẻ mặt bỗng chốc nhu hòa.

“Người, thích ta!” Nàng nói xong như đinh chém sắt.

Nghe vậy, con mắt lạnh của hần nhất thời nổi lên ngọn lửa.”Người nói gì?”

“Chuyện này không cần phải nói, người sáng suốt nhìn một cái là thấy ngay!” Nàng khoác lác vô sỉ nói

“Người sáng suốt nhìn là thấy ngay?”

“Chính là a. Ai nha, người đừng giả bộ, ta thường ngày mượt mà đáng yêu, sẽ thích ta là chuyện thiên kinh địa nghĩa (chuyện đương nhiên-ặc), người cũng đừng xấu hổ, hơn nữa chúng ta giường cũng đã lên rồi.” Nàng chọc chọc lồng ngực của hần, bộ dáng vô cùng mập mờ.

Cừu Thường Khiêm bật cười nhìn chăm chăm đầu ngón tay trắng nõn chọc chọc hần của nàng.”Vợ chồng lên giường thiên kinh địa nghĩa, người sao lại cho là ta thích người?”

“Cái này còn phải hỏi, người ở trước mặt người khác là một người lạnh nhạt khó có thể tiếp cận, nhưng vì ta, đã nhiều lần làm chuyện ngu xuẩn, đó không phải là yêu thích ta thì là cái gì?”

“Chuyện ngu xuẩn?” Nói hần ngu xuẩn? Hần lông mày rói rắm vào một chỗ.

“Đúng vậy a, ở sau lưng ta nhất nhất sửa chữa (chỉnh) những người từng có va chạm với ta, vì ta mà oán giận, còn ăn dấm của mấy thư sinh, thiếu chút nữa là lột da bọn họ, thế nhưng đối với ta ngay cả mắng một cái cũng không mắng, như vậy là biểu hiện yêu ở trong lòng khó mở miệng không phải ngu xuẩn thì là

cái gì?” Nhất định sẽ không ai tin, dưới lớp mặt nạ lạnh lùng đó diện mạo thực của hắn thật ra là một siêu cấp thích ăn dấm lại ưa thích làm quỷ thần bí ngậy thơ.

“” Gương mặt của hắn xuất hiện biến hóa vụn vụn không nói ra được.

“Thế nào, ta đã nói trắng ra như vậy rồi, ngươi còn không thừa nhận?”

“Ngươi thật cho là như vậy, ta làm tất cả, chính là biểu hiện yêu ở trong lòng mà không nói ra được?” Một hồi lâu, hắn đột nhiên buông ra mày kiếm mới vừa nhú chặt, mắt đen giống như ngôi sao lóe sáng trong đêm, phác họa vẽ mặt có một chút cười như không cười.

Mao Uy Long trừng mắt nhìn. Không nhìn lầm, là cương chiều đi? Ánh mắt này có ý vị cương chiu? Nàng suy đoán, cả người cảm thấy ngọt ngào.

Khá lắm nam nhân “Băng cơ ngọc phụ”, nhìn hắn vẻ ngoài anh tuấn, nước miếng đều muốn rớt ra, hiện tại bất luận hắn làm cái gì, tùy thời đều mang lại dục vọng đói khát cho nàng, không dám nghĩ bây giờ nam nhân này là thuộc về nàng!

“Đúng a!” cảm thấy ánh mắt từ từ tăng lên nóng rực, củi đốt càng ngày càng hùng hực, gần như sẽ đem hắn ăn sống.

“Ngươi có phải là đã nghĩ quá nhiều?” Hắn xê dịch thân thể, nhìn thẳng ánh mắt tham lam của nàng, một đôi tay man mát lạnh lạnh đem gương mặt sáng nâng lên, mắt lạnh lùng cười nhàn nhạt, xuyên thẳng thắm thấu vào đáy lòng người.

“Nghĩ quá nhiều? Chẳng lẽ không đúng như vậy sao?” Nàng lập tức lông mày nhướng lên.

” Người này sao lại giống như cái cô nương tự mình là đúng, nói thật ra, ta lần đầu tiên gặp, phải nói là thể gian ít có đi, không nghĩ tới loại động vật hiếm thấy này thể nhưng lại xuất hiện trước mặt ta ——”

“Trở thành nương tử của ngươi!” Nàng hài lòng dương dương thay hắn tiếp lời.

“Không sai.” Hắn gật đầu, hoàn toàn không che giấu được nụ cười.

Nụ cười này, nhất thời khiến tâm Mao Uy Long chợt nhảy dựng lên. Người này thì ra khi cười lên lại mê người như vậy, không, phải nói là rất mê người, nàng lập tức quyết định, tốt nhất hãy để cho hắn duy trì vẻ mặt vô cảm, nếu không đến lúc ấy không biết sẽ có bao nhiêu người muốn tới cùng nàng cướp người.

Nghĩ đến đây, mặt nàng đột nhiên liền biến sắc, sắc mặt hả hê vui mừng biến mất, thay vào đó là bất an.

“Ngươi làm sao vậy?” Thấy nàng sắc mặt thay đổi, hắn trong nháy mắt cũng thu hồi nụ cười.

“Ta.” Ta không phải thê tử thật của ngươi. Những lời này ở trên môi, làm thế nào cũng không nói ra lời được. Nàng thiếu chút nữa đã quên thân phận của mình rồi, thiếu chút nữa đã quên nếu như không đi, có một ngày sẽ bị vạch trần, nàng sẽ nên tự xử như thế nào? Hắn không biết sẽ phản ứng như thế nào? Cười lạnh? Tức giận? Giết nàng?

“Tiểu Long?” Thấy nàng cả mặt trắng xanh, hắn cau chặt chân mày. Thân thể nàng không thoải mái sao?

“Không có việc gì. Ách, tướng công a, có một ngày, ngươi có thể bỏ ta sao?” Nàng lấy dũng khí thử hỏi.

“Ngươi hi vọng ta bỏ ngươi?” Hắn nhướng cao lông mày.

“Ta. Không có, chỉ là tò mò ở dưới tình huống nào ngươi có thể sẽ không quan tâm ta nữa?” mấy chiêu gây họa, quyến rũ nam nhân này căn bản không thể thực hiện được, dường như mặc kệ nàng làm như thế nào, hắn cũng không có ý niệm bỏ vợ, nhưng nếu như phát hiện thê tử chân chính của hắn thật ra không phải nàng, hắn sẽ.

Trên thực tế, nàng không muốn đi, lực hút của người đàn ông này đối với nàng càng ngày càng tăng, hơn nữa mình cũng đã cùng người ta động phòng, đã sớm là vợ chồng chân chính, nhưng nếu một ngày kia hắn thật sự thôi nàng. điều này đúng là khiến người ta khó có thể chịu được!

Cừu Thường Khiêm nhìn ánh mắt của nàng bỗng nhiên trở nên thâm thúy, thậm chí có chút tư vị ngũ vị tạp trần (5 vị ngọt, chua, cay, đắng, mặn lẫn lộn).” Ngay từ lúc Người trở thành thê tử của ta nên biết, trừ khi chết đi, không còn có thể rời khỏi ta.”

“Cái gì? Trừ khi chết đi?” Nàng đột nhiên kinh hãi.

“Không sai, đây là số mạng của người, đừng trách ta vô tình!” Hắc bộ dáng tuần mỹ trở nên nguội lạnh âm hiểm, tiếp theo liền phẩy tay áo bỏ đi.

Nàng sửng sò tại chỗ.

Trừ chết mới có thể rời khỏi hắc? Đây là vận mạng của nàng?

Đừng trách hắc vô tình? Giữ nàng ở bên người, thế không rời, cái này gọi là vô tình?

Thế nào mà lời hắc nói, nàng nghe một câu cũng không hiểu?

“Người chính là Thế tử phi mới vào cửa?” Người trung niên có râu bạc phơ hung hăng nhìn chằm chằm Mao Uy Long, dường như là muốn quan sát nàng thật kỹ lưỡng.

“Đại khái là vậy.” Hai mắt Mao Uy Long vô hồn, tinh thần không tốt, xét về nguyên nhân, nàng oán hận nhìn sang nam nhân bên cạnh khi định thần nhân (tinh thần ổn định nhân nhĩ), đang thưởng thức trà, kể từ sau lần đầu tiên, nam nhân này liền ăn tủy trong xương mới biết liếm nó cũng ngon, hàng đêm chính nàng chết đi sống lại.

Ai! Nam nhân thật là kỳ quái, rõ ràng không biết vì sao thở phì phò phất tay áo bỏ đi, đến nửa đêm lại mò lên giường của nàng, sau đó không tránh được tự nhiên sẽ là một hồi cận chiến ướt át, nhưng mà bởi vì tình huống chiến đấu vô cùng kịch liệt, mới khiến nàng toàn thân đau nhức, sáng sớm lại bị lôi dậy, còn bị Tiểu Xuân một phen ép phải rửa mặt trang điểm.

Vừa vào ngưỡng cửa tiền sảnh, liền nhìn thấy hai người đang ngồi, một người đương nhiên là tù binh tối hôm qua của nàng. Ách, nghiêm khắc mà nói, nàng mới phải là tù binh của hắc á..., bởi vì, ha ha ha, tối hôm qua vài lần nàng thiếu chút nữa tắt thở, đều là thua “Chân khí” của hắc, lúc này mới khiến nàng dục tiên dục tử (cực khoái). sống lại, còn người kia chính là người trung niên đang hướng về phía nàng nói chuyện, không biết tại sao, nàng không có hảo cảm đối với hắc, giọng điệu tự nhiên cũng trở nên không tốt, có lẽ bởi vì ánh mắt của hắc quá tăm tối.

“Đại khái là vậy?” Cừu Khánh Linh cười lạnh.”Người trả lời rất hay a?”

Người này ngay cả tiếng cười cũng rất âm trầm, nhìn chỗ hắc ngồi là chủ vị (vị trí chủ chốt, quan trọng ở giữa), ngay cả tướng công cũng phải ngồi sang bên. Đối với người này nàng đột nhiên sinh ra đề phòng.”Vậy, người là ai?” Nàng tùy tiện nhìn lại hắc.

“Ta? Người có thể hỏi Thế tử một chút, xem ta là ai.” Cừu Khánh Linh u ám nhìn nàng chằm chằm, giống như nàng là con cá nhỏ có thể nuốt vào bụng.

Nàng bị nhìn như vậy thấy rợn cả tóc gáy, cả người không thoải mái.

“Tiểu Long, Người là cha ta, không được vô lễ, còn không mau bái kiến.” Cừu Thường Khiêm lúc này mặt vẫn không chút thay đổi giới thiệu, nhưng nói đến chữ “Cha” thì lại lạnh lẽo khác thường.

Nàng căng lớn mắt.”Hắc là cha người? Đó chẳng phải là Vương Gia? Vương Gia sao lại xấu xí, u ám dọa người như vậy? Nếu không biết còn tưởng rằng nhìn thấy Quỷ Diêm vương đấy!” Nàng không biết sống chết thốt lên.

“Người nói cái gì? !” Cừu Khánh Linh đập bàn giận dữ.

Nàng bị dọa lui một bước.”Ta. Nói sai rồi sao? đáng đáp hai cha con các người căn bản không giống nhau, chẳng lẽ là do ngưỡng tử của người ra ngoài sống vụng trộm mà có hắc sao?” Nàng lại vẫn chỉ vào Cừu Thường Khiêm nói ra những lời không biết sống chết như vậy.

“Người!” Hấn nổi đóa, lấy ở đâu ra nha đầu đáng chết như vậy!” Người còn nói bậy một câu nữa, ta lập tức bổ (chê) người!”

“A, ta hiểu rồi, ta im miệng là được!” Câu bổ nàng cuối cùng khiến Mao Uy Long hiểu được khép miệng lại bảo vệ bình an, lập tức bĩu môi, trốn ra sau lưng tượng phu về mặt hồ hững.

Cừu Thường Khiêm không nhịn được khoe môi khe câu một chút, nha đầu này có lẽ là người đầu tiên dám nói thẳng ra sự thật hai cha con bọn họ không giống nhau.”Được rồi, nơi này không có chuyện của người, người có thể lui xuống.”

“Khoan, ta còn chưa hỏi xong, ai cho phép nàng đi?” Cừu Khánh Linh đột nhiên hung ác ngăn cản, cũng rất kinh ngạc nhĩ tử luôn luôn lạnh lùng lại giúp người giải vây.

Cừu Thường Khiêm mặt liền biến sắc.”Vương Gia muốn hỏi cái gì?” Hấn không gọi cha, ngược lại gọi phụ thân là Vương gia.

“Ta cùng với con dâu nói chuyện trong nhà, hỏi cái gì mà chẳng được, không phải sao?” Mặt hiện rõ địch ý khiêu khích.

“Đây là đương nhiên, chỉ là Vương Gia muốn hỏi cái gì, cứ hỏi ta cũng giống như vậy.”

“Tốt, vậy ta chỉ hỏi một câu, nàng là thê tử do Thái Thượng Hoàng chọn cho người?”

Cừu Thường Khiêm tim lãnh mặt lạnh.”Không sai.”

Ngay khi câu này thốt ra, Cừu Khánh Linh đã phi thân biến mất.

Mao Uy Long mắt nhìn choáng váng. Bây giờ là như thế nào? Nàng càng ngày càng không nghĩ ra, đối với cha con Vương Gia này người này so với người kia càng quái dị?

“Người nói chúng ta sẽ đi đâu?” Nàng là bởi vì sau một khắc âm hiểm. Âm trầm”Vương Gia công công” vừa rời đi, Cừu Thường Khiêm liền cho người giúp bọn họ dọn dẹp hành lý, cho nên Mao Uy Long mới hồ nghi hỏi.

“Xuyên Cũng.” Cừu Thường Khiêm trả lời đơn giản.

“Tại sao?” Nàng ngơ ngác hỏi. Kinh Thành cực kỳ náo nhiệt, hấn không ở, đi đến giải đất Xuyên Cũng xa như vậy làm cái gì? Loại hạt Tiêu?

“Xuyên Cũng mới đúng thuộc quyền sở hữu của ta, chúng ta phải trở về trông coi một chút, mẹ cũng ở đây.” Hấn cuối cùng nói nhiều thêm mấy lời.

Thì ra là như vậy, nàng từng nghe cha nói, những hoàng tộc này đều có chỗ Hoàng đế phong quyền sở hữu, lúc đó mới có thể xưng vương một phương, không nghĩ tới tướng công nàng gả đất phong thế nhưng lại ở tận Xuyên Cũng xa xôi, chẳng lẽ nàng về sau phải sống lâu dài tại Xuyên Cũng sao? Nàng ở kinh thành cũng còn chưa có chơi đủ, cứ như vậy rời đi thật là có chút không muốn.

“Yên tâm, Xuyên Cũng có rất nhiều chỗ thú vị, người sẽ không nhàm chán” Hiểu được suy nghĩ của nàng, hấn nói.

“Nhưng. Xuyên Cũng cách kinh thành rất xa đúng không? Nói như vậy. Bị phơi bày.”

“Phơi bày cái gì?” Hấn giọng lạnh chuyển trầm.

“Không có gì, không có gì. Khụ. Khụ khụ khụ!” Nàng che giấu lời vội vàng ho khan.

Hấn cau mày.”Nếu không còn gì nữa, qua buổi trưa liền xuất phát thôi.” Hấn lời vừa nói, ánh mắt lại lóe ra khôn khéo.

Thấy hấn không hỏi tới nữa, Mao Uy Long càng thêm nheo mắt cười. Sao lại không nghĩ tới? Đến Xuyên Cũng rất tốt, trời cao Hoàng Đế ở xa, lại không có ai biết tân nương thật, cũng sẽ không có ai phát hiện chân tướng (bộ mặt thật).

Như vậy, nàng có thể an toàn sống bên cạnh hấn, tiếp tục trải qua cuộc sống vui vẻ, càng nghĩ càng vui mừng, nàng đã không thể chờ được nữa phải phát ra á!

Nhìn chăm chú vào bóng lưng nàng nhảy về phía trước, Cừ Thường Khiêm rơi vào trầm tư.

Mao Uy Long ghen hòng nhìn trân trối vào tòa kiến trúc nguy nga trước mặt. “Đây chính là Cừ trang?”

“Ừ, Cừ trang của ta là phủ đệ ở Xuyên Cũng.” Cừ Thường Khiêm giải thích với nàng.

“Thật to nha!” Nàng bị dọa choáng váng khi phóng tầm mắt nhìn trang viên lớn đến kinh người này.

Cả tòa Cừ trang chiếm diện tích bằng phẳng cả vạn thước, bốn phía xung quanh thành có sông đào bảo vệ, bậc thang, lan can, cầu đều là dùng đá tảng xây nên, tạo nên khí thế chỉ riêng có của bậc đế vương.

Cái gì mà một “Trang”? Phải nói là một tòa thành thì đúng hơn!

Nàng nhìn đến trợn mắt há mồm, nơi này chính là “Nhà” được yêu mến của nàng từ nay về sau rồi, không khỏi khiến nàng cảm thấy muốn dựa vào, cũng rất vừa lòng. Dĩ nhiên, chỉ cần mặt tướng công của nàng bớt lạnh lùng chút nữa, được như vậy thì thật quá tốt đẹp rồi.

Hành trình mấy ngày nay ngồi trên xe ngựa cùng hấn, hấn nói với nàng một ngày không tới mười câu, kìm nén đến ghen chết nàng, quả nhiên là một chút thú vị cũng không có, may mà nàng có khả năng tự giải trí khiến cho người vui vẻ, lôi kéo hấn nói đông nói tây, tự diễn tự hát, còn giả bộ thành người kể chuyện cổ tích kể chuyện xưa Mỹ Hầu Vương đại náo Thiên Đình cho hấn nghe, chưa dứt còn kéo hấn chơi trò chơi nâng vật lộn mới đỡ buồn.

Xem ra người ta nói hấn lạnh lùng, nhưng tính khí lại rất tốt, bởi vì bị nàng giày vò cũng không lên tiếng, chỉ có thỉnh thoảng về mặt có chút mất kiên nhẫn, những thời điểm khác cũng chỉ là dùng ánh mắt bao hàm “khó hiểu” nhìn chăm chăm nàng treu chọc, ài, nàng chỉ có thể nói, người này đúng là một quái thai!

“Chủ tử, xin mời mau vào trang đi, chắc lão phu nhân cùng biểu tiểu thư nhất định vô cùng lo lắng.” Vừa đến được Cừ trang, chân hai người mới chạm đất, Lý Văn liền thúc giục.

“Ừ, Tiểu Long, chúng ta đi vào trong thỉnh an mẹ thôi.”

Mẹ? A, nàng thiếu chút nữa đã quên mất nàng còn có một bà mẹ chồng, không biết là bà mẹ chồng này có tốt ở chung không? Nhớ tới người cha Vương gia âm trầm hình dáng giống khỉ kia của tướng công, nàng lập tức có dự cảm xấu.

Không biết cha hấn có hay không cũng ở tại Cừ trang?

“Tiểu Long, đi thôi.” Cừ Thường Khiêm thấy nàng híp mắt không biết đang suy nghĩ gì, lúc này mới ôm đồm nàng vào trang.

Chỉ có điều là càng đi vào bên trong trang nàng càng thêm ngây ra như phồng, chỉ thấy mái nhà tầng tầng chồng chất lên, giống như con chim giương cánh chờ bay lên, mà vào bên trong cửa chính sơn son sếp đặt thú vật đá canh cửa, hấn dẫn nàng từ dưới đường đi vào, xuyên qua cái sân vườn tiến vào phòng chính, lại trải qua ba lớp cửa, trong nội đường (phòng khách) sơn son xanh lá, cột nhà, xà ngang thiết kế hoa văn sáng rõ xinh đẹp, một vị phụ nhân tướng mạo lão luyện đang ngồi ngay ngắn trong đó.

“Khiêm nhi, rốt cuộc con đã trở lại.” Phụ nhân vừa thấy hấn xuất hiện, hớn hở ra mặt đã vội vàng đến trước mặt hấn, bên trái sờ sờ, bên phải tìm tìm, như muốn xem thật kỹ xem hấn có bị mất miếng thịt nào không, tấm lòng mẹ hiền thật không lời nào có thể miêu tả hết được.

Không cần suy đoán nhiều thêm cũng biết, vị phụ nhân này chính là mẫu thân (mẹ) của Cừ Thường Khiêm

“Mẹ, qua một hồi không gặp, Lão Nhân Gia (mẹ- với ý kính trọng) có mạnh khỏe không?” Cừ Thường Khiêm cười hỏi.

“Tốt, mẹ hết thấy mạnh khỏe. Vị này chính là Thế tử phi đi?” Nàng khuôn mặt đang tươi cười lúc nhìn thấy người phía sau hẳn sự thoải mái tự nhiên liền thu về, không chỉ có như thế, mặt còn sưng lên.

Mặt Mao Uy Long vốn đang cười, nhưng thấy được tình cảnh này, khóe miệng nhất thời thu lại nụ cười, gãi gãi đầu, trái nhìn phải ngắm, coi như không thấy bà mẹ chồng mặt thối.

“Mẹ ——” Cừ Thường Khiêm đang định chính thức giới thiệu hai người với nhau, một cô nương mắt sáng đột nhiên xuất hiện.

“Người chính là Thế tử phi của biểu ca ta?” Hỉ Nhi vừa thấy mặt đã hỏi.

Mao Uy Long quan sát giai nhân tươi đẹp trước mắt, thanh âm mềm mại yếu ớt, vẻ mặt mềm mại dịu dàng, rất chọc người ta thương yêu, nhưng nàng là ai? Mao Uy Long lờ ra vẻ mặt tươi cười. “Đúng vậy, ta là Mao Uy. Mao Tiểu Long, người là?” Thiếu chút nữa nói ra tên thật, đầu lưỡi vừa phun, vội vàng chuyển khẩu.

“Ta là Hỉ Nhi, là biểu muội của Thế tử.”

Thanh âm quá mức êm dịu, khiến nàng nghe. Cũng muốn ngủ gà ngủ gật.

“Ah, thì ra là biểu muội của tướng công.” Mao Uy Long gật đầu. Biểu muội Xinh đẹp lại dịu dàng như vậy, thật đúng là làm cho người ta. Nàng lắc đầu, thật đúng là làm cho người ta không thoải mái!

“Ta trông mong rất lâu trông mong biểu ca trở lại, lúc này huynh còn dẫn theo một Thế tử phi, thật là khiến người vui mừng.” Hỉ Nhi thân thiết cầm tay Mao Uy Long.

Mao Uy Long cười gượng, không biết tại sao, nàng cảm thấy biểu muội này cười lên so với nàng có điểm không phù hợp, nói khó nghe một chút, hai người đều rất giả dối. “Ta cũng vậy rất hân hạnh được biết muội.” Nàng đem nụ cười kéo dài đến khóe mắt, như vậy sự giả dối có thể thắng được biểu muội này đi?

“Vậy chúng ta nhất định có thể trở thành tỷ muội tốt!” Hỉ Nhi cười đến vô cùng rực rỡ, cả người giống như đóa hoa cúc bé nhỏ lay động lòng người.

Biểu muội thắng! Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mao Uy Long muốn sụp đổ không sụp nổi, miễn cưỡng cười đến khó coi.

“Tiểu Long, Hỉ Nhi từ nhỏ sống tại Cừ trang, biết rõ mọi thứ của Cừ trang, mấy ngày tới nàng có thể kêu Hỉ Nhi dẫn đường, vui vẻ thăm thú Cừ trang một chút.” Cừ Thường Khiêm cuối cùng cũng mở miệng nói một câu.

“Đúng vậy nha, Hỉ Nhi, Thế tử phi này của Khiêm nhi sợ rằng chưa từng thấy qua cuộc sống xã giao, người vừa đúng cùng lúc với nàng sống chung, dạy nàng biết nhiều một chút phép tắc, tránh để cho người ta chê cười.” Vương phi trong giọng điệu có gai.

Nàng mặc dù ở tận Xuyên Cũng xa xôi, nhưng Kinh Thành xảy ra chuyện lớn nhỏ gì nàng đều biết, Khi nàng biết con trai không thông báo với nàng một tiếng lại đột nhiên nghênh đón phi tử, đã sớm khiến nàng kinh hãi, lại nghe thấy đối tượng hẳn cưới lại lịch không rõ, danh tiếng không tốt, hơn nữa cưới vào cửa chưa đến hai ngày liền ra gây họa chung quanh, cuối cùng lại còn dám đến thư viện (trường học- theo nghĩa hiện đại) quyến rũ thư sinh, quả thật nói phản bội chính là phản bội, cho nên lúc này nàng nhìn thấy nàng dâu này thì bức bối, càng hận hơn con trai thường ngày mắt cao hơn đầu, ngay cả Hỉ nhi ngọt ngào cũng nhìn không vừa mắt, đến cuối cùng thế nhưng lại cưới một cái nha đầu lung tung lộn xộn vào cửa, tức chết nàng!

Mao Uy Long nhất thời hai mắt phóng hỏa, miệng nhếch lên thở hổn hển, Cừ Thường Khiêm nhìn thấy, khóe miệng khẽ giật giật, xem ra quả thật giống như là. Đang mỉm cười.

“Bác, Thế tử phi nhìn linh hoạt, sẽ rất nhanh học được phép tắc của Cừ trang.” Hỉ Nhi mềm mại nói giúp Mao Uy Long.

“Thật sao? Trong lỗ nhỏ không bò ra cua lớn, ta xem nàng chỉ sợ rằng bộ mặt không khá lên được.” Vương phi bĩu môi, đối với nàng dâu này không hề che giấu sự bất mãn (không vừa lòng).

Mao Uy Long chỉ cảm thấy trên đầu sắp đốt một cây đuốc. Thật là vừa khéo, mới gặp mặt đã khiến nàng mất mặt! Nàng nhìn về phía trưởng phu, thấy hắn cũng không có ý tứ giúp một tay đỡ thông, đôi môi còn nhàn nhạt nâng lên, một bộ dáng muốn ăn đòn, không thể làm gì khác hơn là cắn răng một cái, nháy mắt cười giả dối “Mẹ, sẽ không đâu, con sẽ học thật tốt.”

Thật sự là phiền toái, Kinh Thành có Hoàng đế, sợ ý một chút có thể khiến cho nàng phạm tội khi quân bị chặt đầu; Xuyên Cũng có mẹ già, nói không chừng sẽ bất mãn với nàng, hà khắc ngược đãi, không có một chỗ tốt để cho nàng dung thân. Nàng không khỏi có chút giận dữ, thế này là ông trời cố ý đối nghịch với nàng có phải không?

“Có câu nói là công danh không đến người lười đầu, ta xem ngươi là một nha đầu lười biếng, cùng lắm là bốn lạng tính đủ nửa cân, không học ra được cái gì cao quý đức hạnh.” Vương phi coi thường người nói.

“Ngươi ——” Mao Uy Long cũng không nhịn được nữa bỗng nhiên đứng dậy, tay trắng nắm chặt thành quyền, mắt thấy sẽ nổi giận, lúc này Cừu Thường Khiêm vẫn luôn lạnh lùng lại chủ động ôm ngang eo của nàng, thân mật kéo nàng vào trong ngực.

“Mẹ, phép tắc của Tiêu Long, con sẽ tự mình dạy, mẹ không cần lo lắng.”

Giọng nói lạnh lùng như cũ, nhưng trong mắt con trai lúc này dù đã xóa sạch không để người ta nhìn thấy sự cứng chiều, nàng là mẫu thân hắn sẽ không thể không phát hiện, vương phi kinh ngạc phát hiện ——

Trái tim tuyệt tình cô đơn vắng vẻ của con trai, có người rồi sao ?

6. Chương 5

Con người thoáng nhìn, nhìn thấy bầu trời Xuyên Cũng vẫn trong xanh như cũ. Tay áo nhẹ bay, gương mặt tuần mĩ thủy chung âm trầm rơi vào trầm tư. Hoàng thượng và Trầm Thanh đem chuyện này giao cho hắn, chính là vì chọn trúng sự lạnh lùng tuyệt tình của hắn, tuyệt đối sẽ không mềm lòng? Nhưng, hắn tại sao lại chậm chạp không hành động, thậm chí tránh về Xuyên Cũng

“Này, mẹ chàng không thích ta.” Sau khi trở về phòng, nàng lập tức tuyên bố. “Mẹ sẽ thích.” Hắn chắc chắn trả lời.

“Tại sao?” Nàng mắt to chuyển động.

Hắn cười nhạt không nói, hiểu con không ai bằng mẹ, nếu hắn rõ ràng muốn bảo hộ nàng, mẹ cũng sẽ không làm khó thêm nữa.

“Này, cái người đầu gối này, đang nói chuyện nha, mẹ chàng căn bản là có thành kiến đối với ta, làm sao có thể sẽ yêu thích ta? Nói như vậy không phải lừa gạt ta sao?” Thấy hắn cười không đáp, nàng nóng lòng hỏi.

Đợi chút, cười không đáp? Ồ, hắn vừa cười! Gần đây số lần hắn cười thật đúng là nhiều, bộ dáng lạnh lẽo lúc nàng mới gặp hắn, đã ít đi rất nhiều !

Nếu hắn cười, vậy chẳng phải cho thấy hắn nắm chắc mẹ hắn sẽ thích nàng sao?

Vừa nghĩ đến đây, không khỏi vui vẻ hài lòng. “Chàng cái người này, biểu đạt then thừng, tính tình không thay đổi, ta làm sao biết chàng có dụng tâm đối với ta như vậy? Được rồi, vì chàng, ta cũng sẽ cố gắng lấy lòng mẹ của chàng vậy.” Nàng tự mình nói, nhếch miệng cười, hàm răng trắng thấp thoáng.

Đáp lại nàng là ánh mặt hờ hững của hắn, đột nhiên một khuôn mặt tươi cười giảo hoạt đến gần ngay trước mặt, môi của hắn đồng thời cũng cảm thấy một cỗ áp lực mềm mại, âm âm, nóng nóng.

Nàng tập kích hần!

Hừ, dám làm như thế, thì phải trả giá thật lớn.

Một cánh tay dài ôm lấy nàng giống như ôm đứa bé nhào lên giường, trong mắt không còn một tia sắc lạnh? Thay vào đó là một ngọn lửa, đặc sắc dữ dội, quả thật. Nhiệt tình như lửa!

Mao Uy Long cười trộm, để mặc cho nam nhân lột bỏ quần áo vướng víu của nàng, giờ phút này bộ dáng của người này, nếu truyền ra ngoài, sợ rằng sẽ không ai dám tin?

Nàng ý loạn tình mê cái miệng nhỏ nhắn chu lên——

“Đợi đã nào...!”

Một thùng nước lạnh đột nhiên dội xuống, nàng sững sờ mở mắt. “Sao vậy?” Đang êm đẹp lại hô tạm ngừng cái gì chứ? !

“Có người.” Hần tựa như có chút không vui.

“Chàng nói là có người rình coi? !” Nàng lập tức ba chân bốn cẳng kéo y phục lên, người cũng bốc hỏa theo. “Ồ đâu ra cái kiểu nhìn lên diên khùng? Còn không lăn ra đây cho bà cô!” Nàng tức giận hướng phía ngoài phòng quát to.

Thật lâu, phía ngoài phòng hoàn toàn yên tĩnh không tiếng động.

“Ah? Tướng công, có phải chàng nghe nhầm hay không, làm gì có ai chứ?” Lòng mảy của nàng không ngừng nhúu thành giống như hình chữ bát.

Hần hừ lạnh một tiếng, “Huynh đệ, đi ra đi.” Thanh âm lạnh hơn rất nhiều so với bình thường.

“Ha ha ha, vốn là muốn xem một trận đùa bốn trên giường kích thích ướt át, kết quả khinh công không bằng người ta, nên bị người ta phát hiện ra rồi, huynh đệ, xin lỗi nha!” Sau một khắc, một nam nhân xa lạ đã xuất hiện ở trong phòng.

“Người chính là kẻ nhìn trộm diên khùng?” Nàng vừa nhìn thấy mặt kẻ kia lập tức giận giữ kêu to.

“Đừng nói như vậy chứ, vớ người chị dâu đẹp, sợ cái gì?” Người tới lỗ mãng mà nói.

“Chị dâu? Ai là chị dâu của ngươi, ngươi quen biết với tướng công?” Nàng giật mình. Mới vừa rồi mãi tức giận không chú ý tới, tướng công hình như gọi hần là huynh đệ?

“Đúng vậy.” Người tới còn trưng ra vẻ mặt tuần tú cười cợt.

“Ngươi! Tướng công, mặc kệ hần là ai, mau móc mắt hần ra!” Xong rồi, ngọc thể không tỳ vết của nàng lại bị người nhìn thấy! Mao Uy Long vội vàng bao bọc lại thật chặt thêm than thể, tức giận muốn nam nhân đang không hề động đậy ở bên cạnh giúp nàng hả giận.

“Hừ, hần không đủ can đảm để nhìn, nếu không cặp mắt kia đã sớm mù rồi.” Cừu Thường Khiêm lạnh giọng nói, ánh mắt lạnh lùng bắn về phía nam tử vẻ mặt cợt nhả trước mắt.

“Ha ha, ngươi thật đúng là hiểu ta, con người của ta đúng là sợ chết, lão bà của người khác ta còn dám nhìn, nếu là Cừu Thường Khiêm ngươi. Hắc hắc, vợ bạn không thể đùa giỡn!” Trạ Thanh cười lắc đầu, một cái vụng trộm vô ích, nháy mắt với Mao Uy Long, đặc ý thấy nàng tức giận hô hô, lại muốn nổi giận.

“Hãy bớt nói lời thừa thãi đi, ngươi đến làm gì?” Cừu Thường Khiêm do ngồi trên giường cực kỳ thân thiết, ôm lấy thê tử, khiến cho nàng tạm thời không nhúc nhích được, tránh để nàng khỏi đưa ra móng vuốt cọp mẹ đối với Trạ Thanh.

Trạ Thanh mắt tròn xoe khe liếc nha đầu trong ngực bạn tốt đang quắc mắt trừng mi. “Thay Hoàng thượng tới nhìn một chút mị lực của chị dâu, thuận tiện hỏi báo với ngài mị lực này là vô biên đến mức nào, khiến cho ngươi cợt băng ngàn năm này có dấu hiệu hòa tan, chậm chạp không có cách nào hoàn thành”

“Đủ rồi!” Cừu Thường Khiêm quát khê, sắc mặt khó coi dị thường.

Trạm Thanh buông tiếng thở dài. “Huynh đệ, Hoàng thượng muốn ta nhắc nhở người, chuyện này một khi phát động sẽ không còn có thể ngăn cản, cũng không theo ý người được.” Hấn nặng nề nói xong.

Nhìn thấy Cừ Thường khiêm chậm chạp không có hành động, còn mang người tránh về nơi thuộc quyền sở Sông Cũng, chưa nói tới hấn cùng với Hoàng thượng trong lòng khiếp sợ, cũng đã đoán ra tính toán trong lòng Thường Khiêm, chỉ là kế hoạch đã tiến hành, không cách nào ngừng được nữa rồi.

Cừ Thường Khiêm nắm chặt hai quả đấm, thật lâu mới thở ra một câu, “Biết rồi.”

Trạm Thanh lại lần nữa thở dài. “Huynh đệ, xin lỗi, ta đi nha.” Hấn liếc mắt đồng cảm nhìn Mao Uy Long, không biết đến như thế nào, đi ra sao, qua giây lát người liền biến mất.

“Tướng công, hấn là ai? Những lời vừa mới nói đó là có ý gì?” Nàng kinh hãi hỏi.

Hấn không có trả lời, sắc mặt lại âm trầm đến dọa người.

“Tiểu Xuân, những điều người nói đều là sự thật?” Hỉ Nhi hỏi.

“Không sai, nàng ở kinh thành gây ra tai họa lớn nhỏ, Thế tử gia đều nhất nhất giúp nàng xử lý, còn không phân biệt trắng đen phải trái đem những người bị nàng liên lụy dạy dỗ ột trận.” Tiểu Xuân đem toàn bộ chuyện lớn nhỏ xảy ra tại Kinh Thành tỉ mỉ chi tiết bẩm báo lại với biểu tiêu thư.

Tiểu Xuân nguyên là nha hoàn thân cận của Hỉ Nhi, nhưng khi Cừ Thường Khiêm lưu lại tại Kinh Thành thì Hỉ Nhi sẽ đặc biệt phái Tiểu Xuân đến Kinh Thành giúp một tay, mục đích chính là trở thành cơ sở ngầm của nàng, chăm chăm theo dõi tất cả việc làm của biểu ca, sau đó báo cáo lại cho nàng biết, nhưng báo cáo lúc này của Tiểu Xuân

“Những điều này không giống việc biểu ca có thể làm.” Hấn là một người lạnh lùng đến thế, sao có thể có khả năng ra mặt, ghen dữ dội được như vậy?

Ghen? Biểu ca cũng sẽ. Ghen? Không thể nào!

“Cho nên nô tì khi phát giác ra mới giật mình a!” Tiểu Xuân cũng là vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi, nhưng nếu không phải là nàng tận mắt nhìn thấy, sao có thể tin tưởng?

“Người không nói dối chứ?” Ánh mắt Hỉ Nhi ác liệt.

Tiểu Xuân kinh hãi vội vàng lắc đầu. “Tiểu Xuân tuyệt không có nói quá một câu.” thủ đoạn của Biểu tiêu thư nàng biết rất rõ, tuyệt đối phải phục vụ cẩn thận, không thể đắc tội.

“Đợi ta kiểm chứng xong, sẽ biết người có nói quá hay không thôi” thần sắc mềm mại biến mất, thay vào đó là âm độc.

Vị trí Cừ trang ở Ngân Long của Xuyên Cũng, bốn phía có hồ, ghềnh đá, thác nước nối tiếp liền mạch, tạo thành trăm ngàn khối quanh co khúc khuỷu, thế núi tầng tầng lớp lớp, ao hồ nối tiếp giống như viên ngọc thô chưa được mài dũa, quả thật đẹp không sao tả xiết.

Cừ Thường Khiêm mang theo Mao Uy Long di ngắm cảnh, chỉ là đáng tiếc Dao Trì Tiên cảnh sóng gợn lặn tắt như vậy, lại không ai để ý nhìn ngắm, chỉ vì ngày hôm nay hấn lạnh lẽo đến thấu xương.

Đã xảy ra chuyện gì sao?

Nàng có chút kinh tâm táng đả, lúc này không thể nói là tướng công lo âu hay phiền não, vẻ mặt chỉ là lạnh lẽo hỗn loạn đến không cách nào hình dung được.

“Tướng công, chàng. Có tâm sự phải không?” Trên thực tế kể từ mấy ngày trước sau khi cái kẻ rình coi trộm đó viếng thăm, hấn liền thay đổi lạnh lẽo đến mức khác thường, hôm nay còn đặc biệt dẫn nàng dạo chơi quanh trang, khiến nàng càng thêm cảnh giác, ngửi được mùi vị khẩn trương.

“Có.” Hấn dứt khoát trả lời.

“Có?” Nàng ngược lại sợ hết hồn.

“Ta có lời muốn hỏi ngươi, ngươi hãy thành thật trả lời.” Hấn có vẻ hết sức nghiêm túc.

Hấn chẳng lẽ phát hiện ra cái gì sao? “Ừ. . . .” Nàng chợt dạ không thôi, không dám nhìn hấn.

Nhìn bộ dáng nàng cúi đầu ánh mắt lóe lên, sắc mặt hấn trầm xuống. “Ta hỏi ngươi, Thái Thượng Hoàng đã nhấn nhủ gì với ngươi?”

“Thái Thượng Hoàng, ai là Thái Thượng Hoàng?” Nàng không hiểu ra sao.

Hấn nhìn chằm chằm nàng, “Người không lấy thân phận thật để gặp ngươi?”

“Hả?”

“Hay chính là ngươi vọng tưởng có thể lừa gạt ta?” Hấn đột nhiên bóp chặt cổ tay của nàng, vẻ mặt dữ tợn.

Nàng ngạc nhiên, “Lừa gạt chàng cái gì?” Hấn vì sao thay đổi thành bộ dáng như vậy? Giống như. Muốn giết nàng? !

Nhưng nàng không có được đáp án từ hấn, chỉ có thể ngây ngốc bị hấn mang về bỏ lại trong phòng, mới sáng ra đã gặp phải một cái người khó hiểu như vậy, đến buổi chiều Hỉ Nhi đến tìm nàng, không thể không ra cửa ứng phó qua loa.

Cửu trượng tuy vẫn sáng rõ như vậy, nhưng rốt cuộc cũng không khơi được hứng thú của Mao Uy Long, hai mắt nàng vô hồn, giống như tiến vào trạng thái đờ đẫn, y hệt như cái xác không hồn theo Hỉ Nhi “Cưỡi ngựa xem hoa”, đi tới đi lui, lại thất thần đến nỗi đụng vào một thân cây, va chạm này, nhất thời bể đầu chảy máu.

“Biểu tẩu, tẩu không sao chứ?” Hỉ Nhi cười hỏi.

Nàng lúng túng cười gượng. “Không có việc gì không có việc gì, ta không sao.” Nàng hai tay vung loạn.

“Nhưng vết thương trên đầu ngài.” Tiểu Mai thấy chủ tử va chạm như vậy, bị đụng không nhẹ, trên đầu sưng lên một cái u lớn không nói, còn lập tức chảy máu đầy mặt, sợ đến nói không ra lời.

Mao Uy Long sờ lên vết thương trên đầu một cái. “Ai hừm!” Đúng là rất đau, nàng đau đến nhe răng trợn mắt.

“Tẩu đang nghĩ cái gì? Làm sao lại thất thần như vậy?” Hỉ Nhi vẻ mặt ân cần.

“Ta.” Ta đang suy nghĩ tướng công có hay không thật muốn giết ta. Dĩ nhiên, loại lời nói đại nghịch bất đạo này không thể nói cho Hỉ Nhi nghe. “Ta tối hôm qua ngủ không ngon.” Nàng vì buổi sáng Cửu Thường Khiêm đột nhiên trở mặt cảm thấy khiếp sợ không giải thích được, nghĩ tới lời hấn hỏi nàng, lại vẫn không có đầu mối, trong bụng lại càng lo lắng.

“Sao lại ngủ không ngon?”

“Ách. Chính là tướng công hấn.” Nàng ngấm thấy vẻ mặt Hỉ Nhi cẩn thận lắng nghe, lập tức nói: “Thì đấy, ngươi cũng biết, nam nhân mà, luôn rất nhiệt tình, mọi người đều nói không được, hấn còn cứng rắn đòi hỏi, ai, thật là mệt chết người rồi !” Nói xong lập tức lấy tay đỡ eo, thoát nhìn rất mập mờ. Ừ. Thật đúng là vất vả a!

Hỉ Nhi nhất thời đỏ mặt, trong lòng tức giận khỏi phải nói cũng biết.

Mao Uy Long cười trộm. Hừ, không hiểu sao, chính là muốn cùng biểu muội này so tài, mặc dù trước mắt biểu hiện của biểu muội còn rất khéo léo, nhưng giác quan thứ sáu của nàng nói cho nàng biết, biểu muội này tám phần là đang cất giấu cái đuôi hồ ly tinh!

“Thế tử phi, không xong rồi, máu trên đầu ngài đang chảy xuống!” Tiểu Mai thấy máu trên đầu nàng càng chảy càng nhiều, không khỏi kinh hãi kêu lên.

“Ai hừm!” Nàng lúc này mới vội vàng che đầu bị thương, đau đến ngồi xồm xuống.

“Sao vậy?” Cừu Thường Khiêm không biết từ lúc nào đi tới bên người nàng, thấy gương mặt nàng đầy máu, sắc mặt lập tức thay đổi .

“Ta.” Vừa thấy hấn xuất hiện, nàng sợ hết hồn, lại nhìn thấy sắc mặt hung bạo của hấn giống y như bộ dáng hấn bóp chặt nàng lúc trước, càng thêm kinh hãi nói không ra lời.

“Là ai? Người nào ra tay với người?” Giọng nói hấn càng kinh người.

“Không có. Không có.” Nàng nuốt khó khăn nói. Cái bộ dáng này của hấn, quả thực là muốn phát điên giết người!

“Vết thương này là sao?” Về mặt hấn càng thêm hung hiểm, rất có triệu chứng muốn nổi giận.

“Là Thế tử phi không cẩn thận đụng phải cây, nên mới bị thương.” Tiểu Mai ở một bên thấy nếu không nói rõ ràng với Thế tử gia, ngại giống như muốn giết người rồi, vì vậy tranh thủ thời gian giải thích.

Thế tử gia lúc này mới thu hồi vẻ lạnh lùng dọa người đó, nhưng vẫn còn là rất lạnh, tiểu Mai nuốt ngược, vẫn kinh hãi.

“Đụng phải cây?” Hấn ngạc nhiên, tiếp đó lại khôi phục bộ dáng “Người lạ chó tới gần”.

“Đúng vậy a, tại ta nhất thời thất thần không chú ý, nên lúc này mới bị thương.” Mao Uy Long đứng dậy, ngẩng mặt lên nhìn về phía hấn.

Nàng ngẩng mặt lên, lại khiến cho hấn nhìn thấy bộ dáng đỏ máu đầm đìa, tức giận trong mắt vừa mới tiêu đi lại dần dần chất đọng thành mây, mắt nhìn giống như thiên lôi đánh xuống lúc trời mưa.

“Vỡ thành như vậy?” Thanh âm hấn co rút nhanh .

Nàng cười khúc khích một hồi, nhưng nụ cười này khẽ động đến cả da mặt, khiến cho khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lại đau đến vụn vụn.

Hồ hấp của hấn dường như có chút dồn dập. “Ở đâu?”

“Ở đâu cái gì?” Nàng không hiểu. Hấn nói chuyện luôn tỉnh lược đơn giản như vậy, thật đúng là vô cùng khó khăn để nàng đoán ra ý tứ của hấn.

“Cây kia ở đâu” Thanh âm của hấn lại trầm xuống vài lần.

“Cây?”

“Ở kia!” Tiểu Mai lúc này linh hoạt có thể so sánh với nàng rồi, vội vàng chỉ vào cái cây Thế tử phi vừa đụng vào kia nói.

Lời vừa nói, cây thông liễu cổ thụ trăm năm rêu mốc đã bị chôn vùi dưới chướng của chủ tử, từ đây biến mất khỏi nhân gian, có lẽ sau trăm năm nữa mới lại có thể có cơ hội tu hành khỏe mạnh.

Mao Uy Long nhìn chằm chằm vào cổ thụ vừa biến mất, lông mi đột nhiên chớp động mấy lần, dường như muốn khóc rồi.

Lúc trước nàng sao có thể nghĩ lầm hấn muốn tổn thương nàng? Xem, hấn đối với nàng như vậy y hệt như cha “Cưng chiều” phát giận!

Lặng lẽ nắm lấy cánh tay lạnh lẽo của hấn, vừa khóc vừa cười , khóc là vì vết thương thật sự rất đau, cười là vì lòng của tướng công không thay đổi.

Ở một bên vẻ mặt Hỉ Nhi đầy hoảng sợ, vì nữ nhân kia, biểu ca lại mất không chế với một gốc cây? !

“Ah? Người là ai?” Mao Uy Long con mắt lóe sáng, nhìn người thanh niên vạm vỡ trước mắt. Buổi sáng ngày hôm nay hấn đã ở trước mặt nàng “Lóe sáng” xuất hiện qua ba lượt, khiến nàng rất cuộc ở lần thứ tư thì không nhận được gọi người đến bên cạnh.

“Bẩm Thế tử phi, nô tài Vinh Phú, là người ở mới đến Cừu trang.”

Mới đến, khó trách chưa từng thấy qua. Chỉ là nói đi cũng phải nói lại, nàng cũng mới đến Cừu trang không bao lâu, người mới hay người cũ đối với nàng mà nói cũng không có khác biệt gì, tất cả đều cùng là mới, nhưng người ở này nói chuyện lịch sự, xương cốt hiếm thấy, làm người ở? Thật là đáng tiếc! “Người ở Cừu trang phụ trách cái gì?”

“Bẩm thế tử phi, nô tài phụ trách đón củi nhóm lửa.” Hắn cố ý lộ ra cánh tay bắp thịt rắn chắc.

“Ah” Ánh mắt của nàng sáng lên, nhìn phía Tiểu Mai bên cạnh, chỉ thấy mắt nàng ta cũng tỏa sáng, khuôn mặt nhỏ nhắn còn xuất hiện một tầng đỏ ửng.

Thì ra là đứa ở này thật sự tiền vốn có thể khiến cho người ta thèm thuồng, nhưng. Cần thận nhìn một chút, này cánh tay thô quá mức, so với hai cánh tay có lực của tướng công mỗi đêm dùng ôm lấy nàng ngủ, bắp thịt của tướng công tự nhiên hơn nhiều rồi.

Ánh mắt mới sáng lên lại ảm đạm xuống.”Người bạn thì đi đi.” Nàng khoát khoát tay.

“Vâng” Vinh Phú ý vị sâu xa liếc nàng một cái xong mới lui ra.

Mao Uy Long hơi nhíu mày, người này sẽ không phải là coi trọng nàng chứ?

Bỗng dưng, nàng nhe răng cười một tiếng. Ai nói phu nhân đã kết hôn không có mị lực? Nàng không phải là một trường hợp đặc biệt sao? !

Vì vậy cả ngày sau đó nàng đều mặt mày hớn hở, cho đến bữa tối ——

“Người cười cái gì?” ngay cả mắt cũng cười híp? Cừu Thường Khiêm không nhận được hỏi.

“Hi hi, tướng công, chàng nói xem ta có phải là một người rất có mị lực không?” Nàng vui mừng gấp thêm món ăn vào bát hắc, đảo mắt một cái bát của hắc đã nhón thành một tòa núi nhỏ.

Lông mày hắc nhíu lại. “Thế nào?” Hắc đem những món ăn nàng gấp cho hắc chuyển giao cho Lý Văn đang ở một bên phục vụ, để cho y bóc vỏ bỏ xương, sau đó mới lại trở lại trong bát của hắc.

“Hôm nay có người muốn lấy lòng ta.” Nàng hả hê tuyên bố.

Tay đang cầm đũa của Cừu Thường Khiêm dừng một chút, bốn phía bao gồm Lý Văn động tác bóc vỏ bỏ xương cũng dừng lại, không khí nhất thời khẩn trương lên.

Duy chỉ có đại cô nương nào đó không biết sống chết, tiếp tục vui vui vẻ vẻ mà nói: “Chàng xem ta đáng đáp còn không tới chứ? Đã kết hôn mà mị lực vẫn không giảm.” Nàng đưa một miếng thịt vào trong miệng, có vẻ hết sức vui vẻ.

“Lấy lòng như thế nào?” Thanh âm cứng nhắc của hắc không có gì khác, nhưng là đũa đã buông xuống rồi.

Lý Văn không dám thở mạnh một tiếng, theo kinh nghiệm của hắc, trước bão táp luôn là đặc biệt yên tĩnh, chỉ là lúc này Thế tử phi lại muốn đưa tới cơn mưa gió nào?

Cơ hồ là chỉ cần nàng hô một tiếng, sẽ phải có người gặp xui xẻo nha!

Hắc vội vàng nháy mắt với nàng, muốn nhắc nhở nữ chủ tử trả lời cẩn thận, đáng tiếc đại cô nương này hoàn toàn không nhìn ánh mắt nháy nhanh như muốn rút gân của hắc, còn tiếp tục hả hê nói: “Còn không phải chỉ là lộ ra bắp thịt bên chắc có lực với ta, còn ném ra mị nhân thuần thực với ta sao?” Khó có được cơ hội trình bày việc nàng được ái mộ, làm sao mà có thể bỏ qua một phát hiện đặc biệt như thế?

Lý Văn thở dốc vì kinh ngạc.

“Ah, người đó là ai?” Cừu Thường Khiêm mờ mịt trầm thấp hỏi.

“Không phải là mới tới.” Nàng đột nhiên ngừng nói, cuối cùng nhớ tới thói quen của người bên gối. Nguy rồi, quả thật nếu nói ra khỏi miệng, Vinh Phú nhất định không còn mạng.

“Hử?” Hắc chờ đáp án của nàng.

Da đầu nàng có chút tê dại, dò xét hẩn một cái, nhìn thần sắc hẩn tự nhiên, nhưng lại có cảm giác gió lạnh thấu xương. Chết thật, ai kêu mình lắm mồm, kiểu này là lại muốn vô duyên vô cớ hại người xui xẻo!

Chuyển sang Lý Văn cầu cứu, nhưng đối phương lại chỉ lộ ra mặt bất đắc dĩ.

“Ta. Cái này. Ta quên hẩn là ai.” Nàng cười ha hả, cười đến xấu xí.

Hẩn nhẹ nhàng nhìn nàng, sau đó quay đầu, “Tổng quản.”

Lý Văn thăm thở dài một tiếng.”Nô tài ở đây.”

“Tra được.” (Điều tra, tra xét) Bỏ lại lời này, hẩn bỗng nhiên đứng dậy, đi ra khỏi phòng ăn.

Cũng trong lúc đó, ở một góc Cừu tràng ——

“Thuốc đã chuẩn bị tốt lắm, kế tiếp nên biết phải làm sao rồi chứ?” Nam nhân âm độc hỏi.

“Biết.” Nữ nhân gật đầu.

“Ừ, đi đi!”

“Tướng công, cha chàng đâu? Trở về Cừu trang đã mấy ngày, thế nào cũng không trông thấy ông ấy?” Mao Uy Long đang hì hụi giúp nam nhân xoa bóp.

Cừu Thường Khiêm nằm lỳ ở trên giường, mặc cho tay nhỏ bé của nàng ở trên người chạy loạn vuốt ve, buồn bực một tiếng, “Ông ấy không ở Cừu trang.”

“Mẹ chàng ở tại Cừu trang, cha chàng lại không ở?” Nàng kinh ngạc mà nói, sức lực trên tay cũng tăng thêm.

Hẩn đối với việc nàng tăng thêm sức lực cảm thấy hài lòng, nhưng lại không vui lắm đối với lời nàng nói.”Cừu trang thuộc quyền sở hữu của ta, không liên quan tới cha, mẹ đi theo ta ở có cái gì không đúng?”

“Ah, vậy cha chàng có phủ đệ khác?” Người này, bộ dáng bình thường luôn đoan chánh lạnh lùng. Chỉ có lúc này khi bọn họ cùng một chỗ thì mới để cho người cảm giác thấy không còn xa cách.

“Ừ, ông ấy là Vương Gia, đương nhiên là có phủ đệ của mình.”

Cái đó, bản thân có phủ đệ, vợ chồng lại không có ở cùng nhau, tám chín phần mười tình cảm không tốt! Nhưng lời này nàng cũng không dám nói. “Ta hiểu rồi.” Nàng khéo léo gật đầu.

“Mấy ngày nay mẹ gây khó dễ ngươi sao?” Hẩn đột nhiên hỏi.

“Không có cũng. Chỉ là, có lẽ là bởi vì ta cũng không có thấy người thôi.” Nàng suy nghĩ một chút nói. Kể từ sau ngày đầu tiên vào Cừu trang gặp qua mẹ hẩn, đến nay vẫn không có gặp lại, nghe nói mẹ hẩn thành tâm tin Phật, mấy ngày nay là đóng cửa trai giới.

“Ừ.” Hẩn đáp một tiếng, coi như là biết. “Vì sao đột nhiên hỏi chuyện của cha?” Hẩn đột nhiên lật người, giữ chặt tay của nàng, mặt nghiêm nghị.

“Chàng?” Hẩn lại thành Diêm Vương Tu La rồi.

“Nói!” Hẩn không nhịn được thúc giục.

“Chàng cái người này nói trở mặt liền trở mặt, thật đúng là âm tình bất định!” Sớm thăm dò biết hẩn sắc mặt dù có biến cỡ nào cũng sẽ không tổn thương nàng, nàng mới dám oán trách.

Hẩn trợn mắt. “Cha đi tìm ngươi?” Tiếp tục truy hỏi.

“Không có, nhìn ông ấy ta không vừa mắt, tìm ta làm cái gì?”

Nhìn hần có cảm giác nhẹ một hơi (thở phào), hần không thích cha hần gắp nàng sao? Tại sao. Ha ha, tám phần là sợ cha hần khi dễ nàng. Nghĩ đến đây, trái tim Mao Uy Long vô cùng ấm áp, nghiêng người nằm sấp lên trên người hần, ôm lấy lồng ngực của hần mãi mãi cọ cọ, sắc mặt vui mừng.

“Ta thích chàng!” Nàng chợt tuyên bố.

Hần hơi sững sờ, rên lên một tiếng, lộ ra vẻ mặt tương đối dịu dàng, “Vậy sao?”

“Đúng vậy a, ngoại trừ cha ta ra chàng là người cưng chiều ta nhất, mặc dù đối đãi với ta không thể gọi là dịu dàng săn sóc, thậm chí có chút lạnh lẽo, nhưng mà đối với ta không có một tia giả dối, cũng xác định sẽ không làm tổn thương ta, gả cho chàng thật tốt, nếu cha biết ta được gả ột rể hiền như vậy, nhất định rất vui mừng!”

Lúc bắt đầu bị quỷ thần xui khiến gả cho hần, nghĩ hết biện pháp vội vã bỏ chạy, đến bây giờ nàng ít muốn rời khỏi hần, tâm tình có bước ngoặt như vậy, không lẽ tự mình thích người ta sao? Nếu thích, với cá tính của nàng cũng không phải sẽ là chuyện yêu thương kín đáo, nàng từ trước đến giờ là lớn tiếng tuyên cáo ý tưởng biết dùng người, cho nên câu yêu mến tùy tiện này nàng nói ra miệng tuyệt không cảm thấy ngượng ngùng.

Nhưng Cừ Thường Khiêm lại như là bị đánh một gậy, sắc mặt biến hóa.

Không phát hiện sắc mặt của hần đã thay đổi, nàng tự nhiên lại hỏi: “Chàng cũng yêu thích ta sao?” Mặt mong đợi.

Nhìn nàng mang theo nụ cười mê người mềm hoá hần, hần thoáng chốc nói không ra lời.

“Thế nào, chàng không yêu thích ta?” Phát hiện hần trầm mặc, mắt to y hệt chuông đồng lập tức hung hăng trừng lên.

“Người quên mục đích của việc gả cho ta sao?” Nếu nàng thật sự cái gì cũng không biết, ít nhất phải biết mình vì sao trở thành thê tử của hần chứ?

“Mục đích?” Nàng không khỏi giận tái mặt, thì ra là “Nàng ấy” gả cho hần là có mục đích? Hần chỉ là kết thân chính trị sao? Hoàng thân Quý tộc vì thế lực bản thân hoặc lý do đặc biệt nào đó, cũng thích làm mấy chuyện kết thân không liên quan gì đến tình cảm chân thành. Bỗng dưng, nàng nhớ tới hần đã từng mấy lần hỏi nàng có hối hận không? Ban đầu không hiểu ý tứ của hần, giờ thì nàng đã hiểu, là hỏi nàng hối hận trở thành vật hy sinh của một cuộc hôn nhân chính trị sao? Ai, nàng làm sao để ý, bởi vì nên “Hối hận” là hần, dù sao nàng cũng không phải là tân nương chân chính của hần a.

“Ta chưa, nhưng điều này cũng không ảnh hưởng chúng ta không phải sao? Ta còn là có thể thích người.” Quẳng mất chuyện tân nương thật giả, nàng tự cho là đúng nói.

Cừ Thường Khiêm vừa ngẩn ra. Không có ảnh hưởng nàng thích hần? Cho dù mất mạng. Nàng cũng thích hần?

Kỳ lạ, Mao Uy Long lại có một loại cảm giác gió lạnh thấu xương, mồ hôi ngẩng đầu lên, gió rét lạnh đột nhiên đâm vào xương tủy.

Hần đang giận dữ, tại sao?

Người ung dung tự tại một khi mất đi một tắc lòng, thì lực bộc phát kinh khủng khiến người ta không thể khống chế. Cừ Thường Khiêm chặn lên môi của nàng, tựa hồ mang theo hận ý cắn xuống môi lạnh lạnh của nàng, nàng kinh hãi giãy giụa, thế nhưng hần lại không hề lui bước tha cho nàng.

Thích giá cao, nàng thật không hiểu? Hôn hít cuồng loạn ương ngạnh khiến nàng cơ hồ thở không thông, một đôi bàn tay ở trên người nàng bừa bãi dao động, như vậy thô bạo, như vậy tức giận, để nàng ở dưới người hần cảm thấy e ngại, toàn thân dưới cơn đại phát của hần sinh ra đau nhức ngọt ngào.

Hần muốn dung nhập nàng vào trong xương của hần, muốn một hợp nuốt nàng vào bụng?

Nàng không cách nào từ chối, không biết nên như thế nào cho phải.

Sau một hồi gió tuyết cuồng bạo, hấn đột nhiên kéo ra thân thể của nàng. “Ngày mai ngươi hãy rời khỏi Cừu trang!” Hấn lại trở lại với bộ dạng lạnh nhạt lãnh khốc lúc mới gặp nàng.

Nàng chợt định trụ.

Hấn muốn nàng rời đi? !

Nhìn hấn đứng dậy mặc thêm trường bào, bóng dáng cũng không quay đầu lại rời đi, trong lồng ngực một cổ đau khó có thể hình dung nhộn nhạo lên, đau đến khiến nàng mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, mắt chưa chưa.

Người này một khắc trước mới tàn bạo đưa nàng dung nhập vào trong xương cốt, sau một khắc liền đem nàng đuổi ra khỏi cửa, nàng căn bản không dám tin, nàng không nghe lầm chứ?

Hết chương 5

7. Chương 6

Nàng thích hấn!

Trái tim Cừu Thường Khiêm chấn động mãnh liệt, một hồi đau nhói nóng hừng hực khiến hấn không khỏi nhăn mày.

Đáng hận, nàng cũng chỉ có thể giống như hạt bụi bay qua bên cạnh hấn.

Bởi vì, chỉ có thể giữ được người, không thể để lại mạng.

Đồ ghê tởm, đi thì đi, có gì đặc biệt hơn người! Ban đầu nàng trăm phương ngàn kế muốn trốn? Ha, giờ thì vừa đúng lúc, đã được như ý nguyện! Miệng há thật to lắm nhảm, khoe mắt cũng không kém uơu ướ.

Ban đêm, Mao Uy Long một thân một mình rời khỏi Cừu trang.

Lúc gần tối, Tiểu Mai mắt ngấn lệ đem một xấp ngân phiếu giao cho nàng, nói chủ tử giao phó, từ giờ hai người không còn quan hệ gì, còn tuyệt tình nói không cho phép nàng nói đến chuyện từng cùng với hấn có một cuộc hôn nhân, nàng thậm chí không biết tại sao.

Hơn nữa điều khiến nàng đau lòng nhất chính là, ngay sau lúc nàng thổ lộ tình cảm với hấn thì hấn đuổi nàng đi, như vậy không phải rõ ràng muốn nói hấn không cần tình yêu của nàng sao? Hấn đem tình cảm của nàng trả đũa hoàn toàn, vì vậy trong cơn tức giận, dù Tiểu Mai muốn nàng sáng sớm hôm sau hãy đi, nàng cũng không muốn, ngay trong đêm liền chạy lấy người.

Đêm đã khuya, đi vào trong rừng, bóng cây lay động giương nanh múa vuốt, dường như muốn đem dê con lạc lối trong núi biến thành món ngon nuốt vào bụng, nàng càng chạy càng sợ hãi, giận dữ đi chưa được hai bước, lại bị thầy tế cây mây làm cho trật chân ngã xuống, mặt nàng dính đầy bùn đất, nàng nằm trên mặt đất, hốc mắt bỗng dưng nóng lên, tất cả uất ức, bất mãn, tức giận, trong nháy mắt toàn bộ cùng nhau xông lên, khốc to thành tiếng.

“Thế tử phi?” Trong rừng tối đen đột nhiên truyền đến một tiếng kêu to.

Nàng từ trong bùn ngẩng đầu lên. “Các người là ai?” Vào lúc này, ở cái chỗ này lại có người gọi nàng?

“Chúng ta là đến lấy mạng của ngươi!” Mấy người che mặt, lộ ra ánh mắt dữ tợn.

“Muốn mạng của ta? Các vị đại ca, ta từng đắc tội với các vị sao?” Thâm thù đại hận gì mà muốn mạng của nàng? Hơn nữa nàng có biết bọn họ sao? Nàng lau lau trên mặt bùn đất trộn lẫn nước mắt, mở to mắt, ở trong đêm tối không trăng cố gắng muốn nhìn rõ ràng bọn họ.

“Ngươi không có lỗi gì với chúng ta, nhưng đây là vận mệnh của ngươi, không thể oán trách ai được!” Nam tử dẫn đầu hung ác nói.

Số mạng, không oán ai được? ! Sao mà lời này nghe rất quen tai? Giống như có ai đó đã từng nói qua với nàng! Nàng kinh hãi, càng cảm thấy cổ quái. “Các người nói rõ cho ta, tại sao đây là số mạng của ta” Chết là vận mạng của nàng? Nàng chau chặt chân mày.

“Đừng giả bộ, chuyện này tự ngươi rõ nhất, còn phải ta nói rõ ràng sao?”

“Nói nhảm, chuyện này nếu ta rõ ràng, còn làm phiền các người nói cái gì?” Nàng vẻ mặt xem thường.

Tên dẫn đầu ngạc nhiên. “Ngươi là nữ nhân của Cừu Thường Khiêm sao?” Hắn tựa hồ hoài nghi thân phận của nàng.

“Kia nhiều như vậy bỏ ——” câu nói nhảm này muốn bật thốt lên, nhưng đột nhiên nhớ tới lời Tiểu Mai nói lại, nói tử quý kia muốn nàng sau khi rời khỏi trang cùng với hắn ân đoạn nghĩa tuyệt, không được thừa nhận mình từng là Thế tử phi, không tự chủ được hốc mắt liền đỏ lên.

Hừ, không thừa nhận thì không thừa nhận, nàng mới không cần thừa nhận từng là đồ bỏ Thế tử phi! “Ta không phải, các người tìm sai người rồi!” Nàng đem nước mắt đang muốn trào ra nuốt trở lại.

“Sao có thể như vậy, chúng ta là một đường đi theo nàng từ trong trang ra, nàng nhất định là Thế tử phi!” Một tên trong đám người bịt mặt nói.

Cừu trang canh phòng nghiêm cẩn, bọn họ không cách nào xông vào, nên mới đành ở ngoài thôn trang ôm cây đợi thỏ, thật vất vả mới có tin tức bên trong trang, nói là Thế tử phi muốn rời khỏi trang, bọn họ lúc này mới khóa đối tượng (xác định đối tượng), trong đêm khuya, vừa thấy nữ nhân duy nhất rời trang liền lập tức đuổi theo, cho nên không thể nào có nhảm lẫn.

“Thì ra là các người đi theo ta, tại sao làm như vậy?” Mao Uy Long lúc này mới cảm thấy nguy hiểm.

“Vậy ngươi thừa nhận mình chính là Thế tử phi rồi hả?” Kẻ dẫn đầu trầm trầm cười một tiếng.

Nàng toàn thân sợ hãi. “Người nào. Ai nói từ Cừu trang đi ra ngoài chính là Thế tử phi? Ta là nô tài trong trang, Tiểu Tiểu Xuân.”

“Tiểu Xuân?”

“Không sai, nếu ta thật sự là Thế tử phi, muộn như thế còn có thể một mình ở trong cánh rừng này sao? Lại còn chặt vật như vậy!” Nàng cố ý giả bộ đáng thương, có chút may mắn mới vừa ngã một cái, khiến cho trang phục bằng tơ lụa thượng hạng trên người đều nhiễm bẩn, hiện tại nhìn, thật đúng là khó mà tin được mình đã từng làm một Thế tử phi được yêu chiều!

“Nguy rồi! Đại ca, chẳng lẽ thật sự tìm nhầm người?” Một gã bịt mặt khác khản trương nói: “Ta nghe nói Cừu Thường Khiêm kể từ sau khi đón dâu, liền thất thường đặc biệt sủng ái nữ nhân kia, cũng bảo hộ rất chặt, đường đường một Thế tử phi sao có khả năng biến thành bộ dạng này, xem ra chúng ta lầm, vậy phải làm sao bây giờ?”

Ánh mắt kẻ cầm đầu ở dưới khăn vải rõ ràng chần chờ lo lắng. “Câm mồm!” Hắn giận dữ hung ác quan sát Mao Uy Long, “Ngươi thật sự không phải Thế tử phi, mà chỉ là nô tài?” Hắn hỏi một lần nữa.

“Ừ.” Nàng gật mạnh đầu, có chút nghẹn ngào, ngay cả đám người khó hiểu này cũng đều biết rõ Cừu Thường Khiêm cưng chiều nàng đến mức nào, đáng tiếc tình cảnh đã thay đổi, hôm nay nàng đã thành người đàn bà bị bỏ (tan học phụ).

Tự nhiên sinh ra đau lòng.

“Hừ, vậy cũng chỉ có thể coi là nha đầu này xui xẻo, các huynh đệ, chúng ta thà giết lầm hơn bỏ sót, giết nha đầu này!” Mắt hắn lộ sát khí.

Vừa nói xong, mấy người lập tức vung đao kiếm lên, toàn bộ không lưu tình bỏ về phía nàng, nàng cả kinh thất sắc, mắt thấy mình sẽ phải mất mạng, hai chân lại không thể nhúc nhích được, sau một khắc, một thân ảnh lẳng không mà tới (dùng khinh công bay đến ạ), tay trái ôm người, tay phải vung trường kiếm, nhất thời, cả một mảnh đất gào khóc, mấy người cụt chân, đứt tay, mặt kinh hãi mất hồn.

Người tới toàn thân phiêu diêu xoay người bỏ rơi kiếm, khí lạnh đánh úp lại, chỉ thấy bốn phía đủ kiểu đứt đoạn, thi thể không nguyên vẹn, đầu rơi xuống đất mắt vẫn còn mở to, tràn ngập không dám tin!

“Người không phải là muốn ta đi sao, lại còn đem ta mang về làm gì?” Mao Uy Long làm mặt lạnh giận dữ. Hắn đại khai sát giới cứu nàng, phi thân liền đem nàng quay về Cừu trang, giờ phút này nàng chỉ có thể ngồi ở mép giường đá đá chân, bộ mặt ảo não, vô cùng sợ hãi nhớ lại tình cảnh giết người lúc đó.

Hắn đứng chấp tay, lặng lẽ.

“Ta chết rồi không phải vừa ý ngươi sao, sao không để cho cái đám cường đạo lưu manh đó giết chết ta đi có phải tốt lắm không, dù sao không phải ngươi cũng hi vọng ta với Đại thế tử người không có quan hệ sao, nếu ta chết rồi, thì thật sự chẳng phải là cùng với ngươi sẽ không còn có một chút quan hệ gì nữa!” vừa nói nước mắt vừa rơi như bão tố, lại càng không cam lòng rơi lệ trước mặt hắn, chỉ có thể một mặt gạt lệ một mặt liều mạng hút lại nước mũi, bộ dáng làm cho người ta vừa tức vừa thương.

Yên tĩnh.

“Không nói lời nào, mặt cũng lạnh như vậy, dù sao ta đã là cái người bị chồng bỏ, cũng không còn mặt mũi ở lại, càng sẽ không đổ lỗi cho ngươi, ta đi là tốt rồi!” Nàng hít một hơi, quật cường nhảy xuống giường. Nàng cũng có tự ái của nàng, sẽ không cần phải liều chết dây dưa với hắn không chịu tha. Hơn nữa, đối với nàng mà nói rời đi như vậy là tốt nhất, tránh khỏi tương lai sự việc bại lộ, khó có thể dọn dẹp được.

Mao Uy Long đi tới cửa, nhưng càng bước càng chậm, giống như chân bị buộc cục đá vậy.

Cừu Thường Khiêm vẫn đứng sững như pho tượng, keo kiệt không nói với nàng dù chỉ một câu.

“Tử quỷ! Ta chính là có chết ở bên ngoài, cũng sẽ không liên lụy ngươi! Yên tâm đi!” Nàng không nhịn được quay đầu lại nhìn trộm hắn, thấy hắn vẫn không nói một câu, không khỏi giận giữ giống to lên.

“Ngươi, ngươi đi chết đi!” Nàng tức giận đến mức mắng to, xoay người bỏ đi.

“ Đứng lại.”

Ồ, rách băng rồi, hừ! “Còn có lời gì cần phải nói sao?” Nàng dừng bước, thở hổn hển đỏ ửng, mặt khiêu khích, thái độ tương đối thách thức.

“Ngươi có thể không đi cũng được.” Hắn trợn mắt nhìn nàng một hồi lâu, rốt cuộc nói.

“Không cần đi?” Nàng đầu tiên là đôi mắt đăm đăm lên cầm giận bất bình, tiếp theo đột nhiên nảy sinh ác độc xông tới hắn: “Tên đáng chết, ngươi cho rằng ngươi là ai? Muốn ta ở lại liền ở, muốn ta đi thì đi, ta hận ngươi chết đi được! Ngươi đáng chết!” Một cổ oán khí toàn bộ bộc phát, nàng hướng về phía hắn tay nắm chân đá một hồi.

Đối với hành động của nàng, bị nàng đánh Cừu Thường Khiêm đầu tiên là sửng sốt, tiếp đến dè dặt lại trán của mình, nhắm mắt lại thật sâu để điều hòa khí tức, sau khi lần nữa mở mắt ra, hắn chợt nhỏ giọng nói: “Thật xin lỗi!”

Mới vừa rồi, chân trước nàng vừa đi, chân sau hắn liền không nhịn được lo lắng đuổi theo, hắn cũng sẽ lo lắng ột người. lại còn là một nữ nhân.

Hơn nữa thấy nàng bị người ta vây giết, cảm giác phần hận mất khống chế này, đến nay vẫn còn khuấy đảo, thật lâu không thể bình ổn lại, chỉ như vậy, nhưng trong lòng hắn đã hiểu rõ, hắn tuyệt không thể để nàng chịu dù chỉ một chút tổn thương nào, nhưng con đường duy nhất để cho nàng không bị tổn thương đã đứt, nàng không bao giờ... còn được an toàn nữa.

Nàng đột nhiên dừng tay: “Ngươi nói xin lỗi ta?” Trên mặt còn vương đầy lệ.

“Ừ, ta không nghĩ tới thật sự đã không còn kịp rồi.” Từ cái phút chốc hắn cười nàng kia, nàng đã không còn được an toàn, vốn hắn vẫn còn có một tia hi vọng, cho rằng nàng còn có thể toàn vẹn rút lui, sự thật chứng minh hắn sai lầm rồi.

Hắn không ngừng chống lại những xao động trong lòng, nhưng vẫn không thể chống lại được cảm giác muốn ôm chặt nàng, kích động mút cánh môi đỏ mọng của nàng.

Hắn không muốn nàng đi! Nhưng, càng không muốn nàng bỏ mạng!

Lập tức, đưa tay vuốt gò má lem nhem nước mắt của nàng, đột nhiên có chút buồn buồn nói: “Người không phải sẽ thật sự chỉ là hạt bụi phát qua bên cạnh ta chứ?” Đôi tay bỗng chốc căng thẳng, không, hắn sẽ không để cho nàng trở thành hạt bụi ấy!

Nàng không ngừng kinh hãi. “Có ý gì? Người có phải có điều gì đó gạt ta không?” Tại sao nàng mãi nghe được những điều khó hiểu như vậy? Tại sao có người muốn giết nàng? Cái gì là vận mạng của nàng? Đến tận cùng là có cái gì mà lẽ ra nàng phải biết, nhưng lại vẫn hồn nhiên không biết?

Ánh mắt bá đạo kia vì câu hỏi này của nàng, trong phút chốc mất đi thần thái lạnh lùng, ánh mắt đột nhiên trầm xuống, nghiêm chỉnh mà nghiêm túc nhìn nàng, vẫn như cũ không trả lời vấn đề của nàng.

“Thế tử phi, ngài có thể trở về thật là tốt.” Tiểu Mai nén lệ thút thít nói.

Nghe nói đêm qua là chủ tử tự mình đi mang nàng trở về, sau khi trở về đám người núp ở ngoài cửa, nghe Thế tử phi tức giận mắng chủ tử còn kèm theo cả quyền cước, lạ chính là chủ tử cũng không có lên tiếng, để cho nàng phát tiết đủ, đây quả thực là chuyện không thể tưởng tượng nổi a! Thử hỏi, ai có thể vô lễ đối với chủ tử như vậy? Theo quy củ của hoàng triều, kể cả là hoàng thân nữ quyến cũng không thể ghen tuông mắng mỏ nam tử của hoàng tộc, nhưng Thế tử phi không chỉ dùng tài hùng biện, cả đánh cũng dùng rồi, hành động kinh thế hãi tục thật sự dọa sợ một đám tôi tớ.

“Tiểu Mai, người nói xem việc ta gả cho tướng công, cùng với cái người gọi là Thái Thượng Hoàng có liên quan sao?” Mao Uy Long nhớ lại một chút dấu vết.

“Thái Thượng Hoàng, ngài biết Thái Thượng Hoàng?”

“Chính là không biết mới phải hỏi người!” Mao Uy Long không nhịn được nói.

“Thái Thượng Hoàng là phụ hoàng của đương kim hoàng thượng đã thoái vị, nghe nói sau khi ngài thoái vị liền một thân một mình Vân Du Tứ Hải.”

“Vậy thì có quan hệ gì đến ta?” Nàng nghĩ bể đầu cũng không nghĩ ra cái nguyên nhân, nhưng nàng nhớ rõ rằng tướng công cùng với ông bố chồng Vương Gia cũng đề cập tới người này, người này hiển nhiên có quan hệ với số mạng của nàng Không, có quan hệ với cái “Nàng” đó, mà nàng cũng chỉ là thế tên của “Nàng”, cũng thuận đường thế mệnh của “Nàng”

Nàng cả kinh.

“Thế tử phi, ngài sao vậy, sao đột nhiên lại đề cập tới Thái Thượng Hoàng? Là nhớ đến cái gì sao?” Tiểu Mai hỏi.

“Ách. Không có gì.” Tay khoát khoát vuốt ngực đang nhảy lên rối loạn. Rốt cuộc đây là chuyện gì xảy ra a?

“Sao chàng không thuê người làm?” Mao Uy Long liếc xéo nam nhân.

Kể từ sau khi trở về phủ, người này không biết vì sao, luôn đi theo nàng, không, nói chính xác là luôn buộc nàng ở bên người, hắn đi tới đâu nàng đều phải đi theo tới đó.

Lúc mới đầu nàng còn ngọt ngào như mật theo lên theo xuống hắn, dù sao thì khối băng này cũng chịu trời buộc một nữ nhân luôn lâu nhàu ở bên cạnh, nhưng đúng là vô cùng khó, liên tục như vậy sau 3 ngày nàng liền chịu không nổi phải gào lên, bởi vì hắn càng ngày càng “Biến thái”, ánh mắt cơ hồ một khắc cũng không rời khỏi nàng, trừ lúc đi nhà xí, những lúc khác chỉ cần nàng vừa muốn chuồn êm đi làm việc riêng, chẳng hạn như cùng Tiểu Mai xuống phòng bếp uống trộm một chút rượu mơ quý của đầu bếp, khiến hắn

không tìm thấy người liền trở mặt nổi điên, lập tức lật tung khắp Cừu trang, cho đến khi nàng bình yên xuất hiện thì mới thôi.

“Ta đang tự mình làm việc?” Hắc lườm nàng một cái, cúi đầu xuống tiếp tục thẩm duyệt báo cáo tình hình nông thu (thu hoạch nông sản) do Tuần phủ Xuyên Cũng vừa mang tới.

“Chàng đã đang làm việc, sao còn lôi kéo ta ở nơi này ngăn người cùng chàng?” Nàng bắt mồm kháng nghị.

Hắc cũng không thèm để ý đến bộ dáng kháng nghị không hiệu quả của nàng, cố chuyên tâm thẩm duyệt báo cáo trên tay.

“Chàng!” Nàng bực đến dậm chân, cái tảng băng đáng chết này, đang ngược đãi nàng sao? Đáng ghét! Đáng ghét vô cùng!

Nhìn chằm chằm vào cái người giống như đang chuyên tâm vào công việc kia, mắt nhỏ của nàng nhú lại.

Hắc, lúc này không chuẩn êm thì đợi đến bao giờ? Nắm chặt cơ hội, nhón chân, giống như trộm nhanh chóng vọt ra cạnh cửa, chỉ một bước nữa, chỉ cần xoắn một bước nữa nàng liền tự do ——

“Người phải đi đâu à?” Trong giọng nói của hắc mang theo ý tứ cảnh cáo nguy hiểm.

Mao Uy Long chán nản rút chân lại. Hắc không phải đang chuyên tâm làm việc sao? Người này thật đúng là có thể một lúc làm hai việc, hay công việc làm Thế tử gia của hắc là nghề phụ, nhìn chằm chằm chết nàng mới là việc chính của hắc? !

Đáng hận! Nàng hằm hằm nhìn hắc. “Ta muốn đi nhà xí!” Nàng chu mỏ, không tin là hắc cũng sẽ không cho phép!

Nhìn chằm chằm vào đôi con ngươi linh hoạt của nàng, nhìn điểm sáng chớp động giảo hoạt trong mắt kia, Cừu Thường Khiêm thầm than một tiếng, có chút mềm lòng. “Đi nhanh về nhanh, không được lè mè quá lâu.” Chắc hẳn là không thể kìm nén được nữa rồi, hắc cố ý để cho nàng đi hóng mát một chút.

Nàng vừa nghe, lập tức nhếch môi cười duyên với hắc, nụ cười của nàng làm mềm hoá đường cong trên gương mặt mới vừa lạnh lùng của hắc

Không nhịn được vui mừng như vừa được đặc xá, nàng xông đến, hôn hắc một cái kêu thật to, làm cho nụ cười của hắc càng thêm mở rộng, cơ hồ muốn thu lại cũng không được, khiến cho người ta lầm tưởng rằng hắc trời sinh vốn là cười rất đáng yêu.

Nhìn nàng hưng phấn như chú chim non xông ra cửa, hắc mỉm cười buông sách vở trong tay xuống, khi bóng lưng nàng sắp biến mất, hắc khép mắt, nếp nhăn khi cười còn lơ lửng lại trên mặt.

“Biểu ca?” Hỉ Nhi vào thư phòng đúng lúc bắt gặp được thần sắc chưa từng có này của hắc, trong lòng có chút giật mình.

Biểu ca đang cười sao? Không phải nàng nhìn nhầm chứ?

Cừu Thường Khiêm mở mắt ra, nhìn về phía người trước mặt. Trên mặt nếp nhăn khi cười đã biến mất, vẫn là một vẻ lạnh lùng như cũ.

Nàng quả nhiên là nhìn lầm rồi.

“Chuyện gì?” Hắc nhàn nhạt hỏi, lại khép mắt.

“Ta. . . . Ta chỉ là muốn hỏi huynh, muốn xử phạt biểu tẩu thế nào?” Hỉ Nhi nhẹ nhàng đi tới bên cạnh hắc, thử hỏi.

Con mắt đẹp đen nhánh của hắc chậm rãi mở ra. “Xử phạt cái gì?”

“Biểu tẩu thân là nữ quyến của hoàng tộc, không thể đánh phu quân, chuyện này nghe nói bác gái cũng biết, lão nhân gia rất khiếp sợ đấy.” Nếu không phải là bác gái đang bế quan (biệt lập, ở một mình) niệm Phật, chắc chắn sớm đã gọi cái nữ nhân Mao Tiểu Long kia đến trước mặt phạt thật nặng rồi.

“Có ai nói cho Người (mẹ ta) biết hay sao?” Hắc không vui nhíu mày.

“Chủ tử bị người ác ngôn (nói những lời độc ác) lại còn tay đâm chân đá, chuyện này toàn bộ Cừu trang đều đã biết, sao có thể giấu giếm được?” Nàng giận giữ nói. Nữ nhân này vô pháp vô thiên (coi trời bằng vung), lại dám động thủ với biểu ca, thật đáng chết, biểu ca cũng sẽ không cho phép loại chuyện như vậy xảy ra, chắc chắn sẽ trừng phạt nặng nữ nhân không biết trời cao đất dày kia!

“Bởi vì Tiểu Long gặp phải một chuyện, quá sợ hãi nên mới có thể như thế.” Hắc vẫn một vẻ mặt không sao cả (mặt không cảm xúc).

“Đã xảy ra chuyện gì?” Nàng lập tức tò mò hỏi.

Cừu Thường Khiêm nhìn nàng một cái. “Không phải chuyện của ngươi.” Hắc cũng nhắc với nàng, dường như là mất hứng với sự hiếu kỳ dư thừa của nàng.

Mặt Hắc Nhi ửng đỏ, càng giận hơn. “Nhưng biểu tẩu vi phạm chuẩn mực, làm nhục hoàng thân, huynh không tức giận chuyện đó sao?”

Hắc lạnh nhạt lườm nàng một cái. “Đây là chuyện giữa phu thê chúng ta, dính dáng gì đến người ngoài? Vi phạm chuẩn mực cái gì?” Hắc khinh thường hừ lạnh.

Mặt nàng nóng lên, nàng nghe sao có thể không hiểu biểu ca là đang trách nàng nhiều chuyện, vốn là nàng không tin biểu ca sẽ mặc ột nữ nhân ở trước mặt hắc la lối om sòm, hôm nay đến tìm hắc chỉ là để chứng thực sự thật giả của chuyện này, không nghĩ tới hắc càng bảo vệ nữ nhân kia như vậy, phần hận (phần nộ + uất hận) trong lòng thoáng chốc bùng lên. “Biểu ca, chẳng lẽ huynh thật sự không hề hối hận vì đã cưới một cô nương hoàn toàn không tương xứng như vậy sao?” Nàng không nhịn được hỏi.

Ánh mắt hắc vắng lặng, bình tĩnh quan sát nàng, khiến tim nàng đập rộn lên, cả người không được tự nhiên. “Hắc Nhi, ngươi nghe đây, Tiểu Long là vợ của ta, ngươi là biểu muội của ta, thân phận của các ngươi đã định, điều này cả đời không thể thay đổi, nếu muốn thay đổi, trừ phi có người chết!” Hắc nói xong lời ác độc, hi vọng nàng bỏ đi ảo mộng, đừng lãng phí tâm tư nữa.

Nàng cắn môi vô cùng tức giận. “Biểu ca, huynh” Hắc vẫn biết lòng của nàng, lại làm như không thấy, giờ phút này còn nói loại lời nói này với nàng, nàng không cam lòng, cũng không tin hắc thật sự chân tình động lòng với Mao Tiểu Long!

“Thế tử gia, không xong!” Lý Văn đột nhiên mặt trắng bệch vọt vào thư phòng, trên mặt thấy rõ sự hốt hoảng.

“Chuyện gì?” Hắc hé miệng.

“Không xong, Thế tử phi ——”

“Nàng làm sao?” Cừu Thường Khiêm đột nhiên đứng dậy, vội hỏi.

“Thế tử phi, người, người trúng độc!” Lý Văn lấy hơi, rốt cuộc nói ra.

“Cái gì?” Khuôn mặt đẹp tựa thần linh của hắc lúc này tàn bạo (tàn nhẫn hung ác) giống như ác ma.

Bọn họ dám? !

Hắc tỉnh táo, hắc lạnh lùng, hắc lãnh khốc, đây là tính tình của hắc. Từ trước đến nay, tất cả những điều mọi người thấy đều là sự máu lạnh tuyệt tình của hắc (gốc: lãnh tuyệt = lãnh huyết tuyệt tình), nhưng nội tâm kịch liệt, nóng bỏng như lửa của hắc, thủy chung không ai có thể nhìn thấu, nhưng mà giờ phút này, bộ mặt không muốn người biết này bộc lộ trước mắt tất cả mọi người, chỉ vì nữ nhân của hắc trúng kịch độc, tất cả thầy thuốc đều bó tay hết cách.

“Ngươi nói cái gì? Có giỏi nói lại một lần nữa xem!” Cừu Thường Khiêm sát ý (ý muốn giết người) nồng đậm, giống như La Sát đâm máu gào thét với đám đại phu (thầy thuốc).

Lửa giận của hắc bùng phát từ lúc đại phu nói cho hắc biết Thế tử phi trúng độc quá nặng, thuốc dùng không có hiệu quả, hoàn toàn không khống chế được.

“Khởi. Khởi bẩm Thế tử gia, Thế tử phi trúng một loại kịch độc truyền thống của Lê quốc, loại độc này đến nay không người nào có thể giải, sáu người chúng tôi không ai có thuốc giải độc, thật sự không thể làm gì được.” Tay của đại phu già run một cái, không thể không mở miệng nhắc lại.

Hắn là đệ nhất danh y Xuyên Củng (thầy thuốc nổi tiếng giỏi nhất Xuyên Củng), chuyên chữa trị bệnh cho quý tộc, lần này Thế tử phi không hiểu vì sao trúng độc, dĩ nhiên lập tức cho đòi hắn vào trang chữa trị, vì cẩn thận, hắn còn mang theo mấy vị đồ đệ cùng đến, tất cả đều là những người có chỗ đứng trong giới thầy thuốc ở Xuyên Củng, nhưng trong cả sáu người lại không có một ai có thể giải được kịch độc trên người nàng, mất thấy sinh mạng Thế tử phi từ từ biến mất, Thế tử gia lạnh lùng lửa giận dè nén phút chốc bộc phát, hiện ra một dạng hình thái bọn hắn chưa từng thấy trước đây, mấy người sợ cơ hồ như muốn vỡ mặt, không biết làm sao cho phải.

“Đồ vô dụng, không cứu được người, giữ các người lại có ích lợi gì!” Thanh âm hắn lạnh lẽo.

“Thế tử gia, tha mạng !” Mấy người bị sợ đến lập tức quỳ xuống.

“Đáng chết!” Hắn điên cuồng giận dữ phất tay áo, ngay tức khắc muốn hạ lệnh giết sạch.

“Thế tử gia, xin bớt giận!” Lý Văn ở một bên không thể không mở miệng cầu xin. Chủ tử mặc dù lạnh lùng lại không hiểu tình người, nhưng tuyệt đối chưa từng lạm sát kẻ vô tội, thậm chí ít khi giận dữ, nhưng lúc này chủ tử lại hoàn toàn bất đồng (không giống trước đây), tựa hồ có ý muốn mở ra sát giới (editor: mở ra thế giới giết chóc, nói đơn giản là đang muốn giết người), ngay cả hắn cũng sợ đến không biết phải ứng đối ra sao.

“Câm mồm, đám người này lại dám nói những lời không đúng (ngịch) như vậy, dám nói Tiểu Long không thể cứu được, đã như vậy, nên để bọn họ chôn theo, tất cả đều đáng chết!” Hắn cuồng bạo (cuồng nộ bạo phát) kinh người, khí rét lạnh xâm nhập khiến mọi người trong lòng run sợ, mấy đại phu đã sớm xụi lơ ngã trên mặt đất, không ngừng dập đầu cầu xin tha mạng.

Lý Văn thấy thế, không dám nhiều lời nữa, mồ hôi lạnh chảy ròng lập tức lui qua một bên. Bất kể thế nào cũng không nghĩ tới, Thế tử phi lại khiến cho Thế tử gia lãnh tình (lạnh lùng không tình cảm) nổi cơn điên, đại khai sát giới!

Hắn đồng cảm nhìn mấy người đang run rẩy trên đất, bất đắc dĩ, mạng của bọn họ không có cơ hội giữ rồi.
.

“Tướng. Tướng. Công.” Một thanh âm yếu đuối từ trên giường phát ra.

Toàn thân Cừu Thường Khiêm cứng ngắc, trong phút chốc tâm tình sôi trào mãnh liệt, nhưng hắn nhắm mắt lại, điều hòa hô hấp, rất nhanh sau đó khống chế xong tâm tình nguy hiểm, nhanh chóng đến gần trước giường. “Tiểu Long?”

“Chàng. Đang tức giận sao?” Ba ngày trúng độc ngắn ngủi, hai má nàng đã lốm xuống, mất hết nguyên khí, cơ hồ mạng đã sắp tắt.

“Không có!” Hắn trở về vẻ dứt khoát, âm thanh khàn khàn khô khốc.

“Vây. Tại sao mọi người quỳ đầy đất?” Nàng thật ra ngủ mê man đã lâu, vừa mới miễn cưỡng mở mắt, liền nhìn thấy một nhóm người quỳ trước giường. Họ là ai?

“Bọn họ đều là lũ người đáng chết!” Mặt của Cừu Thường Khiêm không có một chút sắc màu ảm áp nào.

“Thế tử phi, bọn họ đều là đại phu đến chữa trị cho ngài.” Tiểu Mai ở một bên cẩn rằng liều mạng xen vào. Có lẽ Thế tử phi mở miệng còn có thể cứu được đám người kia.

Chỉ là mới nói xong, liền nhận được ánh nhìn căm tức của Cừu Thường Khiêm, thân thể nàng co rụt lại, sợ đến mức núp vội ra sau lưng tổng quản, biết là đã chọc giận Thế tử gia, nàng không chết cũng chỉ còn nửa cái mạng, không khỏi sợ đến run lấy bầy.

“Đại phu? Tướng công. ta là không thể cứu được nữa sao?”

“Nói bậy, người sẽ không có việc gì, ta cũng sẽ không cho phép người rời khỏi ta!” Hắn nắm tay của nàng, căng thẳng không ngừng tăng lên.

“Nếu đã vậy. để đám người kia đi đi thôi, không còn việc của bọn họ nữa rồi.”

Hắn yêu thương không thôi nhẹ nhàng lấy ngón tay vuốt gương mặt vốn vô cùng tinh xảo của nàng, thế nhưng lúc này khô cằn lại sinh ra tức giận: “Không được?” Hắn quả quyết cự tuyệt.

“Nhưng.”

“Đừng nói nhiều nữa, ảnh hưởng nguyên khí (sinh lực).” Hắn trong nháy mắt xụ mặt xuống, mặt mũi kiên cường trở nên âm trầm hơn cả quỷ.

Giờ phút này sự tức giận của hắn khiến cho dù là ai cũng không thể hít thở bình thường, trừ phi những người này có thể làm cho nàng cải tử hồi sinh.

Ánh mắt nàng càng thêm rệu rã, tinh thần cũng không tập trung được, càng không đủ sức cứu giúp những người sắp bị chôn theo nàng kia”. Tướng công, ta đang khóc à. Thế nào cảm giác khóe mắt ẩm ướt?”

“Đúng vậy a, đừng khóc, không sao đâu.” Hắn xanh cả mặt, đôi tay phát run lau đi vết máu nhìn mà phát hoảng trên khóe mắt nàng.

Mọi người kinh hãi, đưa mắt nhìn nhau, nhưng không ai dám nhiều lời.

Cừu Thường Khiêm hết sức che giấu sự sợ hãi đang như muốn sụp đổ. Lần đầu tiên trong đời hắn cảm thấy sợ hãi, hắn có thể lạnh nhạt đối mặt với tất cả, nhưng không cách nào tỉnh táo đối mặt với sự thật là nàng sắp biến mất, cho đến bây giờ, hắn không còn hoài nghi nữa, đối với nha đầu này, hắn tại sao vẫn không cách nào có thể buông tay, không cách nào buông tay được.

Trái tim không nghe lời co rúc lại mãnh liệt hơn, khiến hắn cảm thấy dường như hít thở không thông, càng hận hơn chính là, hắn lại không bảo đảm được cho nàng!

“Chàng. chàng cũng trúng độc sao? Tại sao. Mặt của chàng cũng tái nhợt. như thế? Lại còn. Đổ mồ hôi?” Nàng nỗ lực nhìn rõ hắn.

“Ta. Có sao? Người nhầm rồi.” Cổ họng của hắn khô khốc cơ hồ không thốt nên lời.

“Vậy sao. Khụ khụ. Ta nên ngủ tiếp một chút thì tốt hơn. Có phải không?” Nàng yếu đuối cười hỏi, khóe miệng lại trào ra một chút đỏ tươi.

Cừu Thường Khiêm lạnh cả sống lưng, không để lại dấu vết (lén) giúp nàng lau đi. “Ừ, ngủ đi, khi tỉnh lại trên người độc liền hết.” Hắn nuốt khó khăn nói.

“Tốt.” Lời còn chưa nói hết, nàng đã mê man thiếp đi.

Hắn nắm chặt tay của nàng, trong lòng lại lần nữa không che giấu được hoảng sợ, thật lâu không có ngừng đầu, lại càng không nói một câu, mọi người lặng im, không dám thở mạnh, chỉ sợ vào lúc này chỉ một thanh âm nhỏ phát ra, sẽ trở thành những thi thể đầu tiên bị chôn theo.

“Đại phu, ta hỏi lại một lần nữa, Tiểu Long thật sự không thể cứu?”

“Này. Nàng đã thất khước chảy máu (bảy lỗ: hai tai, hai lỗ mũi, hai mắt, miệng), sẽ sống không qua hai ngày nữa.” Lão đại phu thanh âm run run vừa nói xong, mọi người kinh ngạc thở hắt. Lão đại phu thể này là không muốn sống nữa sao, lúc này còn dám nói thật?

Chỉ thấy lão đại phu vẻ mặt già nua run rẩy, thực ra là hắn cũng muốn nói dối, nhưng biết chuyện này căn bản là không gạt được, bởi vì Thế tử phi đã xuất hiện dấu hiệu tử vong, thực sự chống đỡ không được bao lâu, đến lúc đó thêm một cái tội nói láo kết quả sẽ thảm hại hơn, nên đành phải nói thật.

“Hai ngày?” Con người âm trầm nhiễm một tầng khí lạnh.

Mọi người rợn cả tóc gáy, toàn bộ hàm răng run rẩy va vào nhau như muốn phát ra tiếng.

Cừu Thường Khiêm lần nữa ngẩng đầu lên, đã giống như cột băng lạnh lẽo. “Tổng quản!”

“Có nô tài.” Thanh âm của Lý Văn có chút run.

“Trừ lão đại phu, tất cả những kẻ vô dụng này mang chém hết cho ta!”

“A!” Mọi người vừa nghe, toàn bộ gào khóc thành tiếng, người trên giường còn chưa chết, những người chôn theo đã muốn sẵn sàng chờ nàng.

Vương phi nghe chuyện chạy tới cũng không dám tin tưởng con trai lạnh lùng của nàng lại vì người trên giường, biến thành Diêm Vương đầm máu, mà Hỉ Nhi lại càng vô cùng hoảng sợ.

Đây không phải biểu ca mà nàng biết, hắn sẽ không thể nào vì một nữ nhân mà điên cuồng đến vậy. . . .

Hết chương 6

8. Chương 7

Cẩn thận mấy cũng có lúc sơ sót! Hắn cho là sẽ không ai có cơ hội ở trước mặt hắn thương tổn nàng, nhưng hắn sai lầm rồi! Cừu Thường Khiêm rơi vào trong sự sợ hãi chưa từng có. Hắn phải ngăn cản, dốc toàn lực ngăn cản! Chỉ là, trước lúc ngăn trở Ở trước lúc đó nàng biến mất, hắn có thể hay không đã hỏng mất?

“Tướng công. Ta biết rõ, ta sắp chết rồi.” Ba canh giờ sau, Mao Uy Long đột nhiên tỉnh lại.

“Không cho nói bậy!” Hắn vẫn nắm lấy tay nàng một tắc cũng không rời, nghe lời nói này của nàng, không khỏi tức giận nghẹn ngào.

“. Là nói bậy sao? Tại sao ta cảm giác thân thể càng ngày càng nặng. Người cũng càng ngày càng cảm thấy không khỏe?” Hiện tại nàng muốn mở mắt cũng phải cố hết sức, nhưng nàng muốn nhìn hắn, mắt là không thể đóng lại như thế này.

“Đó là bởi vì ngươi uống thuốc, một lát nữa sẽ cảm thấy dễ chịu.” Hắn nói qua dối, lời cũng không ra có một tia nụ cười.

“Đó. Ngộ nhỡ. Ta là nói ngộ nhỡ. Ta thật sự chết đi rồi. Chàng sẽ cười Thế tử phi khác nữa sao?” Nàng người đã muốn tắt thở, gương mặt lại không cam lòng.

Hắn bắt đắc dĩ lại cười không nổi, đây mới chính là nàng, không phải sao? “Đúng vậy, cho nên ngươi không thể chết.” Hắn kích nàng.

“Dày, ta biết ngay cái người chồng bạc tình này Chàng yên tâm. Ta sẽ không cho chàng có cơ hội cưới người khác!” Mặt trắng bệch của nàng nghiêm lại, kích động hươu nắm đầm trên không trung, cho là còn có sức để vùng tay, kết quả là giống như ruồi muỗi vô cánh, rất mềm yếu vô lực.

“Được, ngươi đừng kích động, ta sẽ không cưới.” Không thể để nàng tức giận, hắn nắm lấy bàn tay đang vô lực vùng lên của nàng, nhỏ giọng cam kết.

“Thật?”

“Thật.”

“Vậy hiện tại cũng không cho chàng thừa lúc ta đang bệnh. Liên nhân cơ hội cưới vợ bé!” Nàng ánh mắt mê ly nhìn Hỉ Nhi đang đứng sau lưng nam nhân của mình. Nha đầu này luôn nhìn chằm chằm nam nhân của nàng, nếu như nàng không có ở đây, cũng không rõ nàng ta sẽ làm ra cái chuyện gì?

Ghen? Hắn lại cảm thán một tiếng. “Sẽ không ——”

“Không bằng. Để đề phòng, chàng đuổi hết tất cả những cô nương trẻ tuổi trong Cừu trang đi thật xa. Nếu không, ta nhất định không yên lòng. Bệnh e rằng sẽ không thể tốt lên được, khụ

khụ. . . .” Cũng đã vội muốn chết, con người quý quá (quý linh tinh) vẫn còn chột lóe, cự nhiên nhân cơ hội uy hiếp.

“Được.” Hần không chậm trễ chút nào đồng ý.

“Biểu ca, nàng ta đã sắp phát độc mất mạng rồi, huynh cứ nhiên đồng ý yêu cầu vô lý đó của nàng ta? Bản thân huynh là mạch sống của hoàng tộc, sao có thể không kéo dài hương hỏa? Biểu tẩu trúng độc điên rồi, huynh cũng không thể giống như nàng ta đi!” Hỉ Nhi lập tức tức giận nói. Người nha đầu này nghĩ muốn xua đuổi chính là nàng, người đã muốn chết, còn muốn tác quái!

“Câm mồm!” Hần lạnh lẽo giận dữ mắng mỏ. Nàng ta lại dám ở ngay trước mặt Tiểu Long nói ra nàng sắp phát độc mất mạng, không thể tha thứ được!

“Nhưng sẽ phải ——”

“Còn không im miệng!” Hần cuồng nộ. “Tổng quản, không nghe thấy ta đồng ý với Tiểu Long hay sao? Đuổi tất cả nữ thân quyến chưa lập gia đình ở trong trang ra khỏi phủ, một người cũng không cho phép lưu lại!”

“Đạ, nô tài linh mệnh.” Lý Văn vẻ mặt đau khổ chuẩn bị đi làm chuyện chủ tử giao phó.

“Biểu ca, huynh điên rồi, thật sự tính toán làm như vậy?!” Hỉ Nhi khiếp sợ không tin.

Hần lạnh lùng nhìn nàng. “Người cũng nên rời đi.” Hần đối với nàng ta cũng hạ lệnh đuổi khách.

“Ta? Ngay cả ta huynh cũng đuổi? !” Nàng ta ngạc nhiên.

“Người. . . . Không phải cũng là nữ quyến chưa lập gia đình sao?” Thật đúng là Mao Uy Long khí tức đã sắp đứt đoạn, dường như vẫn không biết mình thật sự sắp tan thành mây khói, còn có ý tứ muốn trừ đi tình địch chướng mắt.

“Người! Cái nữ nhân độc ác này, là người khiến biểu ca biến thành Diêm vương tàn khốc, chỉ vì người, biểu ca đã tàn sát mấy đại phu, hiện tại đến cả ta người cũng không bỏ qua, cái đồ yêu nữ này, mê hoặc biểu ca, khiến hần trở thành Diêm La Vương người người sợ hãi, người đáng chết, người tại sao không chết sớm một chút đi? Đừng kéo dài cái hơi tàn tiếp tục hại chết mọi người nữa!”

Sắc mặt Mao Uy Long trong nháy mắt lại thêm một tầng trắng. Tướng công, nàng ấy nói. Là thật sao? Chẳng vì ta mà giết không ít người?” Tại sao nàng cái gì cũng không biết?

Con mắt đầy tối tăm hàm chứa bén nhọn của hần đưa mắt liếc một cái, trong nháy mắt đó, Mao Uy Long giống như nhìn thấy ác ma chuyển thế, bởi vì phu quân của chính mình bỗng chốc trở nên dữ tợn đáng sợ .

“Không cứu sống được người, những người đó đều đáng chết!”

“Không cứu được ta?!” Nàng vô cùng kinh ngạc, một hơi cơ hồ không phát ra được.

“Tiểu Long.” Thấy nàng như thế, hần buồn bực vì bản thân lỡ lời

“Ta thật sự sẽ. Chết? Ta nhớ ra rồi. chàng giết những đại phu kia.” Nàng khiếp sợ nhớ tới cảnh tượng lần trước lúc nàng tỉnh lại, hần thật sự vì nàng mà giết người rồi!

Hần bị điên rồi hay sao?

“Không cho chết, ta không cho người chết, nếu như người không còn biện pháp nào chuyển biến tốt, ta sẽ giết sạch tất cả đại phu ở Xuyên Củng!” Hần ác độc kinh người rống to.

“Ừa.” Nàng nồn một tiếng, lại khạc ra một hớp máu đen.

“Tiểu Long!” Hần ôm nàng, biến sắc.

Nàng ánh mắt bắt đầu tan rã. Đừng giết người vì ta nữa. Hỉ Nhi nói không sai, ta là yêu nữ, lại khiến chàng trở nên tàn bạo như thế.”

“Nói vậy, chuyện không liên quan tới người, người đừng tự trách, ta không giết người nữa là được, người tỉnh lại một chút, không cho người rời khỏi ta!” Cừu Thường Khiêm không che giấu được luống cuống kinh hoàng.

“Tướng công. Ta thế nào cũng không nghĩ đến mình thực sẽ hồng nhan bạc mệnh, đã như vậy. Ta có một chuyện muốn nói với chàng.” Nàng khí tức đã như sợi tơ nhện, lúc này thật tin tưởng mình sẽ không sống được bao lâu nữa.

“Người.” Nắm chặt tay của nàng không ngừng phát run.

“Chỉ là. trước khi ta nói chuyện này cho chàng biết. Ta muốn hỏi chàng. Chàng yêu thích ta sao?” Nàng miễn cưỡng ngẩng đầu, chống lại con người chứa đầy nguy hiểm của hắn.

“Ừ.” Hắn gật đầu, không tiếp tục keo kiệt nữa, hắn thừa nhận mình yêu nàng hơn cả sinh mạng của bản thân.

Nàng cảm động rơi lệ, cái tên quỷ chết tiệt này rốt cuộc thừa nhận là có yêu nàng, đáng tiếc, biểu lộ quá muộn, nàng sắp hương tiêu ngọc vẫn rồi, ô ô.

“Ta thu lại yêu cầu vừa rồi, chàng có thể cưới Tân Phi. Khụ khụ.” Nàng không biết là mình sắp chết, mới có thể đưa ra yêu cầu không hợp tình người như thế, không nghĩ tới hắn cũng đồng ý, nam nhân này vì nàng thật sự không cần nói lý lẽ, hắn giận chó đánh mèo vì nàng mà giết người, nàng thật là có lỗi.

“Đừng có mà lèo bèo, trừ người ra ai ta cũng không cần!” Hắn quả quyết cự tuyệt.

Nàng không ngừng lệ rơi, hiện tại mới phát hiện, người đàn ông lạnh lùng này thật ra thì chung tình hơn so với bất kỳ ai, chỉ cần khiến cho hắn yêu. Ha ha, nàng quá may mắn! Hắn cũng yêu nàng.

“Nhưng. Ta có một chuyện gạt chàng. Nhưng cũng không còn quan trọng nữa. Khụ khụ. Bởi vì ta sẽ chết.”

“Người đang nói cái gì vậy?”

“Ta. Thật ra thì. Không phải.” Nàng đột nhiên điên cuồng phun ra một hộp máu đen, phun lên khắp người hắn.

“Tiểu Long!” Hắn máu cũng đảo ngược, nhịp tim cơ hồ dừng lại.

“Ta không phải ——” nàng lời nói chưa hết, khép mắt, một hơi cũng không lên nổi.

Mắt Cừu Thường Khiêm vẫn lên tia máu, vẻ mặt cuồng loạn, oán giận lớn như vậy tích lũy ở trong lòng hắn rốt cuộc không kiềm chế được bạo phát, mọi người bị sợ đến tông cửa xông ra, chỉ sợ chậm một bước, lại thành một đám vong hồn.

“Người rốt cuộc lại khôi phục nhân khí (ý là khôi phục tính người).” Trong đại sảnh, Trầm Thanh giọng điệu châm chọc, cười nói.

Không nghĩ tới trước đây cảm thấy người này tính tình lạnh lẽo dường như không có tính người, nhưng lúc này lại cảm thấy hắn có thể khôi phục lại cái thần thái lạnh lẽo đó, quả thật có thể khiến cả nước vui mừng.

Bởi vì lạnh còn tốt, tổng thể thì lạnh lùng so với tàn nhẫn còn tốt hơn!

Cái phần (cái mặt) điên cuồng của người này thật sự rất dọa người, nhớ tới khi hắn chạy tới nơi thì người này đã đập hỏng hắn một tòa lâu, cầm kiếm, Lục Thân Bất Nhận (mất hết tính người: bố, mẹ, anh, em, vợ con đều không nhận), ai cũng không ngăn được, cũng không dám ngăn, ngay cả Hỉ Nhi ở gần hắn cũng thiếu chút nữa dâng mạng, trở thành oan hồn dưới đao của hắn, may nhờ hắn đã vượt qua được, nếu không hậu quả thật không tưởng tượng được.

Chuyện này ngay cả hoàng thượng cũng bị kinh động, nếu không phải là hắn hết sức ngăn trở, lúc này hoàng thượng sợ rằng đã thân chinh ngự giá chạy tới tận đây xem nguyên do sự tình.

“Ừ.” Cừ Thường Khiêm một khi khôi phục bình thường chính là đáng vẻ lạnh lùng muốn chết, nhưng lần này trở lại hần chẳng những không nổi giận, còn lộ ra nụ cười vui mừng.

“Đây là, ta cứu các ngươi một mạng, làm sao ngươi ngay cả một câu cảm ơn cũng không có?” Hần bắt mẫn kháng nghị.

“Các ngươi?”

“Đương nhiên chính là các ngươi, nếu như Mao Tiểu Long chết rồi, cái tên này nhà ngươi có thể tiếp tục sống sao?” Hần liếc về hướng bạn tốt, gương mặt cười nhạo. Người này căn bản đã trở thành người mạng phụ thuộc thê (sinh mệnh phụ thuộc vào người vợ), mất đi lão bà liền mất tâm tính, sớm muộn gì cũng xuống hoàng tuyền báo danh.

Thật là khiến cho người ta kinh ngạc, khối băng vạn năm lại có thể vì sự sống chết của một nữ nhân mà biến dạng, thật là làm cho hần mở rộng tầm mắt, người này không yêu thì thôi, một khi đã yêu lại là sâu đậm điên cuồng như thế, quả thật không thể tưởng tượng nổi.

Trạm Thanh phẩy tay, vẫn như cũ không cách nào hiểu nổi cái gọi là tình yêu.

Cừ Thường Khiêm hơn hử tiếp nhận sự chế nhạo của hần, bởi vì sự thật thẳng hùng biện, hần không muốn làm cái việc giải thích vô vị. “Tóm lại, cảm ơn ngươi cứu Tiểu Long.” Hần chân thành nói.

Ngày đó nếu không phải Trạm Thanh ở trong cung kịp thời tìm được thuốc giải đưa tới, Tiểu Long đã phát độc mà chết, mà hần, nghĩ cũng có thể, đại khái cũng thực sự sẽ bị thất tâm phong (phát điên), giết người rồi sau đó tự sát.

Thật ra thì bản thân hần cũng không nghĩ đến, mình sẽ mất khống chế như thế.

“Hừ, như thế còn được.” Trạm Thanh hừ một tiếng. “Đúng rồi, hoàng thượng biết ngươi vi phạm kế hoạch của người, rất bất đắc dĩ, muốn ngươi tự mình giải quyết chuyện này.”

“Ta hiểu rõ, ta sẽ ngăn cản, không ai có thể lại tổn thương Tiểu Long.” Cừ Thường Khiêm vang vang nói.

“Nhưng là cái chết của nàng vốn chính là kế hoạch của chúng ta, ngươi nhất định bảo vệ nàng, sẽ chỉ rước lấy mầm họa lớn hơn.”

“Không sai, mới đầu là như thế, ta vốn là cũng chờ nàng sau khi hoàn thành sứ mạng sẽ dâng mạng của nàng lên, nhưng đến hôm nay dù cho thiên hạ có đại loạn, ta cũng sẽ vẫn muốn bảo vệ nàng chu toàn như vậy!”

“Ai, cái này không cần ngươi nói, ta cũng biết rõ rồi.” Sau khi trải qua chuyện trúng độc này, còn ai dám hoài nghi quyết tâm bảo vệ vợ của người. “Vậy chuyện này ngươi định làm như thế nào?”

“Trước tiên cần điều tra ra Tiểu Long trúng độc như thế nào, là ai đã xuống tay?”

“Còn phải hỏi sao, độc này đến từ nước Lê, trừ hần ra thì còn có ai?” Cũng thật may là hoàng thượng có dự kiến trước, đã sớm sai người điều tra lại lịch nước Lê, dĩ nhiên cũng bao gồm cả việc luyện độc được và giải được của nước Lê, may nhờ như thế, trong cung mới có thuốc giải, hần cũng mới có thể đứng lúc đưa tới cứu mạng Mao Tiểu Long.

“Nói rất đúng, nhưng không có khả năng là hần tự mình động thủ, bên trong trang nhất định có tai mắt của hần, mới có thể xuống tay ngay trên địa bàn của ta!”

“Cũng đúng, cho nên ngươi tính toán trước tiên bắt được nội gián?”

“Không sai, ta không thể không giết kẻ này.” Cừ Thường Khiêm cẩn rằng nghiêng lợi nói.

Khóe miệng Trạm Thanh run lên, nói đi nói lại, người này là muốn báo thù riêng trước, lại nói. “Tùy ngươi xem xét rồi làm đi, chỉ là, lần này không thành công, hần có thể sẽ có lần nữa, Tiểu Long lần này tìm được đường sống trong chỗ chết, lần sau có thể may mắn như thế nữa hay không rất khó nói, hơn nữa nàng không chết, kế hoạch của chúng ta cũng thất bại.”

Mặt của Cừ Thường Khiêm nhất thời trầm xuống.

“Khiêm nhi, con không thể lại vì nữ nhân mà hỏng việc.” Vương phi Phiên Nhiên tới (giá lâm).

“Mẹ, người biết?” Cừu Thường Khiêm kinh ngạc.

“Không sai, ta biết rất rõ!” Bà đã nhận được mật chỉ của Thái hậu, biết thì ra nàng dâu này cất giấu bí mật lớn, con trai lấy nha đầu này quả nhiên là có mục đích, chỉ là hần vừa gặp nha đầu này liền hoàn toàn bị chi phối, chuyện lần này khó có thể thu thập. “Hừ, con thích nha đầu này, mẹ không có ý kiến, nhưng sự việc liên quan trọng đại, con phải xử lý thật cẩn thận, khi quan trọng không thể lại bận tâm tư tình nhi nữ nữa, đại sự là trọng yếu, hiểu chưa?”

“Không ai có thể lại làm tổn thương Tiểu Long nữa!” Hần nhắc lại.

Wang phi nắm chặt vạt áo trước. “Nhưng cha con, ông ta.”

“Ông ấy sẽ không được như ý!” Hần quả quyết nói.

“Nhưng ông ta sẽ không bỏ qua.” Bà tràn đầy lo lắng.

“Vậy thì nên đến thời điểm cha con quyết liệt rồi.” Hần nhẹ nhàng nói xong, bà nghe được trong lòng không khỏi run sợ.

Lúc này, ở ngoài cửa Hỉ Nhi lộ ra nụ cười, lặng lẽ rời đi.

Thì ra là Mao Tiểu Long nguyên lai chính là người đáng chết, đã như vậy, thì càng không nên để cho nàng ta sống tạm rồi.

Mao Uy Long vô cùng nhàm chán nằm ở trên giường, đang định thừa dịp tướng công cùng cái tên chuyên rình coi trộm kia ở tiền sảnh ôn chuyện với nhau thì kéo Tiểu Mai chuồn êm ra vườn hoa hóng gió tìm vui, mới hoàn hồn lại phát hiện một người đàn ông đứng ở trước giường nàng.

“Vinh Phú? Tại sao là người?”

Nàng đã nhiều ngày không thấy Vinh Phú, bởi vì thời gian trước thần hồn nát thần tính, nàng sợ tướng công tra ra người có cảm tình với nàng là Vinh Phú, nên mới cố ý giữ một khoảng cách với hần, để tránh khiến hần gặp nạn, thế nào lúc này hần lại đột nhiên xuất hiện trước giường nàng?

“Nô tài đang đồn cũi, đầu bếp muốn nô tài đưa chén thuốc cho ngài, bởi vì không thấy bóng dáng của Tiểu Mai, lúc này mới tự mình vào bên trong, kính xin Thế tử phi chờ kinh ngạc.” Vinh Phú mặc một thân áo thô mỏng, bắp thịt đẹp trắng kiện, tay cơ bắp mà có lực lại cẩn thận bưng một chén thuốc nho nhỏ, bộ dáng cười thật là có chút phối hợp không hài hòa.

“À, Tiểu Mai đi giúp ta lén trộm gà rán.” Nàng thu miệng, ghé đầu nhìn thấy trong tay hần cái thứ đen sẫm như quạ, chân mày chợt nhíu. “Còn uống..., ta đã uống liền bảy ngày rồi, nhìn cái thứ này liền muốn nôn, người làm ơn thương xót giùm, thừa dịp Tiểu Mai không có ở đây, không ai biết, mau mau đem chén thuốc bưng xuống đi!”

“Như vậy sao được? Nếu để Thế tử gia biết, nô tài sẽ không toàn mạng.” khối cơ trên cánh tay hần tựa hồ giật giật hai cái!.

Nàng mắt nhỏ chớp chớp, thật là có chút miệng đắng lưỡi khô. Ai, kể từ sau khi nàng trúng độc nằm đó, ít nhất đã mấy ngày không có mùi của nam nhân, lúc này nhìn thấy nam nhân nên mới động tình. Không biết mấy đêm đó tướng công luôn ở bên coi chừng nàng, liệu có có cảm giác đói khát giống nàng hay không? Tối nay phải thử một chút mới được.

Đang nghĩ đến mập mờ, lại thấy ánh mắt cùng bộ mặt tò mò của Vinh Phú đang nhìn, nhất thời hai má đỏ lên, tạm thời thu lại suy nghĩ, Mao Uy Long xin lỗi nói: “Ai nha, chúng ta đều không nói sẽ không ai biết! Người giúp đỡ ta, bưng thuốc đi thôi?” Nàng thuyết phục, thật sự không muốn uống thứ đồ ghê tởm này nữa, huống chi trong đầu nàng hiện tại chỉ đầy suy nghĩ muốn tối nay phải như thế nào “Rã băng”, làm sao hấp dẫn cái khối băng đó, để cho hần tan mềm thành nước sau đó lại sôi thành nước nóng.

“Nhưng độc trên người ngài ——” hần đến gần nàng một bước, nhô ra bấp thịt tựa hồ gần ngay trước mắt.

Mao Uy Long lập tức càng thêm quyết định, tối nay chắc chắn không thể không hòa tan khối băng kia, sẽ không cho hần lấy cớ vì thân thể nàng chưa khôi phục, cự tuyệt sinh hoạt vợ chồng. “Ta độc đã sớm không còn, hiện tại uống là thuốc bổ, không phải thuốc giải ——”

“Dù là thuốc bổ, cũng là thuốc bổ trên quý do nội viện hoàng cung đưa tới, cũng chỉ có Thế tử gia mới đem bực này trên bảo lẫm phí ở trên người người.” Hỉ Nhi cùng Tiểu Xuân vẻ mặt mang theo một bụng xấu đi vào trong phòng.

Mao Uy Long bĩu môi, nhìn thấy bọn họ luôn là không thoải mái lắm. Hỉ nhi này không biết bắt đầu từ lúc nào, bộ dáng khéo léo giả vờ ngày trước mất sạch, lúc chỉ có hai người gặp nhau giống như tình địch tỷ thí, rất rõ ràng, biểu muội này mơ ước biểu ca, tính toán cướp đoạt thay thế vị trí biểu tẩu này của nàng, lòng dạ Tư Mã Chiêu* quả thật muốn giấu cũng không giấu được.

(* Thời tam quốc, Ngụy đế Tào Mậu nhìn thấy đại tướng quân Tư mã Chiêu nắm hết quyền bính, làm việc hống hách bá đạo thì nhìn không được. Một hôm, ông ta cho triệu tập Vương Kinh và ba vị đại thần khác vào trong cung, rất tức giận, nói:

- “Dã tâm của Tư mã Chiêu ngay cả người qua đường cũng biết, ta không thể ngồi đợi nó đến giết ta. Hôm nay, ta và các người đi thảo phạt hần”.

Các đại thần đều khuyên ông ta nên nhẫn nại, không nên lao vào đại họa, nhưng Tào Mậu không nghe bèn đi tập hợp cấm vệ quân và lính hầu cùng thái giám lại, và đánh từ trong cung ra. Nào ngờ, có người đi báo tin này cho Tư mã Chiêu, kết quả, Tào Mậu bị đâm ngay ngực rơi xuống ngựa mà chết, mà dã tâm làm phản của Tư mã Chiêu càng thêm rõ ràng.

(Tam quốc chí)).

Thật ảo não! Ban đầu lúc phát độc không có Nhất Cổ Tác Khí (một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm) đem Hỉ Nhi đuổi đi, nên lúc này mới để cho nàng ta xuất hiện làm ngựa mất của nàng. “Tướng công thương yêu thê tử, đem trên bảo cung đình dùng ở trên người “Ái thê”, sao gọi là lãng phí?” Nàng không khách khí đốp lại, còn đặc biệt cường điệu hai chữ “Ái thê”, khiến Hỉ Nhi giận đến cắn răng nghiêng lợi.

“Hừ, người cứ tạm thời đắc ý đi, kết quả của cái người “Ái thê” này có thể có bao nhiêu thảm, không phải suy nghĩ của người có thể nghĩ ra được!” Hỉ nhi ác độc trừng.

“Có ý tứ gì?” Nàng đột nhiên kinh hãi.

“Ý tứ chính là người ——” Tiểu Xuân đang muốn tiếp lời, nhìn thấy chủ tử đi vào, đột nhiên ngừng nói.

Cừ Thường Khiêm vừa vào phòng liền tự nhiên ôm lấy thê tử, thần thái cương chừ rõ ràng, nhưng khoe mắt sau khi nhìn thấy một người đàn ông khác, sắc mặt không khỏi chìm hơn mấy phần. “Người là ai?” Hần trực tiếp hỏi.

“Nô tài. Là Vinh Phú.” Vinh Phú vội vàng tiến lên nói, thanh âm run run.

Cho dù là một nam nhân trầm ổn, nhìn thấy bộ dáng cùng khí thế kia của hần, cũng sẽ không khỏi ngạt ngừng.

Mao Uy Long có chút kinh ngạc, khâm phục khí thế không giận mà uy này của phu quân mình.

Để ngày khác nàng cũng luyện một chút, xem một chút như thế nào mới có thể làm cho người khác nhìn sợ, không dám lơ đãng thì thật tốt.

“Vinh Phú? Người ở đây làm cái gì?” Hần hiển nhiên rất không vui trong phòng nàng xuất hiện nam nhân.

“Hần ta đưa chén thuốc cho ta.” Mao Uy Long vội vàng thay hần giải vây. Thiếu chút nữa quên mất nam nhân này của nàng sức ghen không nhỏ. Một khi không vui, chỉ sợ lại muốn tạo ra án mạng.

Cừ Thường Khiêm hừ lạnh một tiếng, nhìn Vinh Phú một cái, lại liếc mắt nhìn chén thuốc. “Đi ra ngoài!” Hai chữ này khắc ra, lạnh lùng bén nhọn.

“Dạ” Vinh Phú bị sợ đến chỉ kém đi tiêu chảy mà không có lỗi, vội vàng rút cổ chạy ra.

“Tổng quản.” Đợi sau khi hắn đi, Cừu Thường Khiêm ngay sau đó thấp giọng kêu người ngoài cửa.

“Dạ có.” Lý Văn nhanh chóng đáp lời.

“Đi.” Hắn phun ra một chữ.

“Vâng” người Lý Văn đã biến mất.

“Cái này, tướng công, chàng không phải sẽ lại.”

“Mọi việc cũng phải có chứng cứ, phải không? Tổng quản đi tìm chứng cứ.” Hắn cười đến làm người ta rụng cả tóc gáy.

“.” Nàng nói không ra lời, người này thật đúng là kinh khủng!

“Các người mới vừa rồi đang nói chuyện gì?” Hắn cuối cùng chú ý tới trong phòng còn có những người khác.

“Đúng rồi, họ mới vừa nói ——” Mao Uy Long đang muốn mở miệng, lời vừa ra đến khóe miệng liền bị cản.

“Không có gì, biểu ca, chúng ta chỉ là tán gẫu.” Hỉ Nhi mặt trắng bệch lập tức giành lời nói, cũng không thể để biểu ca biết nàng ta nghe lén hắn cùng với Trầm Thanh nói chuyện, nếu không chuyện kế tiếp nàng muốn làm đã có thể sẽ bị tác nghẽn rồi.

“Vậy sao?” Hắn vờ vện liếc nàng ta một cái. “Giờ đã tán gẫu xong, người có thể đi.” Hắn lạnh nhạt mà nói, tỉ mỉ lấy ngón tay làm lược, túm túm một cái khế vén lên đầu tóc rối bời của kiều thê.

Hôm nay sự chú ý của hắn chỉ tập trung trên người thê tử, những người khác đều trở thành không khí.

Hỉ Nhi mặt đỏ lên, cảm giận bất bình. Tại sao nha đầu này có thể được toàn bộ tinh thần biểu ca chú ý, tại sao?! Hừ, càng là như vậy, nàng ta càng phải phá hỏng, càng muốn cướp về, biểu ca nên thuộc về nàng ta, nữ nhân này dám giành sẽ phải trả giá thật lớn! “Ta đi đây, biểu tẩu người dương bệnh thật tốt, ngày mai ta lại tới thăm tẩu.” Ở trước mặt Cừu Thường Khiêm, nàng thu hồi bộ dáng giương nanh múa vuốt, nhã nhặn lịch sự nói.

Tốt nhất là đừng đến! Mao Uy Long trong lòng nói thầm, ngoài miệng là vẻ ngoài cười nhưng trong không cười trả lời: “Được, cảm ơn người tới thăm “Biểu tẩu” ta!” Mùi thuốc súng đang bùng bùng vang dội.

Sắc mặt Hỉ Nhi xanh mét một hồi, buồn bực một tiếng, vắn vẹo mặt, mang theo Tiểu Xuân phẩy tay áo bỏ đi. Thù này nàng sẽ báo, cứ chờ mà xem!

Hắc hắc, muốn cùng nàng tranh, còn quá non đi! Mao Uy Long nhìn buồn cười, hài lòng vô cùng.

“Tiểu Long, người nói có chuyện gạt ta, là chuyện gì?” Nhớ tới ngày đó thời khắc mệnh nàng nguy hiểm nói với hắn, hắn đột nhiên nhớ ra.

“Này.” Da đầu nàng tê dại một hồi, nguy rồi, lúc ấy cho là mình muốn xong, nên mới muốn nói sự thực cho hắn biết, thật ra thì mình không phải nương tử chính hiệu của hắn, người hắn nên cưới làm vợ là người khác, nhưng bây giờ nàng không những không chết, lại còn đang sống nhăn, lời nói thật này có thể nói được sao? Nói liệu hắn có giận tím mặt không?

Nàng ấp úng, không biết như thế nào cho phải.

“Tiểu Long?” Hắn thúc giục nhìn nàng.

“Ta. Thật ra thì. Không phải. Chàng——”

“Không xong, Thế tử gia, Vương Gia tới, bảo là muốn tới thăm Thế tử phi bị trúng độc, Vương phi muốn ngài nhanh chóng tới tiền sảnh.” Tiểu Mai mỗ hôi nhễ nhại chạy tới thông báo.

“Ông ta tới?” Hắn hai quả đấm nắm chặt, bỗng nhiên đứng dậy.

“Thì sao, có cái gì không đúng sao?” Mao Uy Long kinh ngạc nhìn dáng vẻ hốt hoảng của Tiểu Mai, cùng với bộ dáng biến sắc của tướng công.

Bố chồng tới thăm nàng có cái gì đáng ngạc nhiên sao? Nhìn dáng vẻ này, dường như vị bố chồng Vương gia này thật sự không được hoan nghênh ở Cừu trang.

“Người không cần phải gặp ông ta, ngoan ngoãn nằm ở chỗ này, ta đi một chút sẽ quay lại.”

“Này!” Nàng liền kêu lên cũng không kịp, người kia đã biến mất.

Làm cái gì? Vội vã như vậy! “Tiểu Mai, người thay ta đi nhìn một chút, xem xem ông bố chồng này của ta rút cuộc là tới làm cái gì.” Nàng quay đầu lại vội vàng phân phó cho Tiểu Mai, Tiểu Mai lập tức lĩnh mệnh đi.

“Ông ta tới để giết người!” Tiểu Mai vừa đi, Hỉ Nhi và Tiểu Xuân đã đi lại quay trở lại trong phòng nàng.

“Người nói cái gì?” Nàng giương mắt kinh ngạc. Họ vì sao lại quay lại?

“Hừ, cái nha đầu này còn không biết mình cách ngày chết không xa!” Hỉ Nhi đợi một chút ở ngoài cửa, vừa thấy biểu ca rời đi, liền đi vào “Bảo tang” cho nàng.

“Ta vừa mới nhặt về một mạng, người ở đây nói những nói cuội gì đó?”

“Chẳng lẽ người không có từng hoài nghi tại sao mình lại trúng độc?”

“Dĩ nhiên có hoài nghi. Hắc, ngược ngùng, ta thật ra hoài nghi là người tâm không tốt, muốn mưu sát soán vị.” Mao Uy Long không khách khí nói ra.

“Người!” Hỉ Nhi nổi đóa.

“Tiểu thư, nàng ta căn bản không biết gì mình chẳng qua là một quân cờ quan trọng của Thế tử gia, tùy thời đều đợi mà chịu chết.” Tiểu Xuân ở một bên quạt gió thổi lửa.

“Có ý tứ gì?” Mao Uy Long lập tức cau mày.

“Người cho rằng biểu ca thật sự thích người? Nói cho người biết, hắn là đang bảo vệ con mồi ở trên tay, chờ đến thời cơ thích hợp, sẽ để cho người đi chịu chết!” Hỉ Nhi dương dương tự đắc.

“Ta nghe không hiểu các người đang nói cái gì.” Mặc dù nghe không hiểu, nhưng hai tay của Mao Uy Long lại bắt đầu lo lắng uốn éo xoắn chặt, không khỏi cảm thấy sợ hãi

Hỉ Nhi hã hê nhìn hai tay của nàng tiết lộ tâm tình. Lời kế tiếp nhất định sẽ khiến cho nàng không muốn sống nữa! “Người gả cho biểu ca, đều là được an bài sẵn, đây là nhiệm vụ quan trọng nhất của biểu ca, mục đích chính là muốn người chết!”

Ngực nàng cứng lại. “Nhiệm vụ?”

“Một chút cũng không sai, mặc dù ta không biết căn cứ nội dung, chỉ là hoàng thượng cùng biểu ca là bạn tri kỷ, hội nghị thường kỳ sai biểu ca đi làm một nhiệm vụ khó khăn, chắc hẳn nhiệm vụ lúc này có liên quan tới người, liên quan tới mạng của người!” Sắc mặt âm lãnh của Hỉ Nhi mang cái vẻ của người muốn gây sự.

“Cái này. Nhiệm vụ của hắn là muốn ta chết?” Mao Uy Long vuốt ngực, dù thế nào cũng không tin. Hắn là thích nàng, hắn chính miệng nói, hắn không thể nào khẩu phật tâm xà, không thể nào âm thầm sau lưng thiết kế muốn mạng của nàng.

“Đúng vậy, đây chính là nguyên nhân người trở thành Thế tử phi, nếu không chỉ bằng cái xuất thân không chịu nổi của người, xứng với biểu ca sao? Chỉ cần nhiệm vụ vừa kết thúc, biểu ca liền tự do, bởi vì người chỉ là Thế tử phi đoán mệnh, cho nên biểu ca mới bằng lòng cưới người, chỉ cần nghĩ đến người đặc ý cho là biểu ca thật sự đối với người có tình, ta liền cảm thấy buồn cười, cái người nữ nhân ngu xuẩn này!”

“Người!” Nàng không nói nên lời, đây là thật sao? “Không, đây căn bản là người đang nói bậy, ta tin tưởng tướng công sẽ không dối với ta như vậy!”

“Đây là chúng ta chính tai nghe được Thế tử gia cùng Trạng Nguyên Công Tử nghị sự, người nói như thế còn là giả bộ sao?” Tiểu Xuân cũng ở một bên hát phụng họa.

Mao Uy Long càng thêm kinh ngạc không thôi. “Hắn đã cứu ta nhiều lần, nếu muốn giết ta, thì tại sao phải cứu ta?” Lần trước nàng bị xua đuổi khỏi trang, gặp phải bọn phi là hắn chạy tới cứu giúp, lúc nàng trúng

độc, hấn vì nàng gần như điên cuồng, những biểu hiện này đều là giả sao? Cũng chỉ là vì. Nhiệm vụ sao?

Hắn từng nói thích nàng. Chẳng lẽ đây cũng là giả?

Nàng không khỏi run rẩy không ngừng.

“Cứu người? Ta đoán là thời cơ để cho người chết còn chưa tới, chờ đến thời cơ thích hợp, biểu ca sẽ tự tay tiễn đưa người lên đường!” Hỉ Nhi tự suy đoán nói. Nhớ tới vẻ mặt biểu ca lúc kiên quyết bảo vệ nha đầu này, trong lòng càng hận hơn, nàng tuyệt đối sẽ không để cho nha đầu này ở trước mặt nàng hễ!

“Hắn thật muốn mạng của ta?” Mao Uy Long rất khó để không tin lời nói của Hỉ Nhi. Nàng biết chuyện bị đuổi giết trong rừng tuyết đối không đơn giản, cộng với mình tự đứng trúng độc, đây tất cả đều là nhằm vào nàng, nhưng tại sao phải như thế? Trong lòng nàng mặc dù kinh dị, vẫn còn chưa từng nói với ai, bởi vì nàng chợt dạ, không dám truy cứu cho rõ ràng, không nghĩ tới tất cả những điều đó thế nhưng có liên quan đến một âm mưu, phần quan trọng nhất của âm mưu chính là mạng của nàng?

“Biểu ca trung thành với hoàng thượng, hoàng thượng muốn hắn làm chuyện gì, hắn không có khả năng không làm, huống chi là muốn mạng của một nữ nhân tầm thường!” Hỉ Nhi mặt miệt sắc.

Trái tim Mao Uy Long bình bịch bình bịch cuồng loạn. Cứ coi như hắn cưới nàng có mục đích, ngay từ đầu liền lòng dạ xấu xa muốn giết nàng, nhưng là chẳng lẽ thời gian chung đụng, vợ chồng một lòng, hắn đối với nàng thực không có một chút chân tình?

Nghĩ tới đêm tân hôn, hắn hỏi nàng hối hận sao? Còn nói đây là số mệnh của nàng, đừng trách hắn độc ác, những lời này lúc ấy nghe không hiểu, hiện tại đối chiếu lẫn nhau, khiến nàng ngây người như phỗng, thì ra là tất cả cung chiêu của hắn đối với nàng tất cả đều là bởi vì... đau lòng. Bởi vì cuối cùng hắn muốn mạng của nàng! Thì ra là như vậy, thì ra là như vậy!

Một giọt nước mắt lớn chừng cái đầu từ trên mặt nàng cuộn cuộn mà xuống. Đúng vậy, lấy điều kiện là thân phận của nàng, sao có thể khiến hắn yêu nàng? Lại nói hắn như vậy một người trời giá lạnh đất đóng băng, tính khí âm tình bất định, người lạ chớ tới gần, sao có thể lại dễ dàng để cho nàng thân cận?

Nàng không khỏi dằn ra một hồi lâu, cho đến khi Hỉ Nhi lần nữa hễ kêu lên, nàng mới đón nhận cái sự thật rõ ràng này.

Hắn đang lợi dụng nàng, hắn chỉ muốn mạng của nàng!

Một cổ tư vị chua xót xông lên ngực.

Lòng của nàng giống như bị phản bội, đã kích thâm trầm như muốn sụp đổ.

Hỉ Nhi cùng Tiểu Xuân nhìn bộ dáng vô cùng bị kích của nàng, vô cùng thỏa mãn. Mục đích của các nàng đã đạt được, tiếp theo sẽ chờ nha đầu này tự mình biết khó khăn mà lui, nếu muốn mạng sống, nàng ta nên rút ra khỏi Cừu trang ngay trong đêm mới phải!

Hết chương 7

9. Chương 8

Hắn giận không kềm chế được!

Mắt híp lại, gân xanh đột nhiên giật mạnh.

Nàng lại dám rời khỏi hắn! Nàng lại dám!

Oanh một tiếng, đồ giữ lại cũng thừa, giường hẹp không một bóng người, võ vụn bay tứ tán!

Hai mắt Mao Uy Long nhắm lại, một thân một mình lại đi về phía cánh rừng lúc trước từng không nhận rõ mà đi vào, chỉ là lần trước lúc đi không có cam lòng, lúc này không giống vậy, nàng là ôm trong lòng tình cảm đau như cắt rời đi.

Hắn còn muốn để cho nàng chết?

Càng gần hoàng hôn, rừng núi một màu lam sương mù càng nặng, mà suy nghĩ của nàng cũng giống con đường quanh co uốn éo trong núi kia, ẩn sâu vào trong rậm rì cánh rừng âm u này.

Nàng một mặt gạt lệ, một mặt lên đường. Ánh sáng không chiếu được vào trong rừng, liền thấy gió lạnh thổi nhẹ.

Bỗng dưng, nàng cảm giác toàn thân dâng lên một hồi lạnh lẽo, giống như còn có ai đó ở gần đây.

Chợt ngừng đầu, phát hiện rõ ràng một người khác đang mang vẻ mặt muốn nổi phong ba đứng ở trước mặt nàng.

“A! Làm sao chàng.” Nhanh như vậy liền đuổi tới? Nàng rất là giật mình, không khỏi sợ lùi lại vài bước.

Hắn thấy thế, ánh mắt càng lạnh lùng hơn. “Tại sao rời đi?” Hắn lạnh giọng hỏi.

Mao Uy Long vừa nhìn thấy hắn, lỗ mũi đau xót, lại gào khóc lên. “Còn nói sao, Hỉ Nhi đã nói cho ta biết, ta chỉ là một con cờ trong tay người, nếu còn không đi sẽ chỉ còn là cái xác!” Nàng hướng hắn oán giận gào khóc.

(Editor: Đoạn này cãi vã để ngòi là ta với người nha mọi người, cãi nhau, oán muốn chết còn thiếp thiếp chàng chàng là không có cửa *kinh nghiệm ạ*)

Mây kiếm của hắn nhú một cái. “Người không tin ta?” Mới chỉ nghe Hỉ Nhi nói liền dứt khoát rời đi, nàng lại không tin hắn!

Nàng lại lùi một bước, cách hắn xa hơn, bởi vì nàng đã nghĩ được hơi thở nguy hiểm. “Ta. Người không đáng để tin tưởng là ta.” Nàng khe khẽ lắc đầu.

“Nói cho rõ ràng.” Ánh mắt hắn đột nhiên trầm xuống, nghiêm túc nhìn nàng.

“Ta.” Nên nói sao? Nàng xoay người, có chút giấy giữa.

“Tiểu Long?” Âm điệu lạnh lùng ở sau lưng nàng âm trầm vang lên.

Nàng oán trách nhìn hắn một cái. “Muốn ta nói rõ ràng, vậy sao người không nói cho rõ trước đi? Ban đầu vì sao lấy ta? Vài lần ta bị tập kích đó, Cửu Tử Nhất Sinh (chín phần chết một phần sống) là có chuyện gì xảy ra?” Bất cứ giá nào, nếu muốn nàng ngã bài, vậy hai người cùng nói cho rõ một lần đi, hắn đừng mơ tưởng lừa gạt nàng cái gì nữa!

“Được, ta nói, vậy người nói cho ta biết trước, người tính toán đi những đâu?”

Nhìn thẳng vào con người thâm thúy của hắn, nhịp tim muốn dừng vài nhịp. “Ta muốn trở lại kinh thành.” Nàng cố gắng ổn định nhịp tim, thành thật trả lời.

“Hồi kinh?”

“Ừ, ta đến Kinh Thành tìm đáp án.”

“Tìm đáp án cái gì?” Hắn không hiểu.

Nàng quyết tâm môi, nín thật lâu mới mở miệng nói: “Trở về tìm Thế tử phi chân chính của người.”

“. Người nói lại lần nữa!” Hắn nhìn chăm chăm nàng, chậm rãi khắc ra một câu, sắc mặt nhăn nhó, nhìn không ra là đang tức giận hay còn có tâm tình khác.

Môi đỏ mọng của Mao Uy Long bệt bệt, đầu nhỏ cúi gằm xuống, đem chuyện trải qua từ đầu đến cuối tự thuật một lần. “. Nói cách khác, ta không phải Thế tử phi thật, Thế tử phi thật đã chết, người hiểu

ý của ta không? Ta là đồ giả mạo!” Nàng rớt cuộc nói xong, người cũng chợt cảm thấy nhẹ nhõm, nhưng hấn tại sao còn chưa có nổi giận?

“Người nói là, người ham hồng giá y của tân nương, nên lấy giá y ở trên người của nữ nhân chết bất đắc kì tử (chết không rõ nguyên nhân) kia mặc lên người mình, sau đó bị người ta tưởng lầm là tân nương tử, bị buộc phải bái đường?” Cừu Thường Khiêm ngắc gọng lặp lại một lần những lời nàng vừa nói.

“Ừ, bởi vì. Giá y đó thật sự rất đẹp! Nhưng là, tân nương tử thật sự là không hiểu vì sao mà chết, không phải là ta giết nàng ấy!” Nàng hoảng hốt nói, chỉ sợ hấn hiểu lầm.

Hấn lạnh lạnh tiếp lời, “Nhưng người mạo danh thế thân?”

Nàng cúi thấp đầu. “Thật xin lỗi.” Nàng chợt dạ không dám nhìn thẳng vào mắt của hấn.

“Tại sao nói xin lỗi?”

“Bởi vì. Ta lừa người.” Ngắc đầu lên liếc trộm hấn, cho là hấn mang theo lửa giận ngập đầy cảm tức nhìn mình, nhưng khi thấy nụ cười của hấn thì nàng không khỏi ngạc nhiên. “Người không tức giận?”

“Chuyện này tại sao người không nói sớm?”

“Có kẻ trộm sẽ tự mình thừa nhận trộm đồ sao?” Nàng ủ rũ cúi đầu, bộ dáng như cô vợ nhỏ biết lỗi.

“Cái này còn phải nói sao?” Hấn liếc xéo nàng.

“Đó là bởi vì kẻ trộm cũng có thời điểm không thể không tự thú!” Nàng tự bào chữa, người lại lúng túng.

“Nếu đã tự thú, hãy cùng ta trở về đi thôi.” Hấn dắt tay của nàng.

“Cứ như vậy?” Nàng nháy mắt kinh ngạc. Hấn không phải là nên tức giận chỉ trích nàng lừa gạt, còn giận dữ chất vấn nàng thì thế Thế tử phi chân chính ở nơi nào? Thậm chí. Thậm chí ngay tại chỗ vắn gậy cổ của nàng, xem nàng như là phường giết người cướp của phải trị tội sao?

Nhưng là, hấn thế nhưng một câu cũng không có hỏi thêm, còn lộ ra cơ hồ không nhìn ra mỉm cười!

Thật là gặp quỷ, người này nếu không phải là đủ âm trầm chính là đầu bị hỏng (ý nói bị thần kinh)!

“Cái gì cứ như vậy?” Hấn ngược lại nghi hoặc nhìn nàng.

Nàng hít sâu một hơi, quyết định nói lại rõ ràng, rút tay nhỏ bé bị hấn nắm trong tay về. “Nghe kỹ, ta không phải thê tử chân chính của người! Vợ của người đã chết, ta là đồ giả mạo, người còn muốn ta trở về làm gì?” Nàng cơ hồ là rống lên.

Lần này hấn hấn là nên hiểu nàng đã làm cái gì, nên nổi giận với nàng chứ?

Mà Cừu Thường Khiêm thực đã nổi giận, hơn nữa còn là rất tức giận lần nữa nắm chặt lấy tay nhỏ bé của nàng lại. “Về sau đôi tay này không có lệnh của ta, không được tự tiện rút ra!” Hấn gần như nổi trận lôi đình.

“Cái gì?” Nàng sững sờ. Bây giờ là như thế nào? Thế nào mà hoàn toàn trái ngược với liên tưởng kịch tính của nàng, rớt cuộc là nàng có vấn đề hay là hấn có vấn đề?

Hấn dường như tức giận đến bất tỉnh, chỉ nhìn chăm chăm nàng không nói một câu.

Nàng cũng thở phì phò trừng lại hấn.

“Ta hỏi người, người cùng ta bái đường là ai?” Một hồi lâu, Cừu Thường Khiêm rớt cuộc đánh võ giăng co mở miệng.

“Là ta.”

“Vậy người cùng ta động phòng là ai?”

“Cũng là ta.”

“Vậy thì đúng rồi, nếu những chuyện này đều là người làm, ta trông nom nữ nhân khác sống chết làm cái gì?” (Editor: Câu này hay quá đi).

“A?”

Thấy nàng chỉ là ngây ngốc, hấn thở dài. “Đứa ngốc, vẫn không hiểu sao? Chỉ có người mới đúng là thể tử ta cưới hồi đang hoàng, cũng là người vợ trên giường cùng ta giao hoan. Nói không chừng lúc này trong bụng người cũng có giống của ta trông, đã như vậy, ta cần gì phải quan tâm đến người nữ nhân không có một chút quan hệ nào đến ta, cũng đã chết?”

“Cái gì?” Nàng ngơ ngác nhìn hấn. Hấn nói không sai, người hấn cưới là nàng, cũng không phải là cái nữ nhân vô cớ đoán mệnh kia”Người không giận ta lừa gạt người?” Mặc dù mừng thầm, vẫn không nhìn được ngập ngừng hỏi.

“Thành thật mà nói, ta rất tức giận.”

“Vậy người.” Nghe hấn nói như vậy, nàng nhất thời cúi đầu. Đã nói rồi hấn làm sao có thể không quan tâm đây?

“Nhưng là, chuyện này đối với ta mà nói cũng là một chuyện vui, giải quyết vấn đề làm ta đau đầu, cho nên ta không có rảnh để tức giận.”

“Cái gì? Chuyện vui?” Nàng ngược con mắt nhìn hấn.

Hấn là một nam nhân thích làm mặt lạnh, nhưng mà giờ phút này hấn mặt mày, khoe miệng đều có thể thấy nét cười khinh đạm, hơn nữa còn đột nhiên dùng sức ôm lấy nàng.

Lửa nóng kia ôm trong ngực như muốn câu hồn đoạt phách, khiến cho nàng động lòng, không nhìn được ngoắc hấn một cái (vít cần cổ hấn), hôn một cái như chuồn chuồn lướt nước lên môi nóng của hấn.

Ánh mắt của hấn căng lên nhìn chăm chăm vào nàng, tựa hồ không hài lòng hành động trên chộc nhàn nhạt của nàng, vì vậy nâng gáy nàng, kéo nàng tới gần hấn, bưng lấy khuôn mặt của nàng, hôn thật sâu đoạt lấy đôi môi ngọt ngào thuộc về hấn này.

Mao Uy Long say mê ưm, mỗi lần người này chỉ cần nhẹ nhàng đụng nàng, lộ ra ánh mắt khát vọng hấp dẫn, nàng liền xuất hiện ý muốn tham lam được. Ăn hết hấn! Huống chi hấn lúc này tựa hồ như băng tan vì trời nóng, tự mình nhiệt tình sôi sùng sục rồi sao.

Thân thể của hấn đột nhiên nhiệt độ tăng vọt, mặt liền biến sắc, sống lưng cứng ngắc nói: “Trở về!” Hấn cần lập tức giải quyết, nếu không hấn sẽ ở ngay trong rừng này bất chấp tất cả muốn nàng!

“Được. Ách, không!” Sau khi nghe rõ hấn nói, nàng thật lâu sau mới có thể bắt lại được thần hồn đang bay tứ tán.

“Không?” Ánh mắt của hấn trở nên nguy hiểm.

Nàng cảm tức nhìn hấn. “Người muốn mạng của ta sao?” Suýt chút nữa bị hấn dùng sắc dụ đến quên mất nàng còn lo lắng cho tính mạng của mình!

Nàng cũng không thể để sắc dục xông tâm, thành “Hồn cỏ dại”!

“Sau khi trở về ta sẽ nói rõ ràng tất cả với người.” Mặc kệ nàng có đồng ý hay không, hấn một câu vừa nói liền kéo lấy nàng, nhét vào trong cánh tay, cứ như vậy thi triển khinh công một đường, chạy thẳng về Cừu trang. phòng ngủ.

Đại sảnh chính, có mấy người kẻ ngồi người đứng, bao gồm Vương phi, Trầm Thanh, Hỉ Nhi cùng với Lý Văn, tất cả đều sững sờ trừng mắt trước tình cảnh chim trời cá nước (ý nói thân mật bên nhau, có đôi), ái quá mức. Ủ. đúng là hơn người.

Nhìn gương mặt Cừu Thường Khiêm tinh thần sáng khoái, khoe miệng mơ hồ khẽ nhếch, cảm giác thỏa mãn không chút nào che giấu toát ra giữa hai con người chớp động của hấn.

Bên kia, cũng không phải là bên kia, mà là nàng, đầu Mao Uy Long đang bị vội vã nhét vào lồng ngực hấn, hai người công khai dính vào một khối, hấn xem nàng giống như bảo vật có thể bị trộm mất khóa chặt vào trong ngực, cũng liền tạo thành hình ảnh hai vợ chồng ân ái bên nhau ” dính ” như vậy rồi.

Thật ra thì, nếu là đổi lại là nam nhân tính tình phóng khoáng lại thiếu nữ nhân thì không tính, hôm nay là nam nhân thường ngày vô cùng dè dặt lại khác thường giữ chặt lấy nữ nhân như đang bắt mẫn không thả, cái này tạo thành hình ảnh kỳ quái hiếm có.

“Ta nói người anh em này, các người có cần thiết ở trước mặt chúng ta diễn tiết mục ân ái như vậy không?” Trầm Thanh thu lại cái miệng đang mở lớn, rốt cuộc không nhịn được hỏi. Hắn đây là sợ vợ chạy mất sao? Ôm chặt như vậy!

“Đây không phải là diễn xuất, đây là thật tình công khai.”

Hừ dọa! Hắn đang nói chuyện cười sao? Mọi người vô cùng kinh ngạc, cái khối băng này lại nói chuyện cười như vậy?

Hắn thật là Thế tử gia Cừu Thường Khiêm sao?

“Người. . . .” Mắt Trầm Thanh mở lớn. “Được rồi, cứ cho là vợ chồng các người lộ ra chân tình đi, chúng ta coi như không nhìn thấy là được rồi, nhưng là người tìm chúng ta tới đây có việc gì? Không phải là muốn chúng ta tới xem vợ chồng các người chân tình công khai như thế nào chứ?”

Nhìn hắn lại ở trước mặt mọi người hôn nữ nhân trong ngực đang muốn tránh thoát cái ôm của hắn, khiến nàng giống như con mèo được thuần hóa lại ngoan ngoãn lùi về trong ngực hắn, Trầm Thanh ngây người như phỗng. Bây giờ là như thế nào, hắn có bỏ lỡ cái gì không? Thế nào người này mới trải qua cả đêm lưng bắt thê tử bỏ trốn, người liền thay đổi?

Vương phi cũng chỉ là gây ngốc, con trai như vậy, bà chưa từng gặp qua bộ dạng tan băng của hắn, giờ nhìn thấy, tất nhiên khiếp sợ không thôi.

Cừu Thường Khiêm thu thập xong thê tử không an phận, rốt cuộc có rãnh rồi để ý đến mọi người. “Ta là tới thông báo một chuyện.”

“Chuyện gì?” Hỉ Nhi cuồng nộ chất vấn. Không nghĩ tới biểu ca nhanh như vậy liền đem người mang về, vẫn còn ở trước mặt nàng ân ái như thế, nàng bức đến cơ hồ muốn hộc máu!

“Ta tuyên bố Mao Uy Long là thê tử của ta, là Thế tử phi của ta.”

“Nói nhảm, người anh em, người ngu hay sao? Ai mà không biết nàng là Thế tử phi của người. . . . Ah, người nói tên nàng là Mao Uy Long?” Trầm Thanh phát giác ra kỳ quái hỏi.

“Nàng vốn tên là Mao Uy Long, không phải Mao Tiểu Long.”

“Oh, sau đó thì sao?” Tên kém một chữ, không có gì lớn, mọi người sẽ không bởi vì đổi tên mà không thừa nhận nàng là thê tử của hắn, vậy người này đang giở trò quỷ gì? Tốn công tốn sức tuyên bố. . . .” Đợi chút, chẳng lẽ nàng không phải là vợ của người?” Trầm Thanh nghĩ thông suốt cái gì đó, đột nhiên hỏi ra.

Cừu Thường Khiêm lại nở nụ cười sáng lạn xưa nay chưa thấy. “Không sai, thê tử của ta đổi người rồi.”

“Cái gì? Cái này sao lại như vậy?” Vương phi nhảy lên khiếp sợ đầu tiên. Đứa nhỏ này đang ở đây nói nhăng nói cuội cái gì đó?

Vì vậy Cừu Thường Khiêm đem chuyện thê tử mới nói cho hắn biết trước mặt mọi người lặp lại lần nữa, nghe xong, miệng mọi người thiếu chút nữa không ngậm lại được.

“Nếu nàng không phải Thế tử phi thật, biểu ca, huynh vì sao còn mang nàng trở lại? Nên đưa nàng ta trở lại kinh thành, trị nàng tội mạo danh thế thân, trọng tội lừa gạt hoàng tộc. . . .” Đúng rồi, nàng còn khi quân, hoàng thượng nếu biết nha đầu này lừa người, sẽ là tội nặng mất đầu đấy!” Hỉ Nhi lập tức không che giấu được hưng phấn liên tiếp nói.

“Ta không có ý định làm như vậy.” Hắn lạnh lùng trả lời.

Hỉ Nhi ngạc nhiên. “Biểu ca, nàng ta là đứa con gái lừa gạt, nói không chừng nàng còn âm mưu sát hại tính mệnh, giết Thế tử phi thật!” Nàng tận dụng mọi thứ kết tội.

Sớm đoán ra nữ nhân lòng dạ xấu xa này sẽ nói như vậy! Mao Uy Long lại rục rịch chọn rốn tính toán rồi khỏi lòng ngực tương công cái lý với Hỉ Nhi, không ngờ hắn lại kéo nàng áp về trong lòng, một tay như vô

tình lên tới cái eo nhỏ của nàng, một đường trượt tới cái mông nhỏ xinh đẹp mềm mại, nhẹ nhàng như vậy bóp một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng nhất thời khê biến, người lập tức an tĩnh trở lại.

“Người không phải do nàng giết, điểm này ta có thể chứng minh.” Hấn nói.

“Chứng minh như thế nào?” Ngay cả Mao Uy Long cũng cả kinh há to mồm.

“Ta phải người điều tra.” Hấn hít một ngụm trà, từ từ nói.

“Điều tra? Chàng điều tra?” Mao Uy Long cả kinh mắt cũng nhanh lòi ra, thì ra là hấn. Hấn đã sớm biết? !”

Hấn cười nhạt nhìn nàng. “Nàng hỏi gì cũng không biết, hoàn toàn không rõ tình huống, ngay đến Thái Thượng Hoàng là ai đều không hiểu được, khiến cho ta cảm thấy hoài nghi, cho nên kêu Tổng quản phái người đi thăm dò.”

“A, vậy chàng ngay từ đầu đã phát hiện ra ta là giả hay sao?” Nếu thật như vậy, người này thật đúng là khôn khéo, hơn nữa luôn bảo trì bình thần, biết rõ nàng là giả còn không động thanh sắc? Nàng quay qua trông Lý Văn, thì ra là ông ta cũng sớm biết lai lịch của nàng, lại không lên tiếng? Đáng ghét!

Lý Văn có chút bất đắc dĩ, chỉ đành phải nhún vai tránh cái nhìn căm tức của chủ mẫu.

Cừu Thường Khiêm xua tay. “Không, ta cũng là gần đây mới xác định chuyện này, bởi vì Tổng quản mấy ngày nay mới tìm ra thi thể cái nữ nhân do chính Thái Thượng Hoàng chỉ định kia.

“Chàng tìm được thi thể rồi sao?.

“Không sai, trải qua điều tra kỹ lưỡng, xác định cô gái kia là bị phát bệnh tim mà chết.”

“A.” Nàng không nói ra lời, khó trách khi nàng nói thật thì hấn liền thi thể ở đâu cũng không hỏi một tiếng, thì ra là hấn sớm biết. “Chàng đã sớm biết, vậy mà lúc ta cho chàng biết tất cả sao còn ra cái vẻ một bộ dạng giống như mới vừa biết vậy. Còn giống như cười nhạo?” Nàng có loại cảm giác bị lừa dối, cắn răng nhìn chằm chằm hấn.

Hấn cứng chịu sờ sờ đầu của nàng. “Ta cười là bởi vì ta thật vui mừng, nàng tự nguyện thổ lộ thật tình với ta.” Điều này làm cho hấn cảm thấy nàng đã bắt đầu tin tưởng hấn, mặc dù nàng “Chạy án” điểm này khiến cho hấn hết sức khó chịu.

“Nhưng nữ nhân này vẫn lừa gạt huynh, biểu ca, huynh có thể nào dễ dàng bỏ qua cho nàng?” Hỉ Nhi phần hận nói.

“Đây là chuyện giữa ta và Uy Long, không liên quan tới người!” Hấn không vui bác bỏ lời của nàng ta.

“Ý tứ của biểu ca là ta xen vào việc của người khác? Nhưng nàng ta rõ ràng là một tên lường gạt, căn bản không phải Thế tử phi thật——”

“Người cùng ta báai đường là nàng, cho nên nàng là thê tử của ta, cũng là thê tử duy nhất!” Hấn trầm mặt chuyển sang mẫu thân. “Mẹ, con hôm nay tại đây nói ra tất cả mọi chuyện, chính là muốn lấy được sự tán thành của ngài, mặc kệ ban đầu Thế tử phi là ai, con đều chỉ tán thành nàng là thê tử duy nhất của con.” Hấn kiên quyết nói xong.

Vương phi nhìn gương mặt hấn dịu dàng khóa nàng đầu trong ngực, một cái tay còn quá không an phận ở trên người của nàng dao động, mà nàng còn lại là cắn môi, đỏ mặt, cả người ngu ngơ ngơ, chỉ có thể than thở, “Ai, mẹ nhìn ra được, con là thương nha đầu này thật tâm rồi, đều tùy con đi, mẹ đã không còn gì để nói.” Tuy không thoải mái lắm, nhưng chỉ cần con trai hạnh phúc, bà sẽ tiếp nhận, huống chi con trai đã thay đổi, trở nên âm ỉ, bà rất rõ ràng đây là ảnh hưởng của ai, đã như thế, còn có thể không thành toàn sao?

“Cám ơn mẹ.” Hấn cười nói.

“Phải không, biểu ca, huynh là Thế tử, có thể nào cưới một nữ nhân không rõ lai lịch làm vợ, truyện này truyền ra ngoài tất thành trò cười.” Mà ngay cả bác cũng đón nhận?

Cừu Thường Khiêm nghe vậy cười lạnh. “Ta lấy vợ khi nào thì cần người ngoài tán thành? Cần gì người tán thành?” Đối mặt Hỉ Nhi, hấn ngược lại nghiêm nghị.

Nàng kinh sợ thối lui một bước. “Biểu ca.”

“Khiêm nhi!” Vương phi thấy nàng ta bị giạt mình, vội vàng ra mặt bảo vệ cháu gái, vô cùng nghiêm nghị trách cứ con trai.

Nhưng hấn vẫn giận tái mặt như cũ. “Hỉ Nhi, ta nói lại một lần nữa, vị trí của các người vĩnh viễn cũng sẽ không thay đổi, nếu như người lại muốn gây sóng gió, ý đồ khiến Uy Long rời đi, liền đừng trách ta vô tình, trước tiên đuổi người rời khỏi Cừu Trang!” Bộ dáng khối băng rét cồng của hấn lại lộ ra.

Biết chuyện Uy Long rời đi có quan hệ tới Hỉ Nhi, hấn từ đầu tới cuối tức giận không dứt, nhưng ngại vì nàng ta là người rất thân của mẹ, từ nhỏ mất cha mẹ, một tay do mẹ hấn nuôi nấng lớn lên, hấn cũng coi nàng ta là muối muối ruột, nếu đuổi nàng ấy ra khỏi trang, nàng sẽ không có chỗ nào mà đi, vì bận tâm đến điểm tình cảm này, hấn mới không có lập tức tổng nàng ta ra khỏi Cừu trang.

Nhưng nàng ta hiển nhiên không có ý thức được nguy cơ, lần nữa cùng Uy Long đối nghịch, khiêu chiến tính nhẫn nại của hấn, bất đắc dĩ, hấn chỉ đành trước quăng xuống lời khó nghe, hi vọng nàng ta biết khó mà lui, đừng si tâm vọng tưởng nữa, nếu không cũng đừng trách hấn tương lai vô tình.

“Huynh thật đuổi ta đi?” Hỉ Nhi quả thật không dám tin! Biểu ca bởi vì nữ nhân kia muốn đuổi nàng đi? Nhìn chằm chằm người kia một bộ dáng hài lòng hạnh phúc vẫn còn dựa vào trong ngực hấn, tựa như muốn thị uy với nàng, một cỗ xấu hổ tự nhiên sinh ra. “Biểu ca, ta hận huynh!” Nói xong người liền bực tức rời đi.

“Khiêm nhi, người cái này là. Ai!” Vương phi bất đắc dĩ dậm chân, muốn đuổi theo người.

“Mẹ, đừng đuổi theo, con không thương nàng ta, như vậy mới có thể khiến cho nàng ta chết tâm.” Hấn ngăn mẫu thân lại.

“Ai, nha đầu này cố chấp cả đời, cũng nên đến lúc nhận rõ sự thật, nếu không sẽ khiến nàng ta cả đời lầm lẫn.” Vương phi suy nghĩ một chút, tốt hơn để cháu gái đi đi, nàng mặc dù bất đắc dĩ lo lắng, nhưng con trai không thương người ta, nói gì đều là vô dụng.

“Tốt lắm, chuyện nam nữ tư tình cãi vã cũng đã nói rõ ràng, nên nói một chút chính sự đi?” Trạm Thanh nhìn xong màn kịch, hứng thú nhạt dần.

“Ừ.” Là nên nói rõ, bởi vì người trong ngực hấn “Dược hiệu” vừa nhanh hết tác dụng, nháy mắt, giống như có lời muốn nói, một bộ không chịu được rục rịch góc đầu dậy.

“Cho nên, nàng không phải thí sinh Thái Thượng Hoàng tự mình chọn đưa cho người?” Trạm Thanh chỉ vào Mao Uy Long, gương mặt cười đáng yêu hiếm có trầm xuống.

“Không phải.” Cúi đầu, lại muốn mút môi đỏ mọng mê người của nàng, chỉ là lúc này Cừu Thường Khiêm nhận được kích động, hấn còn có lời nói muốn giao phó rõ ràng, đợi sự tình chấm dứt, này môi đỏ mọng. Nên được hấn hôn càng thêm điểm lệ đi!

“Vậy người phá bỏ lòng chạp, nàng không cần chết nữa, theo lời cái người này nói, người đáng chết đã chết, kế hoạch của chúng ta vẫn không thay đổi.” Trạm Thanh rất là vui mừng thay cho hấn.

“Không, nàng vẫn phải chết, bởi vì ông ta cũng không biết người đáng chết đã chết.”

“Vậy thì nói cho ông ta biết, nhanh chóng khiến chuyện này chấm dứt.” Trạm Thanh vỗ hai tay.

“Không, ý định của ta lần này Nhất Cổ Tác Khí (một tiếng trống làm tinh thần hăng hái), một mẻ lưới bắt hết.”

“. Ta hiểu.” Trạm Thanh đột nhiên gật đầu đồng ý.

“Cái gì có chết hay không? Cái gì một lưới bắt hết? Các người rút cuộc đang nói cái gì? Còn không đem chuyện nói rõ cho ta, ta sẽ muốn nổi giận!” Mao Uy Long hoàn hồn, thở hỗn hển, hai người này nói qua nói lại, ai biết là có ý gì? Không cho nàng một cái công đạo, chẳng lẽ sau khi lừa gạt nàng rồi vẫn là muốn lấy nàng khai đao?

Cừu Thường Khiêm không nhận được bật cười. “Điều này không phải đã nói rồi sao? Thật thiếu kiên nhẫn.”

“Ta thiếu kiên nhẫn? Ta lại không hơi thở sẽ phải tắt thở à!” Nàng bất mãn ở trong ngực hấn gầm thét lên với hấn.

Khóe miệng hấn chứa đựng mỉm cười. “Biết rồi, ta liền nói ngay.” Hấn đem khí ẩm áp ôm nàng chặt một chút nữa, để ngừa con cá trạch này lại chạy ra khỏi ngực hấn, đồng thời phát hiện mình thật rất hưởng thụ cảm giác có nàng trong ngực. “Trên thực tế, Uy Long, nàng phải lợi nước đục một chuyến rồi.”

“Ta lợi vũng nước đục gì?” Mao Uy Long ngược đầu, hiện ra trạng thái mờ mịt.

“Để ta nói.” Trạm Thanh nói: “Người, không, là tân nương tử mà Thái Thượng Hoàng chỉ định muốn là người phải chịu chết, nguyên nhân là, vị tân nương tử bị chỉ định kia trên người cất giấu một bí mật lớn.”

“Bí mật lớn?”

“Không sai, một bí mật lớn liên quan đến quốc gia.”

“Cái gì?”

“Nói lại từ đầu, người cũng đã biết, ta cùng với nước Lê hai nước quanh năm chinh chiến, hoàng thượng vì chuyện này nghĩ nát óc?”

“Chuyện chiến sự của quốc gia ta đương nhiên biết, nhưng đều là chuyện chiến sự linh tinh ở nơi biên giới, cũng không có thật ảnh hưởng đến an nguy của nội địa chúng ta!”

Trạm Thanh lắc đầu. “Vốn là không có, nhưng nếu nước Lê cùng trọng thần của chúng ta bắt tay phản quốc, tình huống kia lại khác.”

“Có người phản quốc? Cái người đáng chết đó là ai?” Nàng kinh ngạc bức tức, mặc dù nàng chỉ là một kẻ bình dân, nhưng biết quốc gia hưng vong, tấm lòng yêu nước đều có, gặp phải kẻ tiểu nhân phản đồ bán nước, lòng nàng đầy căm phẫn.

“Người này chính là cha ta.” Cừu Thường Khiêm bình tĩnh nói.

“Cái gì? Cha chàng? Chuyện này có quan hệ với cha chàng?” Nàng rất khiếp sợ. Cha hấn không phải là hoàng thúc (chú) của hoàng thượng sao? Nếu muốn phản quốc, bên trong thần thông bên ngoài quỷ quái, quốc gia thật có thể gặp nguy hiểm.

Cừu Thường Khiêm nặng nề gật đầu.

“Cũng là bởi vì có liên quan, cho nên mới phải “cưỡng bách” hấn lấy vợ, hấn phải Đại Nghĩa Diệt Thân!” Trạm Thanh bắt đầu đi giải thích.

“Tại sao lấy vợ là có thể Đại Nghĩa Diệt Thân?” Nàng không hiểu.

“Chuyện là như vậy, bên trong hoàng cung có mấy vị cao tăng, pháp sư lưu truyền một truyền thuyết không muốn ai biết, nói là trên đời này có một Long Nữ, chỉ cần Long Nữ cùng hoàng thân kết hợp là có thể uy danh một nước lớn mạnh, ngược lại, nếu như người nữ này vừa chết, nước sẽ gặp khó khăn, thiên hạ đổi chủ, mà Thái Thượng Hoàng từ mấy năm trước thoái vị truyền ngôi cho Đường Kim hoàng thượng sau đó liền đi Vân Du, nghe nói chính là đi tìm cô gái này, hôm nay cô gái này đã tìm được, đương nhiên phải xứng đôi hoàng thân nối dài sự hưng thịnh của đất nước, hoàng thượng vì vậy chỉ định Thường Khiêm nghênh đón cưới người.”

“Một nước Quốc Vân lại cột ở trên người một nữ nhân. Long Nữ, cái này không khỏi cũng quá vô căn cứ đi?” Nàng cau mày.

“Người không tin, nhưng là Cừu vương gia tin, bởi vì nhiều năm qua ông ta vẫn mơ ước ngôi vị hoàng đế, chỉ là Thái Thượng Hoàng đối với ông ta thủy chung có đề phòng, khiến ông ấy không có cơ hội có thể thừa dịp, hơn nữa Cừu vương gia nắm binh quyền, nhưng thủy chung là có tin tức phản quốc, thực chất không có chứng cứ phản bội, Thái Thượng Hoàng cũng không thể làm gì ông ta, lúc này mới tỉ mỉ dựng lên cái truyền thuyết kia, mục đích chính là để tạo ra chứng cứ.

Hấn uống một hớp trà, lại nói tiếp: “Vì lấy lòng tin của Cừu vương gia, Thái Thượng Hoàng thậm chí trước thời gian thoái vị, tuyên bố muốn đi tìm Long Nữ này, vì đất nước kéo dài ngàn vạn năm cơ nghiệp, kì thực

là để tạo độ tin cậy cao hơn về sự tồn tại của Long Nữ, điều này làm cho Cừu vương gia rất tin tưởng không chút nghi ngờ, bởi vì Thái Thượng Hoàng cư nhiên có thể cam tâm bình thản, từ bỏ ngôi vị chí tôn rồi đi, chứng thực truyền thuyết này là thật.”

“Ah? Mặc dù ông ta tin tưởng truyền thuyết là thật thì sao chứ? Cùng với chuyện tướng công Đại Nghĩa Diệt Thân có quan hệ gì?” Nghe thế, nàng vẫn không hiểu ra sao.

“Đến lượt ta nói.” Cừu Thường Khiêm tiếp lời. “Hoàng thượng chỉ định ta rước dâu, chính là muốn cho Long Nữ này hiện thân, cũng chứng minh thực tế chuyện Long Nữ cùng hoàng thân thành thân có thể khiến cho Quốc Vận lớn mạnh, nhưng sau kế hoạch Long Nữ mỗi này phải chết, hơn nữa còn muốn cho cha ta tự tay giết chết, như vậy ông ta sẽ tin tưởng quốc gia có cơ hội đổi chủ, như vậy, ông ta sẽ không thể tiếp tục chờ đợi bắt tay với nước Lê mà bại lộ bí mật, đến lúc đó hoàng thượng có thể chính thức lấy tội phản quốc mà bắt ông ấy.”

“Bởi vì nghĩ người muốn đoạt vị là cha chàng, cho nên hoàng thượng mới chỉ định chàng rước dâu, muốn chàng Đại Nghĩa Diệt Thân?” Trong lòng nàng rung động, có chút nghĩ thay tình cảnh của hần mà cảm thấy kinh hãi.

“Ừ.” Hần bất đắc dĩ cười khổ.

“Nhưng. . . . Ông ấy là cha chàng, chẳng lẽ. . . . Chàng không muốn thử khuyên nhủ ông ấy sao?” Nàng không nhận được hỏi, hai người dù sao cũng là cha con, chẳng lẽ hần đối với phụ thân mình không có một chút tình cảm?

“Ta căn bản không tán thành hành động quay lưng phản quốc của ông ấy.”

“Nhưng ông ấy là cha ruột của chàng không phải sao?” Phụ tử tương tàn, chẳng phải là quá tàn nhẫn?

“Không, ông ấy không phải là cha của Khiêm nhi.” Giọng nói căm hận của Vương phi đột nhiên chen vào.

“Không. . . . Không phải cha của tướng công?” Mao Uy Long cà lăm. Hôm nay sao vậy? Chuyện nàng nghe được một cái so với một cái càng đáng kinh hãi hơn?

“Cừu Khánh Linh căn bản không có thể sinh con, rồi lại thẹn sợ người ta biết được, cho nên liền phát rồ cướp con cháu của người khác, giết cả nhà người ta!”

“À? ! Ý của người là, tướng công là do ông ta cưỡng đoạt về, lại còn vì chuyện đó mà giết hết người nhà của tướng công?” Mao Uy Long thiếu chút nữa té xỉu, trên đời lại có chuyện như thế!

“Đúng, cái người mất trí này, lại làm ra chuyện mất hết nhân tính tới mức đó, cho nên đó cũng là nguyên do những năm qua ta mang theo Khiêm nhi cách xa hần, tránh ở Cừu trang, mà bản thân Khiêm nhi cũng không chịu thua kém, không có dựa vào Cừu Khánh Linh ở trong triều kiếm được một mảnh bầu trời, hôm nay mặc dù người người biết hần là Thế tử gia, nhưng không ai sẽ đem hần cùng với ma đầu Cừu Khánh Linh kia liên hệ với nhau, người kia làm nhiều việc ác như vậy, ta cũng tán thành chuyện Khiêm nhi vì nước trừ hại!” Vương phi rưng rưng tức giận nói.

“Khó trách ta lần đầu tiên nhìn thấy ông ấy, đã cảm thấy cha con các người đáng đáp tuyệt đối không giống nhau, cảm giác cũng không thân (cận), tựa như người xa lạ.” Mao Uy Long khiếp sợ thì thào, lại nhìn về phía Vương phi mặt đầy nước mắt.

Wương phi thật vĩ đại, trạng phu (chồng) Vô Đạo như thế, bà lại vẫn có thể nuôi nấng tướng công giống như con trai ruột, nàng không khỏi cảm động bội phục không thôi. “Cho nên lần này, cái người này cũng phải cần vì người nhà của chính mình báo thù sao?” Nàng nhỏ giọng hỏi, rất khó tưởng tượng thân thể của hần lại phức tạp như vậy.

“Ta cũng không có lòng oán hận riêng, cho dù có, cũng nhờ mẹ vô tư mà xóa sạch, những năm qua mẹ chăm sóc ta rất tốt, trong lòng ta không có hận ý, nhưng ông ta không nên phản quốc, ta cũng chỉ là vì ngăn cản hành vi của ông ấy thôi.”

“Nhưng Long Nữ kia đã chết, sự xuất hiện của ta lại làm rối loạn kế hoạch của các người, kế tiếp các người định làm gì?”

“Đúng vậy, sự xuất hiện của người có thể khiến cho Thường Khiêm tổn hại đầu óc, hấn một mặt bảo hộ người, mặt khác trong lòng biết rõ người không thể không chết, quả thật có thể dùng người và trời giao chiến để hình dung, người nên nói ra người là giả mạo sớm hơn, ít nhất khiến hấn chịu ít chút hành hạ.” Trạm Thanh cười nói.

Mới nói xong liền bị bạn tốt trợn mắt, trách hấn lảm nhảm, nhưng hấn hoàn toàn không quan tâm, “Trong mấy lần người suýt bị giết, bị dọa hổng cũng không phải là hấn, mà là chúng ta, người này quả thật điên rồi, tính tình đại biến, thiếu chút nữa giết hết người trong thiên hạ, bị sợ đến nỗi ta vội vàng hồi báo hoàng thượng, đến hoàng thượng cũng không dám tin tưởng, cái người lạnh lẽo này cự nhiên đi yêu nữ nhân không nên yêu.”

Hấn lắc đầu, đến nay vẫn là nghĩ không ra, người anh em của hấn sao lại có khả năng yêu nha đầu này? Hấn liếc một cái nàng. Một dạng trên hỏi dưới không đáp được thành lời, nha đầu xảo quyết. Đến tột cùng có cái gì tốt? Tùy hứng giao hoạt, một chút cũng không đáng yêu!

Tất cả vẻ xem thường của hấn đều rơi vào trong mắt Mao Uy Long, khiến cho nàng nhe răng trợn mắt muốn mắng người.

“Tóm lại, người này yêu người thâm, tham lam muốn giữ lấy cũng là số một thế giới, đừng trách ta không có cảnh cáo người, thùng dấm này tương lai người tha hồ mà chịu đựng đấy!” Trạm Thanh che miệng cười trộm. Hi hi, sức ghen của người này thật đúng là làm cho người ta mở rộng tầm mắt!

“Vậy sao?” Câu này “Yêu người thâm” khiến nàng vốn là đang muốn trở mặt lại quay ra tươi cười hơn hở, rất hài lòng. “Đây không phải bày tỏ hấn khấn nguyện vì ta sao, chuyện tốt chuyện tốt!” Ôm lấy khối băng của riêng mình, miệng của nàng đều muốn cười đến toét tận mang tai rồi.

“Người!” Mắt hấn trợn trắng, một người muốn đánh một cái (người) nguyện chịu đựng, có cái gì tốt để mà nói?

“Hừ! Người là đang ghen tị vợ chồng chúng ta ân ái, ta xem cái người toàn rình coi trộm này hãy bớt nói nhảm đi, kế tiếp nên làm thế nào? Ta vẫn phải chết sao?” Sắc mặt nàng biến đổi, mang theo oán khí nhìn chằm chằm hai người đàn ông này.

Toàn rình coi trộm? Nha đầu này còn không quên hấn từng. Ách. Xem xét khuê phòng của bọn họ lúc đó.

Thực sự sẽ mang thù! “Mặc dù người không phải là Long Nữ do Thái Thượng Hoàng tìm đến, nhưng Long Nữ thật đã chết, cho nên ta muốn Thường Khiêm tính toán tương kế tựu kế, chủ động đưa người cho Vương Gia, để cho hấn tự mình thu thập người cho đẹp, một lần nữa bắt đầu tiết mục tưởng vui này.” Hấn dùng ánh mắt vô hạn đồng tình nhìn nàng.

“Các người thật muốn ta chết?!” Nàng ngạc nhiên.

Trong khi bên này ồn ào cãi vã không giằng xé được, tại phía kinh thành xa xa một trong những kẻ nằm trong kế hoạch cũng không còn nhàn rồi.

“Cái gì, hoàng thượng muốn Thường Khiêm mang theo Long Nữ xuất chinh chinh phạt nước Lê?” Trên điện Kim Loan, vẻ mặt Cừu Khánh Linh kinh ngạc, mặt lóe lên tia sáng hung ác.

“Không sai, chúng ta có Long Nữ tương trợ, lúc này nước Lê đã đến hồi diệt vong.” Hoàng đế có thâm ý khác nhìn hấn một cái.

Cừu Khánh Linh nghe vậy, gân xanh giật mạnh, mặt như Tu La!

Hết chương 8

10. Chương 9

Dò dẫm trong đêm đen, đại quân phụng chỉ đẩy mạnh tốc độ trên đường tiến về nước Lê.

Trướng màu vàng của chủ soái dựng ở phía sau đại quân, bên trong trướng, trước giường dư quang chưa tắt (ý là còn lại dư âm của một màn xxoo).

Cừu Thường Khiêm trên người ẩm ướt mồ hôi, tiểu tử trong ngực nhẹ nhàng nhúc nhích một cái, hắn đột nhiên mở mắt nhìn về phía người trong ngực, chỉ thấy nàng đầu đẹp hơi nghiêng, trong giấc mộng còn lộ ra nụ cười thỏa mãn, điều này làm cho hắn nghĩ tới tình trạng mình nhắm mắt nghỉ ngơi trước.

Hai cổ thân thể đè lên nhau, phù hợp như thế, mát hôn như thế, thân thể của nàng cơ hồ là ông trời đặc biệt đo thân hình đặt mà thành cho hắn, chỉ cần vừa chạm vào nàng, bản thân hắn lập tức nhiệt huyết sôi trào, không ngừng thúc giục, không nói nên lời, nàng chính là ngọn nguồn tình dục của hắn.

Mới nghĩ tới, trong cơ thể lại một hồi xôn xao.

Hắn mới vừa muốn nàng ba lần, nên để cho nàng nghỉ ngơi.

Không ngờ tiểu nữ nhân đột nhiên lười biếng duỗi lưng một cái, liền đến mắt cùng không thèm mở, trên mặt lộ ra nụ cười ửng đỏ, hướng lồng ngực hắn dụi một cái.

Đáng chết, hô hấp lại trở nên dồn dập, ánh mắt giăng đầy sương mù.

Thôi, đừng nhịn. (editor: “Đừng nhịn”? ặc!)

Chặn lên môi nhỏ cong lên ươm ươm của nàng, lại một lần nữa muốn nàng!

“Tối rồi.” Trạ Thanh vào trướng tuyên bố.

Chỉ thấy một nha đầu phách lối đang nằm nghiêng dựa vào lồng ngực của chủ soái, một tay gặm sườn cừu, một cái tay khác dính đầy dầu mỡ đang lau lau lên trên chiến bào uy nghi của chủ soái, bộ dáng quả thật làm cho người ta —— cắn răng nghiêng lợi!

Này nha đầu vô pháp vô thiên! (coi trời bằng vung, làm càn không kiêng nể gì)

Một khi xác định túm được con mồi thượng đẳng Thường Khiêm này, đức hạnh làm mưa làm gió lập tức lộ sạch sành sanh.

“Cái gì tới?” Mao Uy Long đem sườn cừu mới gặm một nửa vớt lên bàn, ực một hớp trà do chủ soái ưu ái đưa đến miệng cho đỡ ngán.

“Cha chồng ngươi đến rồi!” Trạ Thanh tức giận nói. Nha đầu này hưởng thụ đế mức đại khái quên mất nàng là tới “Chịu chết”, đâu phải khách du lịch chứ!

“Cái gì! Ông ta tới?” Nàng lúc này mới khản trương nhảy dựng lên.

“Đúng vậy, ngươi chuẩn bị chịu chết xong chưa?” Hắn liếc liếc, khinh thường nhìn nàng.

“Ngươi!” Nàng tức giận trừng người, người này nàng thấy thế nào cũng không vừa mắt, đối nghịch với nàng ở khắp nơi, giống như ước gì nàng nhanh lên nhận lấy cái chết ấy, đáng ghét!

“Hừ, ngươi tốt nhất thu lại một chút, dầu gì cũng chứa lại cho chủ soái hắn chút mặt mũi, đừng làm cho hắn mất mặt!” Hắn cười nhạt nhìn nàng.

“Có ý tứ gì?” Nàng thở phì phì chất vấn.

Hắn lắc đầu, chép miệng, liếc dưới chân nàng một cái.

Nàng lúc này mới theo ánh mắt của hắn nhìn nhìn xuống, đây là.... nhìn lên. A! Làm cái gì? “Này” nàng mới vừa rồi nghe nói người muốn mạng của nàng đến, khản trương quá mức liền nhảy lên, không phát hiện lúc này dưới chân mình giẫm lên là thứ phu quân đặt bên cạnh, thứ này tượng trưng chí cao vô thượng (cao tột bậc) uy nghi, mũ giáp của chủ soái!

Không khỏi lúng túng, nàng vội vàng lùi chân về, cười gượng nâng mũ giáp đưa lên, vô cùng cẩn thận đặt lại trên bàn. “Không. Ngượng ngùng. Đúng đúng. Không dậy nổi!”

Cừu Thường Khiêm vẫn một bộ không sao cả, dù sao chỉ cần ái ân làm bất cứ chuyện gì, theo ý hần thì cũng không có cái gì mà không được.

Trạm Thanh mỉm cười, cũng lười thêm nữa nói. “Cẩn thận, người muốn giết tiến vào.” Hần nhắc nhở.

Mới nói xong, Cừu Khánh Linh đã nóng nảy đi vào, bởi vì hần thân là Vương Gia đương triều, lại là cha của chủ soái, cho nên không ai dám ngăn, chỉ có thể để cho hần trực tiếp xông vào.

Mấy vị binh lính đi theo phía sau vẻ mặt sợ hãi, chỉ sợ chủ soái trách tội, Trạm Thanh ở một bên phát tay một cái muốn bọn họ lui ra, mấy người mới như vớ được đại xá, vội vàng lui ra.

Cừu Khánh Linh vừa tiến vào ánh mắt không thêm nhìn ái, sát khí chạy thẳng tới trên người Mao Uy Long, nàng bị sợ đến lập tức nhảy vào trong vòng tay nam nhân của mình tìm kiếm sự che chở.

“Vương Gia” Cừu Thường Khiêm khí định thần nhàn (trầm ổn) nhìn ông ta. “Nơi này là quân trưởng, ngài sao có thể tự tiện xông vào?”

“Hừ, ta là cha ngươi, ngươi xuất binh đánh nước Lê, ta tới khích lệ tinh thần, có gì không thể?” Hần nói xong chuyện đương nhiên, ánh mắt thủy chung chưa rời khỏi Mao Uy Long, tựa như nàng là con kiến chỉ nóng lòng đợi bóp chết.

Mao Uy Long run lấy bầy, nàng thật chết chắc hay sao?

“Đã như vậy, vậy ta ở chỗ này tiếp nhận, Vương Gia có thể rời đi rồi.” Cừu Thường Khiêm ánh mắt lạnh lùng.

“Muốn ta rời đi cũng được, trước tiên để cho ta và nàng dâu lên tiếng chào hỏi đã.” Hần hung tợn đi về phía Mao Uy Long, một cái Hồ Trảo Thủ (một thể võ dùng bàn tay với năm ngón tay co lại như móng vuốt của hổ) câu thẳng về phía cổ họng lấy mạng của nàng.

Cừu Thường Khiêm lập tức trở tay chặn lại hồ trảo của hần.

“Không không. Không nên tới!” Nàng kinh hoàng luống cuống ở ngay trên thân thể nam nhân nhà nàng quào loạn một trận xong, cuối cùng dứt khoát giống như con khỉ đôi tay giắt (treo) trên cổ hần, hai chân quặp chặt hông của hần. Cứu mạng, nàng còn không muốn chết!

“Vương Gia, chúng ta thẳng thắn nói chuyện, nếu như ngài muốn giết thê tử của ta, ta không có khả năng để cho ngài làm vậy!” Cừu Thường Khiêm đau lòng thấy thê tử bị giết mình, che chở nàng trong ngực, tức giận nói rõ.

“Nghịch tử! Ta là cha ngươi, ngươi không giúp ta lại đối nghịch với ta, cái người con bất hiếu này!” Cừu Khánh Linh cả giận nói, thì ra là bọn họ đã sớm biết ý đồ cùng dã tâm của hần?

“Phản ngài? Chúng ta cũng cùng nhau thần phục triều đình, ta thế nào phản ngài?” Cừu Thường Khiêm cười lạnh.

“Ngươi biết rõ còn hỏi! Tốt, vậy ta cũng không cần cùng ngươi đoán mò nữa, ta muốn ngươi thu binh, sau đó lưu lại mạng của nha đầu kia!” Hần trực tiếp ra lệnh.

“Làm không được!” Cừu Thường Khiêm trực tiếp cự tuyệt.

“Ngươi dám làm trái ý ta?”

“Vương Gia, ngài đây là công khai muốn tạo phản rồi sao?” Hần giận dữ hỏi.

“Không sai!” Trên thực tế, ông ta đã dùng hết phương pháp muốn lấy mạng nha đầu này, nhưng nghịch tử này cơ hồ là đem nha đầu này giống như dây lưng buộc ở bên hông bảo hộ cực kỳ chặt chẽ, hại hần thủy chung không cơ hội động thủ, hôm nay đại quân sắp đi tới biên giới cùng Lê Quốc chính thức chém giết, không có thời gian, hần phải kịp lúc trước khi hai quân giao chiến giết Long Nữ, để giải nguy cơ, cho nên lúc này mới bất đắc dĩ tự mình ra mặt diệt trừ, lộ ra dã tâm soán quốc giấu diếm đã lâu.

“Rất tốt, ta chờ chính là cái câu này của ngươi, người đâu! Đem phản tặc này bắt lại!” Cừ Thường Khiêm ra lệnh một tiếng, không nghĩ tới cả lều lập tức bị người bên ngoài hoảng sợ vén lên, bốn phía tràn vào vô số thân binh, đem hắn bao vây trùng trùng.

Cừ Khánh Linh lấy làm kinh hãi. “Đây là?” Hắn bị cảnh tượng này làm cho kinh chết sống. “Đây là một cái bẫy?!” Hắn giật mình gầm nhẹ.

“Đúng, chúng ta ở đây chờ ngươi, chờ ngươi bản thân không nhận được hiện thân giết người, chờ ngươi thừa nhận tư thông với địch phản quốc!” Trạm Thanh đứng đầu đám tinh binh hã hê nói. Tất cả đúng như kế hoạch, hắn cũng tự chui đầu vào lưới rồi.

Cừ Khánh Linh kinh hãi. “Hừ! Các ngươi đừng tưởng rằng như vậy liền lật được ta, ta hôm nay dám đến là đã có chuẩn bị mà đến, không phải chỉ giết Long Nữ, ngay cả các ngươi ta cũng sẽ không bỏ qua!” Phàm là người biết dã tâm của hắn, đều là đối tượng hôm nay hắn tru diệt, hắn sẽ không thể không chuẩn bị kỹ càng mọi thứ mà dễ dàng hiển lộ lai lịch, khiến hoàng thượng có đề phòng.

“Chúng ta biết ngươi nếu đã để lộ dã tâm, hắn là đã có chuẩn bị mà đến, nhưng đã là giăng bẫy, chúng ta tự nhiên sẽ thiết kế phải tuyệt đối không chút sai sót, cho nên mấy vạn thân binh ngươi mang đến. . . .” Cừ Thường Khiêm một hồi cười lạnh, ánh mắt quét về phía một tướng lĩnh đứng phía trước.

Tướng lĩnh lập tức cúi người lên trước, “Chủ soái, mấy vạn phản tướng giấu ở phía sau, thuộc hạ đã toàn bộ bắt lại, sẽ chờ ngài xử trí.”

“Rất tốt.” Hắn khen.

Cừ Khánh Linh mặt lập tức xanh mét, không nghĩ đến thân binh hắn mang tới không phải là ít, toàn bộ rơi vào tay địch. “Các ngươi biết ta sẽ dẫn binh tới?” Hắn cho là trước đây, bọn họ lẽ ra còn không biết ý đồ của hắn mới phải, nhưng hắn đoán sai.

“Dĩ nhiên, nếu ngươi không đến, kế hoạch trận này giả xuất binh thật bắt tặc của chúng ta không phải thất bại sao hả?” Trạm Thanh cười đến sáng khoái.

“Giả xuất binh thật bắt tặc?” Cừ Khánh Linh kinh ngạc không thôi. Thì ra kế hoạch lớn của đất nước xuất binh đánh Lê là giả, mà dụ hắn lộ ra mưu đồ làm phản mới là thật!

“Không sai, Vương Gia, không ngại nói cho ngươi biết một chuyện, Long Nữ thật đã chết, Mao Uy Long ở trước mắt cũng không phải cô gái Thái Thượng Hoàng tìm được.” Trạm Thanh tốt bụng thông báo.

“Cái gì?” Hắn cả kinh.

“Long Nữ thật đã chết bất đắc kỳ tử (không do nguyên do), chúng ta vốn là muốn trực tiếp nói cho ngươi biết, để cho ngươi vui mừng một trận, nhưng vì dụ dỗ ngươi trực tiếp lấy ra khỏi lồng hấp, nên mới giấu giếm sự thật, giả vờ xuất binh, ép ngươi trực tiếp tìm tới cửa, khiến chúng ta như hiện tại——” Trạm Thanh nhìn tướng nhếch nhác bây giờ của hắn, hé miệng mà cười cười. “Một lưới bắt hết!” Làm như vậy rõ ràng chút, một lần vất vả suốt đời nhàn nhã, may nhờ Thường Khiêm nghĩ được chu toàn, giúp bọn họ bớt không ít việc.

“Các ngươi cứ nhiên. . . .” Hắn kinh ngạc đến đần độn tại chỗ.

“Hắc hắc, nói cho ngươi biết, cõi đời này căn bản không có cái gì gọi là Long Nữ, truyền thuyết là một tay Thái Thượng Hoàng dựng nên, ngươi bị gạt, kẻ ngốc!” Thấy mình đã an toàn không còn gì đáng ngại, lúc này Mao Uy Long mới bò xuống khỏi thân thể trượng phu, dương dương hã hê tiêu sái tiến về trước.

“Giả?” Cừ Khánh Linh như bị sét đánh.

“Chỉ có tên đần độn nhà ngươi mới có thể tin tưởng cõi đời này thật sự có cái gì Long Nữ có thể chấn hưng đất nước, lãng phí cho ngươi sống đến từng tuổi này rồi, thật là ngu, hừm!” Nàng châm biếm.

“Không thể nào, Thái Thượng Hoàng cũng vì thế mà thoái vị rồi, chuyện này sao có khả năng là giả được?” Hắn vẫn là không tin.

“Thái Thượng Hoàng thoái vị không phải là vì Long Nữ, mà chỉ là vì ngươi, người sớm chuẩn bị tốt kế hoạch muốn ngươi lộ ra cái đuôi hồ ly, khiến ngươi chịu trời, ngươi mới chân chính là cái người nguy hại hưng vong của đất nước!” Trầm Thanh vô lại cười nhạt nói.

Cừu Khánh Linh giận không kềm chế được. “Các ngươi dám chặn ta? !” Thì ra là bọn họ từ đầu đến cuối cũng đã biết dã tâm của hắn, lại mưu đồ lâu như vậy, ngay cả Thái Thượng Hoàng đều không tiếc thoái vị phối hợp diễn vở kịch này? Những năm gần đây hắn bày mưu tính kế chuẩn bị kỹ càng, lại đều nằm trong lòng bàn tay bọn họ? Đáng hận, hắn thế nhưng bị lừa mà hồn nhiên không biết, còn ôm giấc mộng lớn đáng cơ!

“Không có biện pháp, ai bảo lão hồ ly ngươi tâm cơ sâu như vậy, làm việc lại không lưu lại dấu vết, nhưng là ngươi đang từng chút từng chút phá hỏng căn cơ của vương triều, hôm nay lại cùng Lê bắt tay liên minh quốc tế, nếu chúng ta còn không ra tay, sẽ không còn kịp, là ngươi ép chúng ta.” Trầm Thanh một vẻ mặt bất đắc dĩ.

“Không sai!” Mao Uy Long tiếp lời tổn hại đạo: “Cái người này gọi là tự gây nghiệt không thể sống;!” Thanh âm của nàng đột nhiên biến mất, con mắt hạnh tròn tròn, thân thể mềm xuống.

Chuyện xảy ra đột ngột, Cừu Thường Khiêm chỉ có thể ngạc nhiên tại chỗ, ôm cổ nàng. “Uy Long, nàng làm sao vậy?” Đột nhiên, hắn sờ phải một mảnh vết máu trên eo lưng nàng.

“Nàng ta” Mao Uy Long không thể tin chỉ vào Tiểu Mai chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện bên cạnh, chỉ thấy Tiểu Mai không chút áy náy nào mà lộ ra dấu máu ở phía sau.

“Đáng chết!” Cừu Thường Khiêm trong nháy mắt giận dữ, cơ hồ muốn xông lên trước chặt Tiểu Mai làm trăm mảnh, lại bị Mao Uy Long nhìn đau kéo.

“Tại sao.” Trên mặt nàng huyết sắc hoàn toàn biến mất nhìn về phía nha hoàn tốt tính kia, không thể tin được Tiểu Mai sẽ động thủ giết nàng.

“Bởi vì ta là thám tử nằm vùng sống bên cạnh con trai của Vương Gia, ta là người của Vương Gia!” giờ phút này ánh mắt Tiểu Mai khẩn trương, không còn là nha hoàn nhỏ hiền lành nhút nhát.

“Ngươi.” Mao Uy Long cực kỳ khiếp sợ, vết thương trên người cũng đau vô cùng.

Cừu Thường Khiêm lập tức điểm huyết cầm máu cho nàng, lửa giận trong bụng tất nhiên khắc chế không được thiêu đốt, nếu không phải là Uy Long kéo hắn, hắn có thể đã một chưởng đánh chết Tiểu Mai rồi!

“Nói như vậy, lúc trước Uy Long bị ta xua đuổi rời trang, là ngươi mật báo cho yếu nhân (nhân vật quan trọng) ở trong rừng đuổi giết sao? Và còn hạ kịch độc với nàng, khiến cho nàng thiếu chút nữa bỏ mạng cũng là ngươi sao?” Thanh âm của hắn từng chữ từng câu cơ hồ như khiến nước đóng băng. Không nghĩ tới điểm hắn dồn hết tâm lực tìm kiếm nội gián lại là Tiểu Mai, càng không thể tha thứ, hắn lại để cho Uy Long bị thương ngay trước mặt hắn! Hai quả đấm nắm chặt, bốn phía lập tức thiên hàn địa đông (trời lạnh giá đất đóng băng).

“Những thứ này đều là ta làm theo lệnh Đáng tiếc nàng ta mạng lớn, mấy lần cũng có thể tìm được đường sống trong chỗ chết.” Tiểu Mai cũng không khỏi bị băng hàn của hắn làm cho kinh khiếp.

“Tiểu Mai. Ta đối đãi với ngươi như tỷ muội, làm sao ngươi có thể đối với ta như vậy?” Thì ra là vẫn tùy lúc tùy nơi có thể giết nàng không phải là người khác, mà lại là người nàng tin tưởng nhất, nàng quả thật không cách nào tiếp nhận.

“Chủ tử muốn ngươi chết, ta cũng không có cách nào.” Tiểu Mai đành giọng nói lời tuyệt tình.

“Tiểu Mai, ngươi làm rất khá.” Cừu Khánh Linh hả hê tán thưởng. “Mặc dù nàng ta không phải Long Nữ, nhưng là dám đùa giỡn ta, ta cũng sẽ không tha, nàng ta đáng chết!”

“Còn chưa có nhận rõ sự thật sao? Đáng chết là các ngươi!” Cừu Thường Khiêm lạnh giọng nhắc nhở tình cảnh bây giờ của bọn họ, bọn họ đã mất viện binh, lại bị bao vây, chỉ có thể làm con thú cùng đường.

“Không nhận rõ sự thật là ngươi, đao này có độc, chưa tới một canh giờ nàng ta sẽ phát độc bỏ mạng, các ngươi nếu không thả ta cùng Vương Gia, không có thuốc giải, chờ mà nhìn nàng bị độc chết đi.”

Cừu Thường Khiêm kinh hãi lập tức kiểm tra tình trạng thê tử, thấy mặt nàng xanh mét, mắt hiện tia xanh lá, quả thật là trúng độc.

“Giao ra thuốc giải!” Thanh âm của hắn rít qua kẽ răng.

“Thả chúng ta, thuốc giải liền. Sẽ đưa cho người.” Tiểu Mai run một tiếng, nếu không phải là vạn bất đắc dĩ, nàng thật sự không muốn trở mặt thành kẻ địch của hắn!

“Rất tốt.” Bên môi hắn lại tuôn ra nụ cười âm lãnh, tiếp đó như sét đánh không kịp bưng tai đoạt lấy huyết đao (đao dính máu) trong tay nàng ta, xoay người một đao đâm vào bụng của Cừu Khánh Linh.

Cừu Khánh Linh vạn lần không nghĩ tới hắn lại ra tay nhanh như vậy, tay nắm lấy chuôi đao đang đâm vào thân thể mìnhngười dám? !”

Mọi người thấy như thế cũng toàn bộ choáng váng.

“Kẻ nào dám tổn thương Uy Long, ta không có gì không dám!” Hắn lạnh lẽo nói: “Giao ra thuốc giải, nếu không một lúc sau, chủ tử của người cũng phải chết!”

“Người!” Tiểu Mai kinh hãi.

Hắn vì cứu Mao Uy Long, lại hạ độc thủ với Vương Gia? Hắn ác độc, sợ rằng còn hơn cả Vương Gia. “Vương Gia!” Nàng nhìn thấy thân thể chủ tử ngã xuống không ngừng co quắp, bởi vì một đao của Cừu Thường Khiêm trực tiếp chặt đứt mạch máu của hắn, khiến cho hắn không chỉ có trúng độc, tốc độ mất máu càng thêm kinh người, sợ rằng tốc độ phát độc có thể nhanh hơn so với Mao Uy Long, nếu không giao ra thuốc giải, chỉ e hắn không chịu được tới một canh giờ.

“Cái tên nghịch tử này!” Cừu Khánh Linh cũng không nghĩ ra con nuôi sẽ âm tuyệt (lạnh lùng tuyệt tình) như thế, giận vô cùng.

“Thuốc giải.” Cừu Thường Khiêm không nhiều lời vô nghĩa, đưa tay đợi lấy thuốc giải.

“Vương Gia?” Tiểu Mai cắn răng hỏi ý chủ tử.

“Cho!” Sống chết trước mắt, Cừu Khánh Linh vạn phần hoảng sợ, không thể làm gì khác hơn là uất hận thỏa hiệp.

Giữ mạng quan trọng hơn, Tiểu Mai nào dám chần chờ, vội vàng móc ra thuốc giải để hai người ăn vào.

Được giải độc, sắc mặt Mao Uy Long lập tức chuyển biến tốt, hé ra khuôn mặt tươi cười với Cừu Thường Khiêm, muốn hắn an tâm. Nàng biết hắn nhất định bị dọa sợ, mặc dù không ai nhìn thấy được, nhưng trên khuôn mặt hắn bốc lên một tầng mồ hôi mỏng, nàng có thể biết hắn có bao nhiêu hoảng sợ.

Đáy mắt Cừu Thường Khiêm lúc này mới lộ ra an tâm ấm áp, nhưng quay người lại, vẻ mặt đã thay đổi, như mưa tuyết rơi xuống, vền vẹn một cái nháy mắt, tiểu Mai đã bị hất tung bay lên không trung, còn chưa rơi xuống đất, người đã tắt thở.

Ai dám tổn thương vợ của hắn, hắn tuyệt sẽ không bỏ qua!

Mọi người chẳng ai lộ ra sắc thái kinh sợ, nhưng thật lâu không ai dám tiến lên nhặt xác Tiểu Mai.

Một tháng sau

“Tướng công, ta bị thương.” Dưới bóng cây mát mẻ, Mao Uy Long tựa vào trên đùi nam nhân, theo gió nhẹ thổi, rất thoải mái.

“Hả?” Cừu Thường Khiêm chợt nghe lời ấy, nhíu nhíu mày. Nàng làm sao?

“Tiểu Mai đã thương lòng của ta.” Nàng bĩu môi.

Thì ra là như vậy.

“Ta vẫn xem nàng ấy như tỷ muội tốt.” Nàng thở dài, nghĩ không ra Tiểu Mai làm sao sẽ đối với nàng như vậy? Lúc xuống tay có thể có chút do dự không? Chỉ là nghĩ nhiều đến vậy đều vô dụng rồi, bởi vì nàng ta đã bị nam nhân ác độc bên cạnh này giết rồi, còn phơi thây nơi hoang dã, ai.

“Nàng là nha hoàn.” Hắn ngăn gọn sửa lại.

Nàng liếc xéo hắn một cái. “Chẳng lẽ chàng không có bằng hữu có thân phận thấp hơn chàng sao?” Cái này không ai bì nổi chàng!

“Không có.” Hắn nghĩ cũng không thèm nghĩ lác đầu.

Nàng lại liếc hắn một cái. Nghĩ cũng biết, hắn mặc dù không là con ruột của ma đầu Vương Gia, nhưng thân là Thế tử gia, thân phận được nuông chiều, vật hợp theo loài, người kết giao nhất định là không giàu cũng quý. Bây giờ suy nghĩ một chút. Nàng có lẽ là người không bắt mắt nhất trong đời hắn đi? Hắn sẽ yêu nàng quả nhiên là một chuyện hạ khả tư nghị (editor: không rõ lắm, mình nghĩ đại loại khó có khả năng xảy ra).

“Thương thế của nàng đã phục hồi tốt lắm rồi, có thể đi xa, ngày mai chúng ta trở lại kinh thành.” Đang lúc suy nghĩ của nàng còn chưa phục hồi lại, hắn tự mình mở miệng tuyên bố.

“Trở lại kinh thành? Ah, Xuyên Cũng không phải thuộc quyền sở hữu của chàng sao?”

“Nói không sai, nhưng là hoàng thượng hi vọng ta có thể hồi kinh.” Trên thực tế hoàng thượng đã thúc giục hắn trở về vài lần, nhưng ngại vì thân thể của nàng chưa lành, hắn mới liên tục từ chối, hôm nay nàng độc thương (bị thương + trúng độc) khỏi hẳn, không thể lại lấy lý do thoái thác không trở về kinh thành.

“Chàng và hoàng thượng thật sự là tri giao tốt?” Nghe nói hoàng thượng có hai vị chí giao, một vị là Tram Thanh chuyên rình coi trộm kia, một vị chính là nam nhân nhà nàng.

“Ừ.”

“Ngay cả hoàng thượng cũng kết giao tốt với chàng, khó trách chàng nói không từng kết giao với bằng hữu có thân phận thấp hơn, vậy chàng có từng xem thường thân phận thấp kém của ta không?” Nàng liếc xéo hắn, có chút lo lắng, có chút tự ti.

“Xuất thân của ta thật ra thì cũng không tốt đến thế đâu.” Hắn lạnh nhạt mà nói.

Hắn là đứa trẻ bị cưỡng chiếm mang về, thật ra thì cũng không phải có huyết thống hoàng gia chính thống.

“Nhưng là, mặc kệ nói thế nào, chàng chính là Thế tử gia không ai bì nổi, sau này thậm chí là Vương Gia, chàng. Sẽ cảm thấy ta xuất thân tầm thường, sẽ khiến cho chàng mất mặt?”

Hắn trừng mắt nhìn nàng, thưởng nàng hai chữ. “Nhàm chán!”

“Nhàm chán?” Nàng trừng mắt nhìn. Vấn đề của nàng nhàm chán sao? “Này, chàng ——”

“Sau khi hồi kinh, ta dẫn nàng vào cung gặp vua.”

“Ta không đi!” Nàng hết sức kháng cự.

“Tại sao? Cũng không phải là chưa từng vào cung gặp qua hoàng thượng, nàng ầm ĩ cái gì không được tự nhiên như vậy?” Nàng đây là khẩn trương sao? Không giống.

“Cũng là bởi vì gặp qua hoàng thượng, cho nên. Không cần gặp lại!” Nàng cười gượng.

“Nhưng là hoàng thượng chỉ đích danh muốn gặp nàng.” Hoàng thượng sớm xuống vài đạo thánh chỉ, nghĩ muốn gặp lại nữ nhân thấy đồn khiến cho hắn điên đảo này, hắn cũng rất bất đắc dĩ, nhưng thật sự không từ chối được.

“Chỉ đích danh muốn gặp ta? Xong rồi! Xong rồi!” Nàng toàn thân phát run.

“Cái gì xong rồi?” Nha đầu này rốt cuộc có vấn đề gì?

“Tướng công, chàng nếu như còn muốn mỗi tối ôm ta ngủ, liền tốt nhất không cần quan tâm đến việc đưa ta vào cung.”

Hắn nhìn chăm chăm nàng, mặt tức giận, bắt đầu có cảm giác “Kết băng”. “Nói ra lý do.”

“Cái này.” Nàng cắn môi, lau mồ hôi.

“Nói!” Sự chịu đựng của hắn nhanh sắp cạn, nếu còn không cho hắn một cái giải thích, hắn sẽ phát hỏa. Không, đóng băng rồi !

“Thật ra, ta nói này, nếu ta vào cung, sợ rằng không về được.” Nàng vẻ mặt đau khổ, “Ta. Lần trước vào cung, phạm vào tội khi quân, hoàng thượng lúc này cho đòi ta tiến cung, nhất định là muốn trị tội của ta rồi, ta không muốn vào cung nhận lấy cái chết.” Nói xong như sắp khóc.

“Nàng phạm vào cái tội khi quân gì?”

“Ta lừa gạt ngài ấy ta là Thế tử phi thật, kết quả ta là giả!” Đây chính là nguyên nhân nàng chết cũng không dám vào cung gặp vua.

Hắn nín thật lâu, đột nhiên tuôn ra một hồi cười to. “Đứa ngốc! trên đời này làm gì có Long Nữ thật, người ngay từ đầu ta cưới là nàng, từ đầu tới đuôi, người hoàng thượng biết chính là nàng, ở đâu ra khi quân? Nàng là lo lắng thừa!” Nha đầu ngốc!

“Hả? Thì ra suy nghĩ cả nửa ngày, là ta tự tìm phiền não?” Nàng bực đến dậm chân. Hại nàng vừa nói tới vào cung liền run không ngừng, lo lắng đề phòng ngày chết sớm đến, thì ra đều là lo sợ không đâu, đáng ghét!

“Tốt lắm, vậy thì lúc này nàng không cần tranh cãi lại chuyện vào cung nữa chứ? Thời gian kế tiếp, chúng ta cũng nên làm chút chuyện đứng đắn.” Hắn đột nhiên đứng đắn mà nói.

“Chuyện đứng đắn?”

“Làm chút chuyện đứng đắn có ích cho cả thể xác và tâm hồn.” Hắn mỉm cười nhả ra những lời này, ôm ngang lấy thân nàng.

“Cái gì?”

Thời tiết quá mát mẻ, vừa đúng làm chút —— ách, thư giãn gân cốt, làm chút “Chuyện đứng đắn” .

Kinh Thành

Sau khi hồi kinh, Cừu Thường Khiêm vội vàng xử lý những vấn đề chính sự đã bị bỏ bằng lâu ngày, mà vừa đúng nhân cơ hội Mao Uy Long nhân nhả ở xung quanh chơi đùa.

Ngày hôm đó, nàng viết phong thư nhà, vui vui vẽ vẽ tự mình tới trạm dịch (trạm dừng ngựa đưa thư) nhờ người đưa tới Lô Châu cho cha nàng Mao Sát Thiên đã lâu không có liên lạc, gửi xong thư, tâm tình đang tốt, liền dẫn mấy nha hoàn đi dạo đường phố náo nhiệt của Kinh Thành.

Nàng một thân hoa phục dẹt tinh tế, ra tay lại đại lượng, dọc theo đường rất bắt mắt, hơn nữa mặc lúc trước rời kinh, đến ở tại Xuyên Cũng, nhưng lúc trước nàng ở kinh thành lưu lại “Sự tích” không ít, mà Thế tử gia cũng chiều thê tử khắp thiên hạ đều biết, người người đối với nàng đều là khắc sâu ấn tượng, khiến chỗ nàng đi qua mọi người đều ghé mắt, chỉ muốn nhìn nhân vật này một cái, trở về làm cái đề tài cho chủ đề nói chuyện phiếm.

Mao Uy Long hứng chí dỗi dằn đi dạo tới buổi trưa, cảm thấy đói bụng, quẹo vào một ngõ hẻm tùy tiện ăn cái gì đó rồi tiếp tục đi dạo nữa, dù sao nam nhân của nàng vào cung, nghe nói đến bữa tối mới có thể trở lại, nàng nắm chắc cơ hội chơi một chút cho đã nghiền.

Đi tới trước một quán ăn nhỏ, liền gặp được một vị dáng vẻ hào sảng quần áo lại như tên ăn xin đang xin ăn chủ quán, chủ quán thái độ lại ác liệt đá hắn ra khỏi cửa tiệm, người nọ nhếch nhác bỏ dậy, vừa ngẩng đầu, liền đối mặt với một đôi mắt quen thuộc.

“Vinh Phú, sao ngươi lại ở đây?” Mao Uy Long giật mình tiến lên.

“Ta. Bị Thế tử gia. Đuổi ra khỏi Cừu trang rồi.” Vinh Phú bộ dáng rất là nghèo túng.

“Làm sao lại như vậy?” Nàng rất là kinh ngạc.

“Bởi vì Thế tử gia nhìn thấy ta liền mất hứng, cho nên đuổi ta ra khỏi trang.” Hấn tức giận nói.

“Ừ. Ta hiểu tại sao rồi.” Nhớ một lần cuối cùng nhìn thấy Vinh Phú, là lúc nàng trúng độc hấn giúp nàng đưa thuốc vào phòng, hôm đó tướng công lần đầu nhìn thấy hấn, không vui lắm, muốn tổng quản đi thăm dò, điều tra cái gì tự nhiên trong lòng nàng hiểu rõ, nhưng hiển nhiên không có tra ra cái gì, nếu không người này cũng không phải là đơn giản bị đuổi ra khỏi trang như vậy, nhất định mất mạng.

Ai! Nam nhân của nàng thùng dấm thật không nhỏ nhé!

“Nhưng người không phải là ở Xuyên Củng sao? Thế nào lại tới kinh thành rồi?.”

“Xuyên Củng nán lại đã không xong, cho nên ta đến kinh thành nương nhờ họ hàng, không nghĩ tới người thân cũng mất tích, ta lại không có đồng nào trong người, không thể làm gì khác hơn là lưu lạc nơi đầu đường.”

“Thật đáng thương!” Nàng đồng tình lại đau lòng nhìn hấn.

Nếu đều là nàng làm hại, thì nàng phải gánh trách nhiệm mới đúng!

Hết chương 9

11. Chương 10

Chương 10

Hấn yêu nữ nhân này, điên cuồng mê luyện nữ nhân này! Cong người xuống, cúi đầu, để cho gương mặt của mình dần dần đến gần khuôn mặt nhỏ bé mê hoặc hấn này. Nàng ngủ say, đôi mắt trẻ trung linh động chói lọi giờ phút này nhắm kỹ lại. Hấn nheo mắt lại. Nữ nhân này nhưng cũng là yêu hấn như hấn yêu nàng yêu đến độc đoán? Một cái cánh tay ngọc kèm theo thanh âm than nhẹ hàm hồ ôm chặt hấn. Tâm thần hơi rung, nhắm mắt lại, chưa đựng cười, tất nhiên rồi!

“Lại không có ở đây? Thế tử phi lúc này đi những đâu rồi hả?” Cừu Thường Khiêm mặt lạnh nhún nhó hỏi, nha đầu này lâu không ở yên trong nhà, ngày gần đây hấn bận xử lý công việc diệt trừ dư đảng của Cừu Khánh Linh, không nghĩ tới hấn bận, nàng còn bận rộn hơn, có đến mấy ngày không thấy bóng dáng, nha đầu này đến cùng là đang làm cái quỷ gì?

“Nô, chúng nô tài. Cũng không biết.” Hấn chỉ là thuận miệng hỏi, một đám nô tài lại run muốn chết.

Hấn nheo mắt cau mày.”Chuyện gì xảy ra? Nói!”

“Nô nô. chúng nô tài không không.”

“Còn không nói cho rõ tình hình thực tế!” Hấn vỗ bàn một cái, lạnh lẽo khác thường.

Lần này đám nô tài càng thêm kinh hoàng luống cuống. “Nghe. Nghe nói Thế tử phi. Giống như thường đến ngoài thành bầy. Nhà trọ Thất Tinh.”

“Nhà trọ Thất Tinh? Nàng đến đó làm gì?”

“Nghe. Nghe nói. ngài là đi gặp. nam. Nam nhân.” Rốt cuộc có người run giọng nói xong, chỉ là hồn cũng bị sợ đến tứ tán.

“Cái gì? !” Hấn bỗng nhiên đứng dậy. Nam nhân?!

Nghìn dặm đóng băng, trong nháy mắt nứt toác!

“Tướng công, người làm sao vậy? Đoàn người này là sao?” Mao Uy Long mới trở về phủ, liền gặp được mọi người sắc mặt sợ hãi quá dị, mà nam nhân ngồi thẳng ở trung tâm, trên mặt càng thêm âm trầm đáng sợ.

Đã xảy ra chuyện gì sao?

“Không có gì, nàng qua đây.” Cừu Thường Khiêm âm điệu lạnh lẽo hợp tình hợp lý nói.

“Đó, không có việc gì sao cần cả một đoàn dọa người như vậy?” Nàng bấu môi, giống như thường ngày thoải mái rúc vào trong cái ổ ngực hần.

Mọi người lập tức cũng hít một ngụm lãnh khí, lúc này nàng còn dám đến gần núi băng? Không sợ núi băng trong nháy mắt bạo phát, xương cốt không còn?

“Hôm nay nàng đi những đâu?” Hần mặc cho nàng ở trong lòng hần cọ cọ tìm vị trí tốt, thoải mái dán vào.

Đại cô nương không có tri giác, kéo miệng cười. “Không có chuyện gì, trong kinh thành mờ mịt thoáng qua một cái.”

“Vậy, có xảy ra chuyện gì lý thú sao?”

Nàng nâng tay áo bào của hần vuốt vuốt, còn chưa có người được nguy hiểm. “Không có.” Quả thật không có, sau khi từ chỗ Vinh Phú rời đi, nàng ở trên đường cái vòng một vòng, cảm thấy không có gì vui mới quay về.

Ngang nhiên nói dối! Thân thể hần cứng lại. “Thật không có?”

“Ừ.” Nàng thậm chí ngáp một cái.

“Nàng không thử ngẫm lại xem, có lời gì muốn nói với ta?”

“Tướng công, thời tiết giống như trở nên lạnh, ngay cả ổ ngực của chàng cũng không ấm rồi.” Tự mình nói xong, nàng lại ngủ thiếp đi.

Mọi người sững sờ, chỉ thấy chủ tử lạnh cứng như đá, tựa hồ. dĩ nhiên đã có hơi lạnh tản ra.

“Thế tử phi, ngài có khách.” Mới buổi trưa, tổng quản liền tới ngoài cửa phòng báo.

Mao Uy Long ngáp dài, không biết tại sao, tối hôm qua tướng công giống như uống nhầm thuốc, phát cuồng muốn nàng suốt đêm, làm cho lúc này lưng nàng rất đau, toàn thân vô lực.

“Không gặp.” Nàng bò lên giường, tính toán tìm lại cảm giác ngủ bù, lại vừa có cảm giác dậy có lẽ sẽ khôi phục chút tinh lực.

“Nhưng. Hần nói nhất định không thể không gặp ngài, nếu không sẽ không đi.”

Nàng cau mày. “Đó, người nào mà lại không thể không gặp ta?” Nàng ngồi dậy trên giường, bộ mặt không kiên nhẫn.

“Là Vinh Phú.”

“A, ” nàng kinh hoảng nhảy xuống giường. “Gặp, ta gặp!”

Nàng lập tức rửa mặt, chỉ chớp lát sau liền vội vàng chạy vội tới ngoài cửa lớn, quả nhiên nhìn thấy Vinh Phú đang chờ ở đó.

“Làm sao người tìm tới cửa?” Mao Uy Long kéo người tới biệt sảnh (phòng ở phía xa), hốt hoảng hỏi. Ngộ nhờ bị tướng công nhìn thấy liền nguy rồi.

“Nô tài có việc gấp van ngài giúp một tay.” Vinh Phú cũng là mặt khổ qua (khổ qua = mướp đắng. Câu này ý nói là mặt nhăn nhó, khổ sở).

“Chuyện gì?” Nàng vội vàng hỏi, một đôi mắt nhỏ đảo đảo ngó xung quanh, chỉ sợ người không nên xuất hiện sẽ xuất hiện, giống như là làm việc gì trái với lương tâm vậy.

“Nô tài tìm được thân thích đã mất tích.”

“Vậy rất tốt, làm sao mặt người còn nhăn nhó khổ sở như vậy?”

“Thân thích đã gặp được, nhưng là có chút phiền toái.”

“Đó là gì?”

“Thân thích của nô tài một thời gian trước tới Ti trấn chơi bài, không biết xảy ra chuyện gì, lại bị người ta vu cho là giết người, nhưng những người bà con kia của ta chỉ tay lên trời mà thề là hấn vô tội, cho nên lúc này mới muốn mời ngài lấy thân phận Thế tử phi đến giúp một tay.”

“Như vậy.” Thân thích của hấn thật đúng là xui xẻo, lại gặp chuyện như thế. “Vậy Ti trấn ở đâu?”

“Từ kinh thành đi về hướng tây, mất khoảng một ngày rưỡi đi đường.”

“Cần một ngày rưỡi à? Đây.” Rời đi lâu như vậy, tướng công nhất định sẽ sinh nghi.

Thấy nàng do dự, hấn nóng lòng nói thêm: “Kính xin Thế tử phi giúp một tay, nghe nói nếu không có người bảo lãnh, chỉ một hai ngày là quan phủ xử trảm rồi.”

“Đây không phải là giết người bừa bãi, giết lầm người dân lương thiện sao!” Nàng kinh sợ.

“Đúng ạ!” Hấn một vẻ mặt đau khổ bất đắc dĩ.

“Ta hiểu rồi, ta sẽ nghĩ biện pháp cùng người đi chuyến này.”

“Tướng công, ta muốn.” Mao Uy Long nhìn chăm chăm nam nhân một hồi lâu, thực đúng là nói không lên lời.

Không biết vì sao, bắt đầu từ hôm qua, nam nhân này có gì đó quái quái, nàng nhìn kỹ bên trong ánh mắt của hấn mang theo tức giận, còn có chút âm lãnh!

“Muốn cái gì?”

Ồ, cả giọng nói cũng mang âm điệu lạnh lạnh.

“Cái này. Ngày mai ta muốn đi ra vùng ngoại ô một chút.” Nàng hạ quyết tâm, nhỏ giọng nói.

“Ngoại ô? Nơi nào?”

Lạnh không chịu được, nàng suy tính có nên trở về phòng mặc thêm áo bông vào hay không?

“Ti trấn.” Nàng rốt cuộc không nhịn được, hắt hơi một cái, vuốt vuốt mũi, xác định có cái gì đó không đúng.

“Tốt.”

“Ah?” Dứt khoát như vậy? Không ổn.

“Chuẩn bị một chút, ta đi cùng nàng.” Hấn đứng dậy.

“Hả? Đợi chút, ta. Chàng. Chàng muốn đi cùng?” Nàng nóng lòng vội vàng kéo hấn.

“Nàng không phải là muốn đi Ti trấn sao?” Hấn nhìn chăm chăm nàng.

“Đây. Thì đúng rồi, nhưng gần đây không phải là chàng rất bận sao? Ta thấy. Ta có thể tự mình đi cũng được, hiện tại lên đường, qua ba. Không, hai ngày sau sẽ quay về thôi.” Vốn là xòe ra ba ngón tay, lại nhìn thấy khuôn mặt hấn trầm xuống liền cụp bớt một ngón. Nàng quyết định nhanh, lộ trình dạo bước nhanh một chút nói không chừng hai ngày sau có thể đủ để trở về rồi.

“Nàng là đang nghĩ cho ta sao?”

“Vậy. Cũng không hẳn vậy, chàng một ngày kiếm bạc tỷ, ta không thể cứ quần lấy chàng mãi, khiến chàng không thể làm chánh sự, một thê tử tốt phải biết độc lập, không phải sao?” Nàng dày mặt cười khúc

khích. Nếu để cho hắn biết mình là vợ đi giúp Vinh Phú, không chừng đừng có nói là thân thích không cứu được, ngay cả Vinh Phú cũng gặp nạn.

Chỉ thấy khuôn mặt đẹp của hắn lộ ra lạnh lạnh, thật lâu không nói một câu nào, khiến cho bàn chân nàng cũng lạnh luôn. Nam nhân này quái đến cực điểm, nếu không phải là lúc này thật sự có việc, nàng nhất định sẽ hỏi cho thật rõ ràng.

Thật lâu, hắn mới chậm rãi há mồm, “Đi đi!”

Nàng thở phào nhẹ nhõm, tựa hồ rất sợ hắn đổi ý, người như một làn khói lập tức không thấy bóng dáng.

Nhìn chằm chằm bóng lưng của nàng, biểu tình của Cừu Thường Khiêm trở nên lạnh đến cực hạn. Mặc dù hắn tự bắt mình phải tin tưởng nàng, nhưng tâm lại không ngừng chìm xuống.

“Vinh Phú, rút cuộc là đã đến Ti trấn chưa vậy? Người không phải nói là mấy dặm nữa sẽ đến sao? Mao Uy Long lau mồ hôi hỏi. Cũng đã muốn mệt chết đi được còn chưa có tới! Nàng còn phải chạy trở về để trấn an tên kia nữa, trong lòng nam nhân kia tám phần có chuyện, nàng nếu không làm cho rõ ràng, trong lòng không yên.

“Đến đến, xuyên qua cánh rừng này là đến rồi.” Vinh Phú nhỏ giọng trấn an.

“Vậy sao?” Nàng cùng hắn bước nhanh đi vào cánh rừng.”Ah? Chúng ta thế nào đi tới đi lui lại vẫn lòng vòng trong rừng là sao?” Nàng phát hiện bọn họ ở trong rừng vòng thật lâu không ra được, giống như lạc đường?

“Thật sao? Đi về phía trước hai bước chính là cửa ra rồi.” ánh mắt Vinh Phú khê đảo một vòng.

Mao Uy Long giống như thấy được trong mắt của hắn chột lóe lên quỷ quyệt, lòng có chút nghi ngờ nhưng vẫn di chuyển theo chỉ dẫn của hắn đi về phía trước, đi không đến mấy bước, lại chỉ thấy một gian nhà gỗ nhỏ rách nát, hơn nữa bốn phía nhìn như không có dấu vết của người ở, chuyện này là sao?

“Vinh. Tại sao lại là người?” Nàng xoay người lại muốn chất vấn Vinh Phú, lại kinh ngạc thấy Tiểu Xuân đứng ở sau lưng nàng.

“Biểu tiểu thư ở chỗ này, ta dĩ nhiên cũng ở đây.” Tiểu Xuân vẻ mặt lạnh lùng, thân thể nhích sang bên cạnh nhường chỗ, thật ngạc nhiên lại thấy Hỉ Nhi!

Mao Uy Long kinh ngạc. “Các người thế nào đều ở đây vậy?” Họ không phải nên ở Cừu trang sao?

“Chúng ta đặc biệt đến chỗ này chờ người.” Hỉ Nhi cười lạnh nói.

“Các người làm sao biết ta sẽ đi qua nơi này?” Nàng vô cùng giật mình.

“Dĩ nhiên, bởi vì là ta muốn người tới.” Hỉ Nhi hả hê hừ lạnh.

Mao Uy Long giận tái mặt, nhanh chóng chuyển sang Vinh Phú. “Người lừa ta?” Nàng biết bản thân mình bị lừa, chỉ là bọn họ vì sao phải làm như vậy?

Lúc này Vinh Phú không còn bộ dạng đáng thương, bây giờ nhìn lại thậm chí là âm hiểm.

“Không sai!” Hắn cười đến cực kỳ dữ tợn.

Nàng kinh hãi lui một bước.

“Người dám giành nam nhân của ta, ta muốn người thân bại danh liệt!” Hỉ Nhi vẻ mặt ác độc.

“Người muốn làm cái gì?” Nàng kinh ngạc không thôi.

“Có nhìn thấy không, căn nhà rách nát này là ta tỉ mỉ chọn lựa làm nơi đặt chân cuối cùng cho người!” Hỉ Nhi chỉ vào căn nhà gỗ xiêu vẹo chỉ chực sụp, cười đến hí hửng.

Nữ nhân này điên rồi,muốn nhốt nàng? !

Ba ngày rồi, nàng chưa có trở về!

Từ lúc nàng rời đi, Cừu Thường Khiêm suốt ba ngày ngồi thẳng trong sảnh, vẻ mặt giống như pho tượng.

Hắn đếm mặt trời mọc rồi lặn, đếm ngày nàng đồng ý trở về, nhưng nàng không có trở lại, chứng minh nàng phụ lại sự tin tưởng của hắn, cùng nam nhân kia bỏ trốn!

Nàng lại phản bội hắn!

Yêu càng nhiều, hận càng sâu!

Lửa giận hừng hực từ trong ngực hắn bùng lên, giống như mãnh hổ bị thương chuẩn bị gào thét, quay người lại, trường phong mang theo hận ý cùng lửa giận giống như sóng gió phóng ra bốn phía, trong nháy mắt bàn ghế trong phòng bị hủy hết, hắn một mình cô độc giữa căn phòng hỗn độn, nhìn lạnh lẽo đến dọa người.

“Thế tử gia.” thanh âm Lý Văn run run cẩn thận đến gần. Nếu không phải bất đắc dĩ, giờ phút này ai cũng không dám đến gần chủ tử, nhưng còn để mặc chủ tử tiếp tục điên cuồng mù mịt như vậy, sợ rằng sẽ xảy ra chuyện.

“Khởi bẩm Thế tử gia. Biểu tiểu thư tới.” Lý Văn nhìn một chút ngoài cửa, làm hết trách nhiệm bẩm báo, chỉ hi vọng chủ tử có thể thoáng tỉnh táo lại.

Hỉ Nhi ra hiệu cho Lý Văn lui ra, tiếp đó liền đi về phía Cừu Thường Khiêm, to gan từ phía sau ôm lấy hắn.

Hắn chấn động, cũng không đẩy ra.

Trong lòng nàng mừng thầm. “Biểu ca, nghe nói biểu tẩu mất tích?” Nàng thử hỏi.

Hắn tựa như không nghe thấy, vẫn lãnh nhạt băng sương (lạnh lùng) như cũ .

“Nàng ta thế nhưng lại. Cùng người bỏ trốn?” Nàng hỏi tiếp, cảm nhận được hắn khẽ run run, ngay sau đó lại không có phản ứng gì.

“Biểu ca, huynh không cần phải vì loại nữ nhân đó mà tức giận, nàng ta căn bản không có giá trị, cũng không xứng ——”

Cừu Thường Khiêm bỗng dưng đẩy nàng ta ra, khiến nàng nhếch nhác ngã ngồi trên mặt đất, ánh mắt của hắn lạnh lẽo, âm hiểm nhìn chằm chằm nàng.

“Nàng ta sẽ không trở lại, nàng là loại nữ nhân ai cũng có thể làm chồng, nghe nói trước kia còn từng quyến rũ nam nhân khác, loại nữ nhân này biểu ca còn tưởng nàng ta là bảo vật sao, nàng là một kẻ vô sỉ đê tiện! Vô sỉ đê tiện!” Nàng không cam lòng rống to.

“Câm mồm!” Trong mắt của hắn tràn đầy tia máu, vẻ mặt đã cuồng nộ.

“Ta không nói sai, huynh sớm nên nhận rõ sự thật, nữ nhân này xuất thân thấp hèn, hành động dĩ nhiên đê tiện, lúc này làm ra chuyện cùng với đứa ở của Cừu trang bỏ chốn cũng là chuyện đương nhiên, chẳng có gì lạ, cứ cho là có thể quay về, nàng ta cũng đã là Tàn Hoa Bại Liễu ——”

Bốp! Hắn thưởng nàng một bạt tai, khiến nàng mắt nỏ đom đóm rớt cuộc ngừng miệng. “Biểu ca.”

Hắn đầu tiên là lửa giận dâng cao, bỗng chốc lại dường như có điều gì suy nghĩ. “Làm sao người biết nàng bỏ trốn cùng đứa ở của Cừu trang?”

Trong phủ Thế tử tuy trên dưới đều biết Uy Long phản bội hắn, nhưng chỉ có Lý Văn điều tra lai lịch giúp hắn mới biết gian phu kia là ai, trong phủ Thế tử chưa từng có ai gặp qua đứa ở kia ở Xuyên Cũng, mà Lý Văn là người kín miệng, như vậy, nàng vừa mới đến Phủ thế tử, lại từ đâu mà biết được, từ đâu liên tưởng tới Uy Long cùng đứa ở của Cừu trang bỏ trốn?

Lòng hắn không khỏi nổi lên nồng đậm nghi ngờ.

“Ta.” Nàng ngạc nhiên cả lắm. Nguy rồi, nàng nhất thời tức giận, nói quá nhiều rồi.

“Nói!” Mặt hắn hung ác lặn đến gần nàng.

“Ta.” Nàng cơ hồ là bò đến góc tường.

“Ta nói rồi, đừng mơ tưởng ra về ở giữa ta và Uy Long, nếu không ta sẽ không bỏ qua cho ngươi, ngươi quên rồi sao?” Ánh mắt hần bén nhọn, bộ dáng kinh người.

Nàng bị hù dọa luống cuống. “Ta. Ta không có!” Nàng rốt cuộc cảm thấy sợ hãi, bởi vì nàng biết lần này hần thật sẽ không chút lưu tình thương tổn nàng.

“Ngươi định làm gì? Không cho ngươi đến gần ta!” Mao Uy Long kêu to. Nàng toàn thân không còn chút sức lực nào, bị giam ở trong nhà gỗ ba ngày rồi, một chút nước cũng không có, lúc này nàng đói bụng đến choáng váng, tứ chi sắp vô lực, Vinh Phú lại đột nhiên vào phòng, hơn nữa còn mặt cười dâm dăng, nước miếng chảy ra, hai tay xoa xoa vào nhau đi về phía nàng, nàng bị sợ đến không còn hơi sức cũng muốn xuất ra chút sức lực cuối cùng ngăn cản hần.

“Không tới gần ngươi, sao có thể để cho ngươi biết ta muốn làm gì?.” Hần cười gần lén đến gần.

Nàng nhất thời hoa dung thất sắc. “Tiểu Xuân, cứu mạng! Tiểu Xuân!” Nàng chỉ còn biết hướng về phía Tiểu Xuân vẫn canh giữ ở bên ngoài kêu cứu, hi vọng nàng ta còn có lương tâm tới cứu nàng.

“Đừng kêu nữa, là tiểu thư Hỉ Nhi giao phó, Tiểu Xuân cũng không làm chủ được, lúc này nàng ta còn giúp chúng ta giữ cửa, ngươi nói nàng ta dám không thuận theo sao?”

Nàng ngạc nhiên, Hỉ Nhi ác như vậy? Chuyện như vậy cũng làm được?!

“Đừng giãy giụa nữa, ngoan, khiến cho lão tử vui vẻ thoải mái, có thể sẽ thả ngươi Tàn Hoa Bại Liễu trở về, xem một chút lúc đó Thế tử gia có còn muốn ngươi không.” Hần miệng đầy nước miếng cười.

“Mau. Dừng tay!” Nàng suy yếu sợ hãi né tránh.

“Chớ trốn, ta chờ ba ngày, chính là muốn chờ tiểu tử này nhà ngươi bé bóng đói bụng đến vô lực, không phải mất chút sức lực nào cũng có thể xuống tay.” Hần nhẹ nhàng cười dâm uế không dứt đáp lại.

“Ngươi. Ừm ừm.” Lời còn chưa dứt, miệng Mao Uy Long bị kẻ ác tâm cứng rắn hôn, nàng giãy giụa không ngừng, xấu hổ đến nước mắt chảy ròng ròng. Không cần, nàng thật xin lỗi tướng công!

Khi hần cứng rắn cạy ra hàm răng nàng, sắp đưa đầu lưỡi vào, nàng ra sức cắn hần một nhát, Vinh Phú gào lên một tiếng, trở tay cho nàng một cái tát. “Cái người đàn bà thú vị này, lại dám cắn ta!” Hần vuốt miệng mình đầy máu, giận điên lên.

Nàng bị đánh đến gương mặt lập tức sưng đỏ một mảng. “Ngươi còn chạm vào ta nữa, ta giết chết ngươi!” Nàng giận nói.

“Ngươi! Còn tưởng rằng ngươi đói bụng ba ngày, không còn hơi sức đấu lại ta, tốt, đây là ngươi tự chuốc lấy, đừng trách ta không hiểu được thế nào là thương hương tiếc ngọc!” Hần thô lỗ nắm cánh tay ngọc của nàng, chỗ bị hần nắm lấy lập tức tím bầm đau nhức.

Nàng liều mạng giãy giụa, nhưng càng giãy giụa hần càng hưng phấn, xoẹt một tiếng áo khoác của nàng liền bị xé rách, lộ ra vạt áo bên trong, mơ hồ có thể nhìn thấy cái yếm ở dưới vạt áo bên trong, lập tức bộ dạng hần gấp gáp đè lên thân thể của nàng.

Nàng kinh ngạc, nước mắt hoảng sợ lập tức trào ra, nhưng vô cùng suy yếu, hơi sức chống cự không còn như lúc bình thường. “Ngươi còn không dừng tay, ta liền cắn lưỡi tự sát!”

Vinh Phú có chút giật mình, thật nhìn không ra, tính tình Thế tử phi này còn rất mãnh liệt. “Ai, đáng tiếc ngươi hôm nay là nhất định phải thật xin lỗi Thế tử gia rồi, ta khuyên ngươi vẫn là ngoan ngoan phối hợp, ta sẽ mau chóng làm xong, sẽ không để cho ngươi chịu đau đớn, nói không chừng ngươi sẽ thấy sáng khoái, còn phải kêu ta dừng ngừng lại!” Hần xấu xa dụ dỗ nàng.

“Phi! Vô sỉ! Trong lòng ta chỉ một mình tướng công, ngươi dám chạm vào ta, ta sẽ chết thật cho ngươi xem!” Thanh âm của nàng cực kỳ giận dữ, quát.

Nàng hối hận đã mắc mưu của thằng nhãi này, khiến cho bản thân rơi vào tình cảnh này!

“Hừ, muốn tìm cái chết là chuyện của người, Hỉ Nhi tiểu thư căn dặn, không tiếc bất kỳ thủ đoạn nào cũng muốn ta làm nhục người, cho nên người hôm nay là khó tránh tai kiếp rồi!” Hấn lại lần nữa đề lên nàng.

“Không!” Nàng lại rơi lệ, cũng không chịu nổi nữa bàn tay bẩn thỉu của kẻ này sờ lên thân thể nàng, nhắm mắt lại, tâm trầm xuống, “Tướng công, vĩnh biệt!” Vừa lên tiếng liền tính toán cần lười tự vận.

Dùng sức cắn xuống —— ah? Thế nào không đau? Nhưng nàng rõ ràng nếm được mùi máu? Chợt mở mắt.”A! Tướng công? !” Nàng không dám tin, giờ phút này đập vào mi mắt là một người đang cau mày nhìn nàng, gương mặt lo lắng.

Lại cúi đầu, nhìn thấy thì ra là nàng cắn không phải là đầu lưỡi của mình, mà là tay người nam nhân của mình, nàng cả kinh vội vàng nhả ra, nhưng tay Cừu Thường Khiêm đã in vết răng tiếp đó vết máu lần lượt bao phủ một mảnh. “Tay của chàng!” Lúc này Mao Uy Long lại phát hiện rõ ràng, chẳng biết từ lúc cái tên ác ôn đề lên nàng đã hoảng sợ bị một cái tay khác của tướng công bóp thật chặt cổ họng, chỉ cần hấn dùng sức một cái, Vinh Phú tất nhiên cổ sẽ gãy lìa rơi xuống đất.

“Nàng vẫn ổn chứ?” Hấn khàn giọng hỏi nàng.

“Ô ô. Tướng công, ta bị hù chết. Ô ô.” Vừa thấy được hấn, tất cả hoảng sợ lo lắng nhất thời tan thành mây khói, vốn đã là lệ rơi đầy mặt nàng khóc càng lợi hại hơn.

Sắc mặt Cừu Thường Khiêm trắng bệch, ôm nàng vào trong ngực. “Không sao.” Hấn nhẹ giọng dỗ dành.

“Tướng công. Ô ô.” Nàng còn là khóc đến hoa lệ đầm lệ, hiển nhiên thật bị sợ đến không nhẹ.

Nàng khóc càng lớn, một tay kia của hấn giữ cổ họng Vinh Phú sức lực lại càng tăng, đảo mắt cả mặt Vinh Phú đã đỏ bừng, cặp mắt như muốn lòi ra, có thể thấy là sắp tắt thở.

“Tướng công, thật xin lỗi.” Nàng cuối cùng dừng lại khóc thút thít, ngược đầu thút thít mà nói.

“Thật xin lỗi cái gì?” Hấn thoáng buông ra kiềm chế đối với Vinh Phú.

“Tay của chàng. Ta không biết đã cắn phải tay chàng.” Nhìn thấy tay hấn huyết nhục mơ hồ, nàng rất đau lòng.

Cừu Thường Khiêm trưng ra vẻ mặt không sao cả, khước miệng lại mơ hồ khẽ nhếch. “Không cần nói xin lỗi, cắn được lực càng lớn, bày tỏ nàng không phải muốn làm việc có lỗi với ta càng mãnh liệt.”

“Tướng công.”

“Ta nghe được lời nói vừa rồi của nàng, Uy Long, lần sau đừng hồ đồ như vậy nữa, kể cả nàng có thực sự bị làm nhục, ta cũng vẫn sẽ không trách nàng.” Thanh âm hấn khàn khàn cảm thấy vị chất chất.

Hấn buồn bực vô cùng, vợ của hấn nguyện ý vì hấn thủ thân tìm chết, mà hấn lại không tin nàng, lại nghĩ nàng muốn phản bội hấn! Hấn thật đáng chết!

Một tay ôm nàng, Cừu Thường Khiêm thật lâu không bình tĩnh lại được.

“Tướng công.” Lỗ mũi nàng đau xót, lại muốn khóc.

“Tổng quản, dẫn người vào đây!” Hấn đột nhiên hướng ra cửa quát khê.

Thì ra là Lý Văn cũng tới, chỉ là vẫn luôn đứng ngoài cửa đợi lệnh, lúc này được lệnh, liền lôi Hỉ Nhi và Tiểu Xuân vào nhà.

Cừu Thường Khiêm đứng lên, một cước đá Vinh Phú vẫn đang ho khan không dứt ngã nhào ra trên đất, dẫm chân lên ngực của hấn.

Hỉ Nhi và Tiểu Xuân thấy tình cảnh này, ở một bên sợ hãi co rúm lại.

“Nói, là ai ra lệnh cho người xuống tay với Thế tử phi?” Hấn mãnh liệt dùng sức một cái, xương sườn Vinh Phú suýt nữa bị đập gãy, đau nhức không dứt.

“Này. . . . Là tiểu thư Hỉ Nhi muốn ta. . . .” Hần chỉ vào Hỉ Nhi, run giọng nói. Việc đã đến nước này, nào dám giấu diếm?

“Người nói láo!” Hỉ Nhi hốt hoảng cắt đứt lời hần, “Rõ ràng là chính người thấy sắc đẹp nổi tà tâm, còn muốn đem ta ra gánh tội thay!”

Vinh Phú biết kiểu này là muốn qua sông rút cầu rồi, thế này thì hần hần phải chết không còn có thể nghi ngờ gì nữa, vội vàng bảo vệ mạng phủ nhận, “Ta không có nói dối! Ban đầu là tiểu thư Hỉ Nhi dẫn ta vào Cừu trang, giao cho ta đi quyến rũ Thế tử phi, nhưng lúc đó không có cơ hội, cho nên lúc này nàng mới dẫn theo ta lên kinh, dẫn dò ta nhất định phải. . . . Nhất định phải làm bản Thế tử phi. . . .”

Cừu Thường Khiêm nghe vậy giận dữ, hung hăng nhắc chân dùng sức đạp một đạp vào mệnh căn (cái chỗ quan trọng liên quan đến giống nòi ý có phải không nhỉ, hay đầu óc ta đen quá?) của hần, chỉ thấy Vinh Phú đau đến nước mắt汪 tứ tung, cả người co rúc ở trên đất gào khóc.

“Người còn có lời gì để nói?” Tầm mắt bén nhọn cơ hồ có thể xuyên thấu lòng người của hần đánh tại trên người Hỉ Nhi.

Hỉ Nhi phịch một tiếng quỳ xuống đất, Tiểu Xuân thấy thế cũng vội vàng quỳ xuống theo.

“Biểu ca, ta biết sai rồi, ta. . . . Ta bây giờ không phải đã dẫn huynh tìm được biểu tẩu rồi sao? Hoàn hảo chưa làm thành sai lầm lớn, huynh hãy tha thứ cho ta đây lần thứ đầu. . . .” Hỉ Nhi không ngừng run rẩy, đôi mắt dăm lệ vòng quanh cầu xin tha thứ.

Về mặt Tiểu Xuân cũng là hoảng sợ, liên tiếp dập đầu, “Thế tử gia, là nô tỳ không có khuyên can biểu tiểu thư. . . . Xin Thế tử gia tha mạng. . . .”

“Hừ!” Cừu Thường Khiêm cười lạnh, “Người đâu chỉ không có khuyên can, cho tới giờ còn là người xuất ra nhiều lực giúp đỡ nhất, giành được công lao rất lớn đấy. Một cái nha hoàn nghịch tặc đáng chết, một cái thì lại trở thành đồng lõa độc ác, ta lúc đầu thật là có mắt như mù mới có thể để cho các người đi theo hầu Uy Long!”

Thấy hần từ bên hông rút ra hai thanh đoản đao (dao nhọn) sáng loáng, Mao Uy Long biết hần là lại muốn đại khai sát giới, tình thế cấp bách vội tiến lên ôm lấy cánh tay của hần.

“Tướng công không cần!” Nàng thật là sợ hần lại mất khống chế như lần trước.

“Ta nói rồi, phạm là người thương tổn nàng ta đều sẽ không nhẹ nhàng tha thứ, huống chi họ hợp mưu hại nàng lại còn lên kế hoạch đã lâu, càng thêm tội không thể tha!”

Ánh mắt của hần lạnh lẽo, trong nháy mắt đã thấy đoản đao bắn ra, một thanh ngay giữa tim Vinh Phú, một thanh là cắt qua cổ họng Tiểu Xuân, hai người cũng không kịp phát ra tiếng kêu thảm thiết, lập tức liền tắt thở.

Chính mắt thấy nha hoàn thân cận Tiểu Xuân đứng cách mình không tới nửa bước đoạn khí mà mất mạng, cặp mắt Hỉ Nhi trừng lớn, sợ hãi cực độ thét chói tai, ngay sau đó chết ngất trên mặt đất.

“Tướng công, cầu xin chàng tha cho nàng ta đi!” Mao Uy Long nóng nảy nói, “Nàng dù sao cũng là biểu muội của chàng, ngộ nhỡ nàng xảy ra vấn đề gì, mẹ chàng sẽ rất đau lòng!” Mặc dù Hỉ Nhi thật rất đáng ghét, nhưng nàng ta cũng là bởi vì quá yêu mà sinh hận, mới có thể đối với mình như vậy, lại nói nàng dù sao cũng là thân thích.

Hần nhìn nàng suy ngẫm hồi lâu, cuối cùng khuất phục thở dài. “Được rồi, tùy nàng vậy.”

Nàng vui mừng mỉm cười, biết hần là không nịn được khi thấy nàng chịu uất ức, sợ nàng lại gặp phải chuyện như vậy, mới có thể gây nghiệp chướng giết người như vậy, xem ra sau này nàng phải thu lại một chút, thay tướng công của nàng tích đức nhiều một chút rồi.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng tái nhợt, vì trấn an hần còn nỗ lực nặn ra nụ cười, khiến Cừu Thường Khiêm đau lòng không dứt, sau khi đưa tay giúp nàng sắp xếp ổn thỏa quần áo trên người, hần ôm chặt cả người nàng vào trong ngực, đứng dậy.

“Chúng ta về nhà.”

Hồi cuối

Mấy tháng sau, Mao Uy Long theo phu quân trở lại Xuyên Cũng nhân lễ mừng năm mới, nàng không khỏi hả hê nhìn ngắm Cừu trang tráng lệ này, quả không nghĩ tới mình lại tìm được một Thế tử gia như vậy làm phu quân, cũng chính cống trở thành Thế tử phi, ý vào được tướng công độc nhất cưng chiều, cả ngày làm mưa làm gió ở xung quanh, rất khoái hoạt.

Đáng tiếc duy nhất không được hoàn mỹ chính là. Hỉ Nhi, nàng ta cũng ở Cừu trang, nhưng không may, nàng ngu, kể từ cái đêm đó sau khi hôn mê tỉnh lại, Hỉ Nhi trở thành một cái con ngốc, đối với lần này nàng cảm khái thở dài, nhưng cũng vui chính là, từ sau lúc Hỉ Nhi ngu, hai người ngược lại có thể cùng nói chuyện, bởi vì Hỉ Nhi luôn quần lấy nàng đòi chơi đùa, hiện tại nàng nghiêm nhiên trở thành đại vú em của Hỉ Nhi.

Lúc này, nàng hắt ra cái người phiền toái luôn quần lấy Hỉ Nhi, đang khoái chí ăn táo Đông Dương Nam vô cùng trân quý, một bóng người vô cùng chói mắt nhàn nhã thoáng qua trước mắt nàng, nàng nheo lại mắt, không thuận mắt lắm nhìn Trạm Thanh.

Người này cả ngày hẩn còn không có việc gì ở trong Cừu trang lúc ẩn lúc hiện, cũng không biết là vì quá rảnh rỗi hay còn lý do khác, cả ngày lẫn đêm đối nghịch với nàng, nói với nàng toàn những lời nhảm chán, tám phần là ghen tỵ nàng và tướng công quá ân ái rồi!

Đã như vậy.

Kể từ sau khi hồ đồ trở thành Thế tử phi, vẫn không thể gặp được cha một lần, cũng nên mời cha cùng các sư huynh, sư muội của Uy Long trại đến vương phủ ngồi một chút rồi.

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bat-ngo-len-lam-the-tu-phi>